

ÇEVİRİ DİZİSİ NO:IV

ELEŞTİRİSİ İLE BİRLİKTE

**KARA EĞİTİM
MALZEMESİ**

**N. S. Kruşçev / SBKP
Merkez Komitesinin
XX. Parti Kongresine
Faaliyet Raporu**

Şubat 1956

BOLŞEVİK PARTİZAN YAYINLARI

İ Ç İ N D E K İ L E R

ÖNSÖZ	s. iii
KRUŞÇEV REVİZYONİZMİNİN TEMEL BELGE- LERİNDEN "XX. PARTİ KONGRESİNE RAPOR"DA YER ALAN BAZI TEMEL REVİZYONİST TEZLERİN ELEŞTİRİSİ . . .	s. xv
Stalin'in ölümünden sonra modern revizyo- nizmin gelişmesi ve XX. Parti Kongresi	s. xix
Kruşçev revizyonistlerinin "yeni çağ"ı . . .	s. xx
"Yeni çağ"da sosyalizme geçiş'in yeni yolu: Barış içinde yarış	s. xxiv
Sovyetler Birliği'nin görevi: Ekonomik ya- rışta kapitalist ülkelere yetişme/onları geçme	s. xxv
Sovyetler Birliği'nin dış siyasetinin temel ilkesi: Barış içinde birarada yaşama! . . .	s. xxvi
Kruşçev revizyonizminin iki alternatifi: Ya barış içinde birarada yaşama - Ya yok olma!	s. xxxv
"Yeni çağ"da savaş konusunda tavır . . .	s. xxxvi
"Barış"ı korumak adına işçi sınıfı hainleri ile birlik	s. li
Yarı-sömürge ülkelerde demokratik halk devrimi görevinin tasfiyesi	s. lii
"Sosyalizme geçişin barışçı yolu" — ya da proleter devrimi görevinin tasfiyesi . . .	s. lvi
Üretici güçler teorisinin ateşli savunucuları	s. lxi
Yugoslavya "sosyalist kardeş devlet". . .	s. lxx
"Kişiye tapma"ya karşı mücadele	s. lxxi
Revizyonist "bütün halkın partisi" tezinin temelleri XX. Parti Kongresi Raporunda atılmıştır	s. lxxxii

Marksizm-Leninizm teorisinin, ve ideolojinin öneminin küçültülmesi	s. lxxxii
"Dogmatizme karşı mücadele" bayrağı altında Marksizm-Leninizme saldırı	s. lxxxvii
Açıklayıcı notlar	s. xcii

*

KARA BELGE:

SBKP MERKEZ KOMİTESİNİN XX. PARTİ KONGRESİNE HESAP VERME RAPORU	s. 1
Sovyetler Birliği'nin Uluslararası Durumu	s. 2
SSCB'nin İç Durumu	s. 42
Parti	s. 112

KARA BELGE:

SOVYETLER BİRLİĞİ KOMÜNİST PARTİSİ XX. PARTİ KONGRESİNİN SBKP MERKEZ KOMİTESİNİN HESAP VERME RAPORUNA İLİŞKİN KARARI	s. 143
---	--------

[Almanca'dan çevrilmiş, İngilizcesi ile karşılaştırılmıştır.]

Almanca özgün adı: "Rechenschaftsbericht an den XX. Parteitag über die Tätigkeit des Zentralkomitees der KPdSU"dur.]

Basım tarihi: Ekim 1987

BOLŞEVİK PARTİZAN YAYINLARI
ÇEVİRİ DİZİSİ NO: IV

ÖNSÖZ

Elinizdeki kitapçıkta, Türkiye devrimci ve Marksist-Leninist hareketi içinde, üzerinde çok sözü edilen, ama birçok halde bütünlük içinde tanınmayan; Kruşçev modern revizyonizminin temel belgelerinden biri olan, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin XX. Kongresine o zamanki Parti Merkez Komitesi Genel Sekreteri N.S. Kruşçev tarafından sunulan Faaliyet Raporu'nu [SBKP XX. Parti Kongresi Raporu"] yayınlıyoruz.

Sözkonusu rapor, bizim bildiğimiz kadarı ile Türkçede şimdiye dek yalnızca SBKP XX. Parti Kongresinin hemen ardından Sofya/Bulgaristan'da "Sovyetler Birliği Komünist Partiyasının XX. Parti Kongresine Hesap Verme Raporu" başlığı altında yayımlandı.

Bugünkü Türkçe açısından birçok yeri anlaşıl-
maz hale gelen bu çeviriyi Almanca ve İngilizcesi
ile de karşılaştırarak düzelttik.

*

Bu kitapçıkta sözkonusu raporu olduğu gibi, hiçbir kısaltma yapmadan yayınlıyoruz. Bunu yaparken, rapor ile birlikte yayınladığımız bir eleştiri yazısında Raporun "SSCB'nin İç Durumu" başlıklı ikinci bölümü üzerinde fazla durulmadığının; bu bölümdeki bir dizi revizyonist görüş ve anlayışın yeterince teşhir edilmediğinin bilincindeyiz. Buna rağmen bu bölümü de yayınlamamızın nedeni, belgenin bütünlüğünü bozmamak isteğimizdir.

Raporda okuyucuların dikkatini özellikle raporun:

* "Sovyetler Birliği'nin Uluslararası Durumu" başlıklı I. Bölümüne, ve

* "Parti" başlıklı III. Bölümüne

çekmek istiyoruz.

Çünkü gelişmesi içinde Rus sosyal-emperyalizminin ideolojisi haline gelen, Rus sosyal-emperyalizminin ideolojik dayanağı olan Kruşçev tipi modern revizyonizmin görüşlerini sistemli ve bütünlük içinde ortaya koyduğu bir bildirge niteliğindeki bu belgenin sözkonusu bölümlerinde getirilen bir dizi modern revizyonist tez; modern revizyonistler tarafından "Marksizm-Leninizmin ilerletilmesi", "Marksizm-Leninizme katkı" vb. olarak tanıtılmaktadır.

*

Bu kitapçıkta ikinci belge olarak, SBKP XX. Parti Kongresinde sunulan Rapor'la ilgili olarak alınan "karar"ın tam metnini yayınlıyoruz.

Yayınladığımız modern revizyonizmin bu iki temel belgesini "K A R A E Ğ İ T İ M M A L Z E M E S İ" olarak; modern revizyonizmin Marksizm-Leninizm adına Marksizm-Leninizmi nasıl çarpıtıldığını bizzat onun belgelerinden izleme imkanını devrimcilere, Marksist-Leninistlere sağlamak amacıyla; Marksizm-Leninizmin ideolojik alandaki bu baş düşmanına karşı onun belgelerini doğrudan inceleme temelinde silahlanmaya katkıda bulunmak amacıyla yayınlıyoruz.

*

Açıktır ki, bizim modern revizyonizmin bu temel belgelerini yayınlamamız bazı ciddi itirazlarla karşılaşabilir. Nitekim bu belgelerin yayınlanması, ve bunun nasıl'ı konusunda yapılan tartışmalar içinde bazı itirazlar da gelmiştir. Biz, şimdiye kadar ge-

len ve bundan sonra da gelmesi olası bazı itirazlar hakkında şimdiden sunuları belirtmek istiyoruz:

* "Modern revizyonistlerin belgelerini basmak için çaba harcamak lükstür. Bırakalım onlar kendi belgelerini kendileri bassın. Sınırlı olan gücümüzü Marksist-Leninist eserlerin yaygınlaştırılması için harcayalım."

Böyle bir itiraz, üzerinde durulması gereken ciddi bir itirazdır. Gerçekten de gerek çeviri, gerek teknik ve gerekse de maddi kapasitemiz oldukça sınırlıdır. Modern revizyonistlerin şu ya da bu belgesinin yayınlanması için kullanılacak emek, ve maddi imkanlar, mesela Marksizm-Leninizmin temel bir eserinin Türkçeye kazandırılması vb. bir başka işte de kullanılabilir bu sınırlı kapasiteden alınmış olacaktır. Bu bağtında sorun, Marksizm-Leninizmin kavranması ve savunulması çalışmasında, onun Marksizm-Leninizm adına konuşan düşman ideolojik akımlarla çatışmasının, her şeyden önce de modern revizyonizm ile ideolojik mücadelede hangi rolü oynadığı sorusuna verilen cevap sorunudur.

Biz, Marksizm-Leninizmin gerçek anlamda kavranıp savunulmasının ancak sahte "Marksizm-Leninizm" ile ideolojik mücadele ve hesaplaşma ile olabileceğini; Marksizm-Leninizmin kavranması, savunulması, yaygınlaştırılması çalışmasında bu yüzden başta modern revizyonizm olmak üzere, Marksizm-Leninizm adına konuşan bir dizi revizyonist-opörtünist akımın en azından temel belgelerinin tanınmasının Marksist-Leninistler için mutlak gereklilik olduğunu düşünüyoruz. Bu yüzden de burada yayınladığımız tipte belgelerin yayınlanmasını, Marksist-Leninistlerin ve ilgi duyan tüm devrimcilerin doğrudan denetimine sunulmasını Marksizm-Leninizmin kavranması ve savunulması çalışmasının ayrılmaz bir parçası olarak kavryıyoruz. Açıkır ki, modern revizyonistlerin ya da onlara yakın bir yayınevinin böyle belgeleri kendilerinin yayınlama-

ması bizim işimizi kolaylaştırırdı. Ama bunun olmadığı yerde bu görevi de yerine getirmek bizim omuzlarımızdadır.

* "Neden XX. Parti Kongresi gibi, 30 yıl önce-sinin, bir anlamda eskimiş bir belgesi?"

XX. Parti Kongresi, dünya çapında Marksizm-Leninizm ile modern revizyonizm arasındaki ideolojik çatışmada bir anlamda bir dönüm noktasının; modern revizyonizmin hakimiyetini kurmada bir nitelik sıçramasının işaretidir.

XX. Parti Kongresinde, dünyanın ilk proletarya diktatörlüğü ülkesinde; sosyalizmi inşa yolunda Lenin ve Stalin önderliğinde dev adımlar atmış ve bütün dünyada işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin umudunun somut örneği olmuş Sovyetler Birliği'nde, bu ülkenin yönetici gücü SBKP içinde sistemli revizyonist bir çizgi kesin hakimiyetini belgelemiş; birçok noktada Marksizm-Leninizme saldırı ve ihanet, "Marksizm-Leninizme katkı" olarak tanımlmıştır. Bu çizgi SBKP içinde de, Dünya Komünist Hareketi içinde de ne yazık ki fazla büyük bir direnişle karşılaşmamış; 1957 ve 1960 Ortak Toplantılarında [1] evet Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisi'nin belli noktalardaki itirazlarına rağmen, "Marksizm-Leninizme katkı" olarak kabul edilmiştir.

Dünya Komünist Hareketinin 1960 ortalarındaki kesin bölünmesi; Çin Komünist Partisi'nin 1963/1964 polemik yazıları[2] sonrası, modern revizyonizme karşı Marksizm-Leninizmi savunmaya çalışan Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisinin başında bulunduğu güçler, XX. Parti Kongresini haklı olarak modern revizyonizmin ihaneti konusunda bir dönüm noktası olarak adlandırmış; ama ne yazık ki bu dönüm noktasının temel belgesi/belgeleri Marksist-Leninistler tarafından sistemli ve kapsamlı bir biçimde eleştirilerek, Marksizm-Leninizmin çarpıtıldığı her noktada, XX. Parti

Kongresinin revizyonist pozisyonları doğru bir biçimde geri çevrilmemiştir.

Bunun da ötesinde, ve bundan da önemlisi, — ki biz bunu öncelikle Türkiye/Kuzey Kürdistan komünist hareketi için kesin olarak söyleyebilecek durumdayız— hakkında modern revizyonizmin gelişme ve hakimiyetinde "dönüm noktası" olduğu tespiti yapılan belge, Dünya Komünist Hareketinin bölünmesinde ÇKP/AEP etrafında kümelenen bir dizi genç Marksist-Leninist grup, parti açısından doğrudan tanımayan bir belge de olmuştur. Birçok halde bu belge konusunda, belge doğrudan tanınmadan, Çin Komünist Partisinin "Büyük Polemik" belgelerinde, ve Arnavutluk Emek Partisinin bazı polemik yazılarında yapılan değerlendirmelerle yetinilmiştir.

Biz geri dönüp değerlendirdiğimizde, modern revizyonizme karşı mücadelede kendileri birçok hata ve zaafa da sahip sözkonusu belgelerle yetinilmiş olunmasını; bunların sorgulanmadan doğru olarak kabul edilmiş olmasını, 1960 ortalarından itibaren ÇKP ve AEP etrafında kümelenen, ve yansımasını hemen her ülkede olduğu gibi ülkemizde de bulan (İbrahim Kaypakkaya önderliğindeki TKP/ML'in kişiliğinde) Marksist-Leninist hareketin belirleyici önemde bir hatası olarak değerlendiriyoruz.

Bugün Dünya Marksist-Leninist Hareketinin ortak programının yeniden yaratılması çalışması, 1960'ların anti-revizyonist/Marksist-Leninist hareketinin temel belgeleri ve mücadelesinin tam bir değerlendirilmesi görevini de önümüze koymaktadır.

Anti-revizyonist/Marksist-Leninist hareketin belge ve mücadelelerinin tam bir değerlendirmesi için ise, XX. Parti Kongresi belgesinin; 1957-1960 Deklarasyonlarının; 1963 Polemiklerinin mutlaka belgenin kendisi üzerinden tanınması ve değerlendirilmesi gereklidir.

Biz işte bu yüzden Krusçev revizyonizminin XX. Parti Kongresine sunduğu rapor gibi modern revizyonizmin bir temel belgesinin yayınlanmasını —bu belgenin geçmişte Türkiye Marksist-Leninist hareketi içinde yeterince tanınmadığı gerçeğinden yola çıkarak— Marksist-Leninist Dünya Hareketi'nin platformunun yaratılması çalışmasında bir gereklilik olarak kavırıyoruz.

Belgenin yayınlanmasından 30 yılı aşkın bir süre sonra anlaşılır bir Türkçe ile yayınlanması, bu belgede savunulan bir dizi temel modern revizyonist tezin bugün de savunulduğu gözönüne alındığında; ve yukarıda saydığımız diğer nedenler de gözönüne alındığında, hiç de "eskimiş" bir belgenin yayınlanması anlamına gelmemektedir.

Kaldı ki, Sovyetler Birliği'nde şimdi Gorbaçev yönetiminde, "yenileşme", "açıklık" vb. sloganlar altında yaşandığı iddia edilen ve modern revizyonistlerin adına utanmadan "devrim" dediği gelişmeler içinde XX. Parti Kongresine yapılan atıflar gözönünde bulundurulduğunda; XX. Parti Kongresinin Raporunun yayınlanması ve onun temel revizyonist pozisyonlarının teşhiri büsbütün güncel bir görev haline gelmektedir.

Gorbaçev ve Gorbaçev tipi revizyonizmin bir dizi sözcüsü, Sovyetler Birliği'nde bugünkü "yenileşme" hareketinin başlangıç noktası olarak XX. Parti Kongresini alıyor, ve XX. Parti Kongresinin başlattığı, kesintiye uğrayan "yenileşme"yi şimdi Gorbaçev önderliğinde yeniden ele aldıklarını belirtiyor.

Bunlardan birisi şöyle diyor:

"SBKP'nin XX. Parti Kongresini düşünüyorum. Komünist, yurttaş ve kişilik olarak ben onun düşüncelerinden etkilendim. Benim, hayat sürdüğü kadar uzun olan "değişmem" o zaman başladı.

O dönemin genç parti fonksiyonerleri için (Ben o zamanlar 25 yaşında idim ve partinin

bir reyon komitesinde propaganda-ajitasyon bölümü yöneticisi idim) XX. Parti Kongresi bizim geleceğe umutla bakmamızı sağlayan, arındırıcı bir fırtına idi. Biz düşünmeyi, eylemi, itiraz getirmeyi öğrendik. Ben ve benim kuşağım (daha sonra —ÇN) SBKP'nin gerçekten tarihi bir Kongresinin düşüncelerinin bürokratik kum içinde boğulup kaldığı yabancılıkla, acıyla ve kendi iktidarsızlığımızın kötü duygusuyla yaşadık." (Alexander Bowin, "Yedek Güç: Bellek", Açıklık-Demokrasi-Sorumluluk adlı derleme, Novosti 1987, s.37)

Biz işte bu nedenle de, bugün XX. Parti Kongresinin temel belgelerinin yayınlanmasını güncel bir görev olarak kavırıyoruz. Modern revizyonizmin Gorbaçev tipi aktüel görüntüsüne karşı mücadele açısından, onun bugün savunduğu bir dizi temel tezin kaynağı olan XX. Parti Kongresinin temel belgelerinin incelenmesinin yararlı ve gerekli olduğunu düşünüyoruz.

XX. Parti Kongresinin belgeleri ardından, Dünya Marksist-Leninist Hareketinin programatik temellerinin yaratılması mücadelesinin bir aracı olarak, Çin Komünist Partisinin "Büyük Polemik" diye adlandırılan polemiklerinin tüm belgelerini de Türkçede ilk defa biraraya getirerek yayınlama-ya çalışıyoruz.

* "Modern revizyonizmin bir temel belgesinin, o belge her noktada derinlemesine eleştirilmeden yayınlanması, modern revizyonist görüşlerin yayılmasına hizmet eder."

Bu noktada getirilen itiraz da ciddi bir itirazdır. Gerçekten de modern revizyonistlerin Marksizm-Leninizm önemli ölçüde tanınmaz hale getirdikleri; pek çok Marksizm-Leninizm sempatzı insanın, Marksizm-Leninizmi savunma adına bilmeden revizyonizmi savunma durumunda bırakıldıkları, modern revizyonizmin hakimiyeti durumu ile belirlenen bu-

günkü ortamda, modern revizyonist bir temel belgenin derinlemesine ve ikna edici Marksist-Leninist bir eleştirisi olmadan yayınlanması, modern revizyonist görüşlerin yayılmasına da hizmet eder. Biz bu belgeyi yayınlarken, bu sakıncanın bilincindeyiz. Bu sakıncayı mümkün olduğunca aza indirmek için bu belgeyi yayınladığımız kitapçık içinde, bu belgenin önemli bazı temel tezlerine yapılmış Marksist-Leninist bir eleştiriyi de birlikte yayınlıyoruz. Yine de yayınladığımız eleştiri yazısı, özel olarak XX. Parti Kongresi Raporunu değerlendiren bir yazı olmadığı için; eleştiriyi yalnızca belirli temel tezlere getirilen eleştiriyle; ve özellikle uluslararası alanda savunulan çizgiye getirilen eleştiriyle sınırlı tutmaktadır. Böylece bizim açımızdan modern revizyonist XX. Parti Kongresi belgelerinin bir bölüm modern revizyonist tezinin eleştirilmeden yayınlanması durumu ortaya çıkmaktadır.

Biz bu sakıncaya rağmen, XX. Parti Kongresinin Raporunu ve bu rapor hakkında XX. Parti Kongresinin aldığı Karar'ı; bunların tam olmayan bir eleştirisi ile birlikte yayınlamayı ve böylece varolan eleştiriyi derinleştirme ve ilerletme; eleştirilmemiş ve fakat eleştirilmesi gereken noktalarda eleştirmeyi mümkün kılabilmek için doğru görüyoruz. Marksizm-Leninizme sempati duyanların, gerçek Marksist-Leninistlerin Kruşçev revizyonistinin belgesini incelerken, Marksist-Leninist klasiklerimize başvurmasını; ayrıca XX. Parti Kongresi Raporunu daha önceki parti kongresi raporları ile karşılaştırarak okumasını bekliyoruz.

Bu bağında daha önce yayınlamış olduğumuz XIX. Parti Kongresi Raporu'nun XX. Parti Kongresi Raporu ile karşılaştırılarak bir okunması; okuyucuya iki parti kongresi arasındaki nitel farklılığı göstereceği gibi; Kruşçev revizyonizminin dayandığı "yeni şartlar"ın XIX. Parti Kongresinde nasıl değerlendirildiğini ve bunlardan çıkarılan sonuçların ne olduğunu da denetleme imkanı verecektir.

*

"Kara Eğitim Malzemesi" olarak yayınladığımız XX. Parti Kongresi Raporu ve XX. Parti Kongresi Raporu Üzerine Karar'a ek olarak, XX. Parti Kongresi Raporunun bazı temel tezlerini eleştiren bir yazıyı yayınlıyoruz.

Söz konusu yazı, TKP/ML içinde TKP/ML II. Konferansı öncesi yürütülen tartışma içinde ve Bolşevik kanadın "TKP/ML(Bolşevik)" olarak menşevik kanattan ayrılmasına yolaçan ideolojik mücadelenin bir belgesi olarak ortaya çıkmıştır ve "1957-1960 Deklarasyonlarının Değerlendirilmesi" başlıklı yazının bir parçasıdır. Mayıs 1980'de kaleme alınmış olan bu yazı, devrimci kamuoyuna ilk defa TKP/ML - TKP/ML(B) örgütsel ayrılığı sonrasında Bolşevik Partizan Belgesel Yayınlar dizisinin ikinci kitabı olarak 1981 güzünde yayınlanmıştır.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, söz konusu yazı özel olarak XX. Parti Kongresinin belgelerini tüm yönleri ile, tam olarak değerlendiren bir yazı değil; 1957-1960 ortak açıklamalarının değerlendirilmesi için gerekli olduğu ölçüde XX. Parti Kongresi Raporu konusunda tavrı takınan bir yazıdır.

Söz konusu yazı daha sonra yazının yazarları tarafından TKP/ML(B) içinde XX. Parti Kongresinin raporunun yayınlanması üzerine yürütülen tartışma sürecinde belli noktalarda değiştirilmiş; belli noktalarda genişletilmiş, ve yazıya bazı ekler yapılmıştır.

20 Eylül 1987

DİPNOTLARI:[1] 1957-1960 Deklarasyonları:

1957 Deklarasyonu: "Sosyalist ülkeler Komünist ve İşçi Partileri Temsilcileri Moskova Toplantısı" (14-16 Kasım 1957)'nin ortak açıklamasıdır. Söz-konusu toplantıya şu partilerin temsilcileri katılmıştır:

Arnavutluk Emek Partisi, Bulgaristan Komünist Partisi, Macaristan Sosyalist İşçi Partisi, Vietnam Emekçi Halk Partisi, Almanya Birleşik Sosyalist Partisi, Çin Komünist Partisi, Kore Emekçiler Partisi, Moğolistan Halkın Devrimci Partisi, Polonya Birleşik İşçi Partisi, Romanya İşçi Partisi, Sovyetler Birliği Komünist Partisi ve Çekoslovakya Komünist Partisi.

Bu toplantıda ortaya çıkan Deklarasyon, ÇKP'nin verdiği bilgiye göre, bu toplantının önhazırlığı sırasında SBKP yöneticilerinin XX. Parti Kongresinin tüm görüşlerini içeren bir ortak açıklama taslağı sunduğu; Toplantı öncesinde SBKP ve ÇKP heyeti arasında yapılan görüşmelerde, ÇKP heyetinin bu taslağa birçok noktalarda itiraz ettiği, SBKP yönetiminin ardarda sunduğu iki taslak hakkında da görüşlerini belirttiği ve "bunlar üzerinde ilkelerle ilgili birçok önemli değişiklikler yapar, kendi gözden geçirilmiş taslağını" sunduğu, bu taslaklar üzerinde yapılan uzun tartışmalardan sonra diğer kardeş Partilere "SBKP ve ÇKP'nin ortak bildiri taslağı" olarak sunulan, daha sonra "Komünist ve İşçi Partileri Deklarasyonu" başlığı altında oybirliği ile kabul edilen belgedir.

Aynı toplantı sonunda bir de Barış Bildirisi yayınlanmıştır. Barış Bildirisine ise şu ülkelerin Komünist ve İşçi Partileri tarafından imza atılmıştır:

Arnavutluk, Cezayir, Arjantin, Avustralya, Avusturya, Belçika, Bolivya, Brezilya, İngiltere, Bulgaristan, Kanada, Seylan, Şili, Çin, Kolombiya,

Kosta Rika, Küba, Çekoslovakya, Danimarka, Dominik Cumhuriyeti, Ekvador, Finlandiya, Fransa, Demokratik Alman Cumhuriyeti, Federal Alman Cumhuriyeti, Yunanistan, Guatemala, Macaristan, Honduras, Hindistan, Endonezya, Irak, İsrail, İtalya, Japonya, Ürdün, Kore, Lüksemburg, Malaya, Meksika, Moğolistan Halk Cumhuriyeti, Fas, Hollanda, Yeni Zelanda, Norveç, Panama, Paraguay, Peru, Polonya, Portekiz, Romanya, San Marino, Sovyetler Birliği, İspanya, İsveç, İsviçre, Suriye, Lübnan, Tayland, Tunus, Türkiye, Uruguay, Venezuela, Vietnam ve Yugoslavya.

1960 Deklarasyonu: Büyük Sosyalist Ekim Devriminin 43. yıldönümü kutlamaları için Moskova'da bulunan 65 Komünist ve İşçi Partisi temsilcilerinin düzenlediği Konferansın ortak açıklamasıdır.

Ayrıca "Dünyanın Bütün Halklarına Çağrı" başlıklı bir de çağrı yayınlanmıştır.

Metinler Türkçede Bilim ve Sosyalizm yayınları tarafından "Dünya Komünist Hareketinin Ortak Belgeleri" adı altında yayınlanmıştır.

[2] 1963 Polemikleri:

Çin Komünist Partisi Merkez Komitesinin, SBKP Merkez Komitesinin 30 Mart 1963 tarihli bir mektubuna verdiği cevap niteliğinde "Uluslararası Komünist Hareketin Genel Çizgisi Üzerine Bir Öneri" başlıklı 14 Haziran 1963 tarihli yazısı ile başlayan, ve daha sonra bu mektupta sözü geçen çeşitli noktalardaki görüşleri daha da açan 9 adet yorumdan oluşan polemik yazıları...

Bu yazılar, herşeyden önce de "Genel Çizgi Hakkında Öneri" yazısı, Marksist-Leninist Hareketin yeniden şekillenmesinde dayanılan temel belgelerden biri olmuştur.

Yorumlar sırasıyla şu başlıkları taşımaktadır:

* SBKP Yönetimiyle Aramızdaki Ayrılıkların Kökeni ve Gelişmesi

- * Stalin Sorunu Üzerine
- * Yugoslavya Sosyalist Bir Ülke Midir?
- * Yeni Sömürgeciliğin Savunucuları
- * Savaş ve Barış Sorununda İki Çizgi
- * Barış İçinde Birarada Yaşama Politikasının Birbirine Tamamiyle Zıt İki Türü
- * SBKP Yönetimi Zamanımızın En Büyük Bölücü-leridir
- * Proletarya Devrimi ve Kruşçev'in Revizyonizmi
- * Kruşçev'in Sahte Komünizmi ve Dünya İçin Dersler.

Bu yorumların bir bölümü çeşitli yayınevlerince Türkçede yayınlanmıştır. Ama şimdiye dek yorumların ve önerinin tümü Türkçede yayınlanmamıştır. Biz öntümüzdeki dönemde bunu yapacağız.

KRUŞÇEV REVİZYONİZMİNİN TEMEL BELGELERİNDEN "XX. PARTİ KONGRESİNE RAPOR"DA YER ALAN BAZI TEMEL REVİZYONİST TEZLERİN ELEŞTİRİSİ

TKP/ML içinde iken menşevik kanada karşı yürüttüğümüz mücadelede kaleme aldığımız "1957-1960 Deklarasyonlarının Değerlendirilmesi" başlıklı yazımızda Sovyetler Birliği Komünist Partisinin XX. Parti Kongresi Raporunun bazı temel tezlerini eleştirmiştik.

Aynı yazıda, XX. Parti Kongresine gelene dek, II. Dünya Savaşı sonrasında modern revizyonizmin evrimi üzerinde de durmuş, ve modern revizyonizmi Kruşçev ile başlatan, ona karşı mücadeleyi de Kruşçev revizyonizmine karşı mücadele ile başlatan bir yanlış anlayışın varlığına dikkat çekmiş; diğer şeylerin yanında şu tespitleri yapmıştık:

"Kruşçev revizyonizmine karşı mücadele içinde, İkinci Dünya Savaşından sonra Stalin önderliğinde modern revizyonist sapmalara karşı yürütülen mücadeleye dayanılmamış, bu mücadele adeta unutulmuştur. Bizim Partimiz içinde de pek çok yoldaşımız, modern revizyonizmin II. Dünya Savaşından sonra Kruşçev'le başladığını; modern

revizyonizme karşı mücadelenin ise Kruşçev'e karşı mücadele olduğunu sanmaktadır. Daha önce özellikle Tito revizyonizmine ve Sovyetler Birliği'ndeki revizyonist sapmalara karşı mücadeleden fazla haberi yoktur. Bunda tabii ki bu mücadeleyi unutan ve unutturan ÇKP'nin sorumluluğu büyüktür." (TKP/ML İçindeki İki Çizgi Mücadelesinin Belgeleri, Bolşevik Partizan Belgesel Yayınları II, s.227-228)

Aynı yazıda daha sonra Tito revizyonizminin temel tezleri, ve bunlara karşı Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği Komünist Partisi/Bolşevik Merkez Komitesi adına ve Kominform (Komünist Enformasyon Bürosu) adına getirilen eleştirileri; SBKP/B içindeki revizyonist sapmaları, ve bunlara karşı Stalin'in mesela "SSCB'nde Sosyalist Ekonominin Sorunları" yazısında getirdiği eleştirileri; SBKP XIX. Parti Kongresinde parti içindeki hata ve zaafırlarla ilgili yapılan tespitleri ortaya koymuş (bkz. agy, s.227-234 arası) ve şunları söylemiştik:

"Görüldüğü gibi, Stalin'in katıldığı son parti kongresi olan 19. Parti Kongresinde SBKP içinde görülen hata ve eksiklikler tespit edilmiş; çözüm önerileri getirilmiştir.

Ancak Stalin'in bu parti kongresinden 5 ay sonra ölmesi, yeri doldurulamayan bir boşluk yaratmış, SBKP içinde gizlenen revizyonistler, her geçen gün daha fazla ortaya çıkmaya başlamışlardır. Varolan hatalar ve sapmalar, sistemleştirilmiş; Kruşçev önderliğindeki revizyonistler, 1956'da yapılan XX. Parti Kongresinde XIX. Parti Kongresinin Marksist-Leninist çizgisine zıt, revizyonist çizgilerini SBKP'ye hakim kılmışlardır.

Bizim burada, Kruşçev modern revizyonizmine karşı verilen mücadeleyi değerlendirmek için tespit etmemiz gerekli olan noktalar şunlardır:

* İkinci Dünya Savaşından sonra ortaya çıkan modern revizyonist sapmalara karşı Stalin önderliğinde bir mücadele yürütülmüştür.

* Bu mücadele içinde Yugoslavya KP'nin revizyonist yöneticileri, Tito revizyonizmi teşhir ve tecrit edilmiş, Dünya Komünist Hareketinin safarından atılmıştır.

* Stalin önderliğinde, SBKP içinde ortaya çıkan revizyonist görüşlere ve sapmalara karşı da mücadele edilmiştir.

Kruşçev modern revizyonizmine ve her türlü oportünist-revizyonist sapmaya karşı mücadelede, Marksist-Leninistler II. Dünya Savaşı sonrasında verilen bu mücadelenin tecrübelerine dayanmak, bu mücadelenin başarılarını savunmak zorundadırlar." (agy, s.233-234)

Biz XX. Parti Kongresinin bazı temel tezlerinin eleştirisine geçmeden önce, XX. Kongre öncesinin değerlendirilmesi bağntısındaki bu görüşlerimizi aktarmayı gerekli gördük. Çünkü, Marksist-Leninist geçinen pekçok unsurdan bize çokça, bizim modern revizyonizmi idealist bir tarzda XX. Parti Kongresi ile "gökten zembille düşer gibi" başlattığımız; ya da "Stalin'in ölümünden sonra" "aniden" başlattığımız; Stalin döneminde yapılan hataları görmediğimiz suçlamaları gelmektedir.

Bu gibi suçlamaların, "eleştiri"lerin ayaklarının havada olduğu belgelidir. Biz 1980'de kaleme alınmış belgemizde açıkça görüleceği gibi, Kruşçev revizyonizminin "aniden" "gökten zembille inmiş" gibi ortaya çıkıp, iktidarı ele geçirdiğini savunmadık. Kruşçev revizyonizmini İkinci Dünya Savaşı sonrasında önemli mevziler elde eden modern revizyonizmin bir türü, devamı olarak gördük, böyle değerlendirdik.

Stalin bağntısında, Kruşçev revizyonizminin hakimiyeti konusunda, modern revizyonizme karşı mücadele yürüten Stalin'in ölümünün yarattığı bü-

yük boşluk tespiti, olgu tespitidir. Marksizm-Leninizmin bir klasiği olan, ve modern revizyonizme karşı mücadelenin en önde geleni olan Stalin ile; onun sağlığında yüzünü maskeleyerek zorunda kalmış Kruşçev ve hempaları gibi modern revizyonist dönemleri ilkesel olarak birbirinden ayırmak mutlak zorunluluktur.

Kruşçev revizyonizminin hakimiyetini Sovyetler Birliği'nde nitel bir değişiklik olarak görmemek ve Stalin ile Kruşçev'i adeta aynı görmek-göstermek; ya da tersten, bazı şekilsel benzerliklerden yola çıkarak, Kruşçev modern revizyonistin savunduğu tezlerin Stalin döneminde de savunulduğu iddiası ile bunların Marksist-Leninist olduğu iddialarını ileri sürmek, ima etmek vb., en baştan mahkum ettiğimiz, karşı çıktığımız, —köktenci görünüşlü— revizyonist bir tavrıdır.

Biz, Kruşçev revizyonizminin ortaya çıkışı, kaynakları, teorik dayanakları vb. konularında yapılması gereken herşeyi yaptığımız iddiasında değiliz. Bu alanda yapılacak daha çok şeyin olduğunun bilincindeyiz. Bu olgudur. Bu olgu olduğu kadar, bizim bu alanda yaptıklarımızın da küçümsenmeyecek boyutlarda olduğu da olgudur.

Bu alanda atılan önemli adımlardan biri, 1980 Mayısında araştırma ve tartışmalar sonucu ortaya konan 1957-1960 ortak açıklamalarının değerlendirilmesidir.

Şimdi XX. Parti Kongresi ile ilgili olarak sözkonusu yazıda ortaya koyduklarımıza döneelim. Aşağıda sözkonusu yazının ilgili bölümünü, bu yazı yazıldığından bu yana gelen eleştiriler, yürütülen tartışmalar ışığında yapılmasını gerekli gördüğümüz düzeltmeler ve eklemeleri de yaparak aktarıyoruz. Önemli değişiklik ve eklerde, okuyucunun nelerin değişip, neden değiştiğini, ve nelerin eklendiğini, neden eklendiğini denetleyebilmesi için de notlar şeklinde açıklamalar yapacağız.

● STALİN'İN ÖLÜMÜNDEN SONRA
MODERN REVİZYONİZMİN GELİŞMESİ VE
XX. PARTİ KONGRESİ

Stalin'in ölümünden sonra, o ölüncüye dek gerçek yüzlerini gizleyen Kruşçev tipi revizyonistler yavaş yavaş maskelerini atmaya, gerçek yüzlerini gün ışığına çıkarmaya başladılar. Bunlar çeşitli entrikalarla iktidardaki yerlerini sağlamlaştırma yolunu tuttular. 1955 yılında Kruşçev revizyonisti artık Kominform'un Yugoslavya konusunda aldığı kararı çiğneyecek kadar sağlamlaştırmıştı yerini. 1955 yılında Kruşçev Yugoslavya'yı ziyaret etti. Yugoslavya'ya karşı "haksızlık" yapılmış olduğunu; Yugoslavya'da "sosyalizmin" inşa edildiğini bütün dünyaya ilan etti. Bu, Marksizm-Leninizme karşı girişilmiş açık bir saldırı idi. Ancak Marksizm-Leninizme karşı Kruşçev revizyonistlerinin giriştiği bu ilk açık saldırı, diğer Komünist ve İşçi Partilerinden kamuoyu önünde, herhangi bir açık tepki görmedi. Bu hem Tito revizyonistinin ve hem de onun yolunda yürüten Kruşçev tipi modern revizyonistlerin azgınlaşmasına izin verdi. [Kruşçev'in Yugoslavya ziyaretine Arnavutluk Emek Partisi Mayıs 1955'de SBKP'ne yazdığı bir iç mektupla karşı çıkmıştır. Diğer Partilerin karşı çıktığına dair herhangi bir belge elimizde yoktur. Çin Komünist Partisi bu ziyareti desteklediğini kendisi açıklamıştır. Bkz. Not 1]

Modern revizyonizmin gelişmesinde SBKP XX. Kongresi kuşkusuz bir kilometre taşı oldu. Bu Kongrede Kruşçev, kongreye sunduğu raporda yoğun bir biçimde sistemleşmiş, çizgi haline gelmiş modern revizyonist görüşleri savundu. XX. Parti Kongresi bu görüşlerin SBKP'ne hakim ol-

duğu kongre olarak tarihe geçti. XX. Parti Kongresinin SBKP'si, revizyonist çizgiye sahip bir parti idi. Bu parti kongresinin çizgisini belirleyen raporda savunulan çizgi Marksizm-Leninizmi hangi noktalarda tahrif ediyordu? Şimdi bu soruya cevap vermeye çalışalım:

● KRUŞÇEV REVİZYONİSTLERİNİN "YENİ ÇAĞ" I

Kruşçev revizyonisti, XX. Parti Kongresine sunduğu raporda, Marksizm-Leninizme karşı giriştiği genel saldırıyı "ortaya çıkan yeni şartlar" safsatasına dayandırmaya çalışıyordu. O bu genel saldırıyı, Marksizm-Leninizmin çağ hakkındaki: "Çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır" şeklindeki tespitini; ve bu tespite bağlı olan çağın en önemli gelişmeleri hakkındaki tespitleri tahrif ederek başlattı.

Gerçekten de II. Dünya Savaşı bir dizi yeniliği beraberinde getirmişti. Doğu Avrupa'da birçok ülke emperyalist zincirin halkası olma durumundan çıkmış, kurulan demokratik halk devletleri, tek tek ülkelerde somut duruma göre değişen aralıklarla bir süre sonra proletarya diktatörlüğünün fonksiyonlarını üstlenmiş, sosyalizm yolunda yürümeye başlamışlardı.

Asya'da Çin Komünist Partisi önderliğinde Çin halkı emperyalizmi ülkeden kovmuş, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının diktatörlüğünü yıkmış, demokratik halk iktidarını oluşturmuştu.

II. Dünya Savaşı sonrasındaki gelişmeler hakkında SBKP XIX. Parti Kongresinde diğer şeylerin yanında şu tespitler yapıyordu:

"Sovyetler Birliği yokolacağına ya da zayıflayacağına, SSCB güçlendi, Sovyetler Birliği'nin uluslararası otoritesi arttı. Demokrasi zayıflayıp yıkılacağına, bir dizi Orta ve Güney-Doğu Av-

rupa ülkesi kapitalizmden koptu ve bu ülkelerde halk demokrasisi düzeni kuruldu. Sömürge ve bağımlı ülkelerin halkları daha çok boyunduruk altına gireceklerine, bu ülkelerdeki ulusal kuruluş savaşları güçlü bir şekilde yeniden yıkıldı, emperyalizmin sömürge sisteminin bunalımı arttı. Emperyalist dünya sistemine büyük Çin halkının tarihi zaferi ağır bir darbe indirdi. Daha şimdiden insanlığın üçte biri emperyalist boyunduruktan çıkmış, emperyalist sömürü zincirinden kurtulmuştur.

...

Savaş sonrası dönem, kapitalist dünya sisteminin zayıflamaya devam ettiği, demokrasi ve sosyalizm güçlerinin büyümeyle devam ettiği bir dönemdir." (SBKP Merkez Komitesinin XIX. Parti Kongresine Faaliyet Raporu, s.1, BP Yayınları Çeviri Dizisi-I, Ocak 1985)

"Savaş sonrası dönemi siyasi alanda karakterize eden şey, başını ABD'nin çektiği saldırgan, anti-demokratik kampla; barışsever, demokratik kamp olmak üzere iki kampın oluşmasıdır." (age, s.2)

"... Bunun ötesinde Çin ve Avrupa'daki halk demokrasisi ülkeleri kapitalist sistemden koptu ve Sovyetler Birliği ile birlikte emperyalist kampın karşısında duran burjuvazi ve güçlü barış ve demokrasi kampını oluşturdular.

İki karşıt kampın oluşması, Stalin yoldaşın saptadığı gibi, ekonomik açıdan, birleşik, her yeri kapsayan dünya pazarının dağılması ve paralel iki dünya pazarının oluşması sonucunu doğurdu: demokratik barış kampında olan ülkelere pazarı ve saldırgan emperyalist kampın pazarı. Birleşik dünya pazarının dağılması, İkinci Dünya Savaşının ve ekonomik etkilerinin en önemli ekonomik sonucudur." (age, s.6)

Stalin XIX. Parti Kongresinin kapanış konuşmasında değişiklikler bağntısında şu tespitleri yapıyordu:

"Partimiz 1917 yılında iktidarı ele geçirdikten ve kapitalistlerin ve toprak beylerinin boyunduruğunu tasfiye etmek üzere gerçek önlemler aldıktan sonra, kardeş partilerin temsilcileri ona, Partimizin cesaret ve başarılarından coşkulanarak, uluslararası devrimci ve işçi hareketinin "hücum tugayı" adını verdiler. Bununla, "hücum tugayı"nın başarılarının, kapitalizmin boyunduruğu altında inleyen halkların durumunu kolaylaştıracağı umudunu dile getirdiler. Ben, Partimizin bu umudu, özellikle ikinci dünya savaşı döneminde, Sovyetler Birliği Alman ve Japon faşist zorbalığını parçalayarak Avrupa ve Asya halklarını faşist kölelik tehlikesinden kurtarıırken haklı çıkardığını düşünüyorum. (..)

Tabii ki, "hücum tugayı" tek olduğu ve bu ilerici rolün nerdeyse tamamıyla kendi başına üstesinden gelmek zorunda olduğu sürece, bu onurlu rolün hakkıyla üstesinden gelmek çok zordu. Ama bu durum geçmişte kaldı. Şimdi durum tamamiyle bambaşka. Çin ve Kore'den, Çekoslovakya ve Macaristan'a kadar, halk demokrasisi ülkeleri biçiminde yeni "hücum tugayları"nın plana girdiği şimdi, Partimizin mücadelesi daha kolay, ve çalışma daha canlı." (age, s. 98)

Bu değişikliklerin tümü gerçekte Leninizmin "Çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağdır" şeklindeki bilimsel tespitinin pratikte yeni bir ispatı idi. Ve XIX. Parti Kongresinde bu somut değişiklikler tespit edilmesine rağmen, hiçbir şekilde bu değişiklikler "çağın değiştiği" vb. safsatalar için dayanak olarak kullanılmıyordu. [Bkz. Not 2]

Kruşçev revizyonistleri dünyada olan bu deęi-

şiklikleri Leninist bir tarzda yorumlayacak yerde; bu değişiklikleri bahane ederek, çağın değiştiği, Leninizmin eskidiği şeklinde bir anlayışı yaymaya çalıştılar. Kruşçev revizyonisti, içinde bulunduğumuz çağ hakkında şu tespiti yapıyordu:

! "Çağımızın temel özelliği, sosyalizmin bir ülkenin çerçevesini aşmış bir dünya sistemi haline gelmesidir." (XX. Parti Kongresine Rapor, s.2) (abç)

Görüldüğü gibi bu tespit önce "barış ve demokrasi kampı" tespitinin yerine "sosyalist dünya sistemi" tespitini koyuyordu. Sosyalist dünya sisteminin parçaları olarak sayılan güçler, XIX. Parti Kongresinde sayılanlarla aynıdır: Sovyetler Birliği ve Halk Demokrasisi ülkeleri. Bu kavramların değiştirilmesi, tek başına ele alındığında büyük bir problem değildir. Ancak bütünlük içinde ele alındığında, halk demokrasisi ülkelerinin henüz sosyalist olmayanlarında —mesela Çin Halk Cumhuriyeti'nde— sosyalist devrim görevinin —daha Halk Demokrasisi devleti kurulduğunda— çözüldüğü tezleri ile tasfiye edilmesine dayanaklardan biri olmuştur.

Bundan bağımsız olarak bu tespit, içinde bulunduğumuz çağın ikinci dünya savaşından sonra başladığını iddia ediyor, Leninist çağ tespitini sinsi bir şekilde revizyondan geçiriyordu.

Bu çağ tespitinin Kruşçev'in revizyonist görüşler sistemindeki yeri ve önemi büyüktür. Çünkü o bütün revizyonist görüşlerini son çözümlemeye, bu "yeni çağ"ın özelliklerine; sosyalizmin, sosyalist sistemin "korkunç derecede gelişmiş gücüne" vb. dayandırır.

XX. Parti Kongresinin aldığı "Karar"da, Kruşçev'in çağ konusundaki revizyonist tespiti çok daha net bir şekilde şöyle ifade edilir:

! "Olayların gelişmesi açıkça göstermektedir ki, uluslararası alandaki gelişmelerde sosyalizmin konumunu güçlendiren temel değişiklikler ol-

! muştur. Çağımızın temel özelliği, sosyalizmin
! bir ülkenin çerçevesini aşarak bir dünya sistemi
! haline gelmesi, kapitalizmin ise bu tarihsel geliş-
! mevi durduracak güce sahip olmadığı görül-
! mesidir." (SBKP XX. Parti Kongresinin SBKP
! Merkez Komitesinin Hesap Verme Raporuna İliş-
! kin Kararı, s.144) (abç)

● "YENİ ÇAĞ"DA SOSYALİZME GEÇİŞ'İN YENİ
YOLU: BARİŞ İÇİNDE YARIŞ

Artık "çağımızın temel özelliği sosyalizmin bir dün-
ya sistemi haline gelmesi" olduğuna göre; "eski"
çağa ait olan proleter devrimine de tabii ki gerek
yoktu. Sosyalizme geçiş için Kruşçev revizyonist-
lerinin çok daha iyi bir yolu vardı: Barış içinde
yarış! Bu konuda Kruşçev, Rapor'unda şunları
söylüyordu:

! "Biz iki sistemin yarışı içinde, kapitalist ve sos-
! yalist sistemin yarışı içinde, sosyalist sistemin
! yeneceğinden sözettığımız zaman, bu, bu zafe-
! rin sosyalist ülkelerin kapitalist ülkelerin işle-
! rine silahlı müdahalesi sonucu gerçekleşeceği
! anlamına gelmez. Bizim komünizmin zaferine duy-
!duğumuz güven, sosyalist üretim sisteminin ka-
! pitalist üretim sistemine göre büyük avantajlara
! sahip olduğu gerçeğinden kaynaklanır. Bu yüz-
! den Marksizm-Leninizmin öğretileri her gün daha
! fazla kapitalist ülkelerdeki emekçilerin bilincine
! yerleşmektedir.(...) Biz, dünyada bütün emek-
! çi insanların Komünizmin getirdiği avantajları
! kavramaları halinde, er ya da geç sosyalist top-
! lumu kurmak için mücadele yolunu tutacaklarına
! inanıyoruz." (Rapor, s.34-35)

Görüldüğü gibi, artık Kruşçev revizyonistlerine
göre "proleter dünya devrimi" denen şey, "sis-
temlerin yarışması" ve "çalışan insanların bu yarış

inde Komünizmin getirdiği avantajları kavraması"
idi. Sorun bu olduğuna göre, tabii Sovyetler Bir-
liği'nin de "devrim" için en temel görevi ekonomik
yarışma içinde "Komünizmin" kapitalizme üstünlü-
ğünü ispatlamaktı.

● SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN GÖREVİ: EKONOMİK
YARIŞTA KAPİTALİST ÜLKELERE YETİŞME/
ONLARI GEÇME!

XX. Parti Kongresinin aldığı "Karar"da şunlar
söyleniyordu:

! "Kongre, barış içindeki ekonomik yarışta Sov-
! yetler Birliği'nin esas ekonomik görevini —tarihi
! olarak bakıldığında— en kısa zamanda çözme mü-
! cadelesini kararlı bir şekilde sürdürmek gerek-
! tiğine dikkat çeker. Bu esas görev, sosyalist
! ekonomik sistemin üstünlüklerine dayanarak, en
! gelişmiş kapitalist ülkelere kişi başına düşen
! üretim bakımından yetişmek ve onları geçmek-
! tir." (Karar, s.153) (abç)

Burada yapılan tespitler, tek başına ele alındı-
ğında; Kruşçev revizyonizminin XX. Parti Kong-
resine sunduğu raporun mantık bütünlüğünden
koparılıp, kendi başına bir önerme olarak ele alın-
dığına yanlış değildir.

İşçi sınıfının iktidarda olduğu sosyalist bir ül-
kede, ekonomik alanda esas görev olarak "sosya-
list ekonomik sistemin üstünlüklerine dayanarak
en gelişmiş kapitalist ülkelere kişi başına düşen
üretim bakımından yetişmek ve onları geçmek"
görevinin vb. tespit edilmesi mümkündür. Ve buna
benzer tespitler Lenin'de de, Stalin'de de vardır.

Ama onlar bu tespitleri, sürekli olarak proleter
dünya devrimine bağlı olarak, onun bir parçası
olan sosyalist bir ülkenin iktisadi alandaki görevi

olarak tespit etmişlerdir. Modern revizyonistler açısından ise bu görev tespiti, kesinlikle bir kenara bırakılmış proleter dünya devrimi y e r i n e yapılan bir tespittir. Onlar XX. Parti Kongresi raporunda proleter dünya devrimini açık seçik bir kenara koymuşlardır. Onlar sosyalizme doğru gelişmeyi, Sovyetler Birliği'nin ekonomik olarak en ileri kapitalist ülkelere yetişmesi ve onları geçmesi, geri ülkelerdeki halk yığınlarının da sosyalizmin üstünlüğünü görüp barış içinde sosyalizme geçmesi biçiminde görmüşlerdir.

Artık sorun "proleter dünya devrimi" sorunu olmadığına göre; artık sorun, Sovyetler Birliği'nin "barış içindeki ekonomik yarışta" komünizmin üstünlüğünü ispatlaması olduğuna; bunun da Sovyetler Birliği'nin en gelişmiş kapitalist ülkelere ekonomik olarak yetişip geçmesi ile gerçekleşeceğine göre; ne yapıp yapıp "barış" korumak; barış içinde yarışın şartlarını yaratmak gerekli idi. Soruna böyle yaklaşınca tabii ki, Kruşçev revizyonistlerinin "barış içinde birarada yaşama" ilkesini(!) Sovyetler Birliği'nin dış politikasının temel ilkesi ilan etmeleri kadar mantiki bir sonuç olmazdı.

● SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN DIŞ SİYASETİNİN TEMEL İLKESİ: BARIŞ İÇİNDE BİRARADA YAŞAMA!

Kruşçev, XX. Parti Kongresine sunduğu Rapor'da bu konuda şöyle diyordu:

! "Farklı toplumsal sistemlere sahip devletlerin
! barış içinde birarada yaşamalarına ilişkin Lenin-
! ci ilke, ülkemizin dış siyasetinin genel çizgisi
! idi ve hala öyledir.
! ... bu taktik bir hareket değil, Sovyet dış
! siyasetinin temel ilkesidir." (Rapor, s.33)(abç)

Burada Kruşçev revizyonisti Marksizm-Leninizm birkaç kere tahrif etmektedir.

Kruşçev revizyonistinin burada savunduğu "barış içinde birarada yaşama ilkesi"nin içeriği ile; benzer kelimelerle Lenin ve Stalin'in savunduğu siyasetin içeriği bir ve aynı değildir.

Kruşçev revizyonistleri için "barış içinde bir arada yaşama ilkesi" dedikleri şey, yukarıda göstermeye çalıştığımız gibi, emperyalist ve emperyalizme bağımlı ülkelerde devrim görevini tasfiye eden; bunun yerine sosyalizme gidişi, sosyalist Sovyetler Birliği'nin en ileri kapitalist ülkelere iktisaden yetişmesi ve onları geçmesi, böylece sosyalizmin üstünlüğünü gören yığınların barış içinde sosyalizmi getirmeleri şeklinde bir stratejiye bağlayan revizyonist çizgilerinin ayrılmaz bir parçasıdır.

Lenin'de, Stalin'de ise "barış içinde birarada yaşama", etrafı kapitalist bir dünya ile çevrelenmiş sosyalist ülkenin (ülkelerin) başvurmak zorunda oldukları, onlara devlet olarak güçlenme-sağlanma imkanlarını sağlayan bir siyasettir. Ve hiçbir şekilde kapitalist, emperyalist ülkelerde devrim görevini tasfiye için ortaya atılmış bir siyaset değildir. Tam tersine, devrimlerini daha güçlü destekleyebilmek için başvurulan bir siyasettir.

Şimdi barış içinde birarada yaşama siyasetinin nasıl ortaya çıktığına, Lenin-Stalin'de ne anlama geldiğine biraz yakından bakalım:

1917 Ekim Devrimi ile birlikte o dönemde emperyalizmin en zayıf halkasını oluşturan Rusya'da proletarya iktidarı ele geçirdikten sonra, tüm halklara ve hükümetlere barış çağrısı yapmasına rağmen, genç Sovyet devleti, çeşitli yağmacı emperyalist güçlerin müdahalesine maruz kaldı. RKP/B'nin önderliği altındaki ilk sosyalist devlet, emperyalistlerin bu kuşatmasını büyük bir başarı ile

püskürttü. 1917'den 1920'ye kadar süren bu kuşatma döneminde ve onun ardından gelen zaman içinde Lenin, Sovyet devletinin dış politikasının ana temellerini ortaya koydu. Genç Sovyet devleti, emperyalist askeri kuşatmayı başarıyla püskürtmesine rağmen, savaştan büyük kayıplarla çıkmıştı. Ekonomi hemen hemen çöküş noktasına gelmişti. İleri kapitalist ülkelerde beklenen devrimlerin gerçekleşmemesi ve bu anlamda Sovyet devletinin yardımına koşmaması, ilk proleter devleti, emperyalist kuşatma altındaki bir ada durumuna düşürdü. Proleter devrimin Çarlık Rusya' sından çok geri bir tekniği üstlenmesi, üretim araçlarının geri düzeyi, üstelik varolanların önemli bir bölümünün de emperyalist saldırı ve emperyalistlerin desteğindeki iç gericilere karşı yürütülen içsavaşta tahrip edilmesi, kendi olanaklarıyla ülkenin kalkınmasını, ekonomik inşayı olanaksız hale getirmişti.

Bu sayılan koşullar altında, ekonomik inşayı gerçekleştirmek için, Sovyet devletinin önünde tek bir seçenek kalmıştı: O da, koşulları çok ağır da olsa, gelişmiş kapitalist ülkelerle yapılacak ekonomik anlaşmalar, yani belirli imtiyazların verilmesi. Ekonomik inşa için bu araçtan da yararlanma.

Lenin imtiyazları gerekçelendirirken şöyle diyordu:

" İmtiyazlar sorununda, politik açıdan önemli olan, sadece teorik olarak ortaya koymakla yetinmeyip, pratikte de uyguladığımız ve bizim için uzun zaman, sosyalizmin bütün dünyadaki zaferine kadar temel kural olarak kalacak olan kuraldır, yani iki kapitalizm arasındaki, kapitalist devletlerin iki kampı arasındaki çelişkileri ve zıtlıkları kullanmak, onları birbirine karşı kıskırtmak. Bütün dünyayı zaptetmediğimiz sürece, diğer, kapitalist dünyadan ekonomik ve askeri olarak zayıf olduğumuz sürece, emperya-

listler arasındaki çelişkilerden ve zıtlıklardan yararlanmayı (abc) bilme kuralına uymak zorundayız. Eğer bu kurala uymasaydık, şimdi kapitalistlerin keyfi için çeşitli ağaçlara asılmış bulunurduk." (RKP/B Moskova Örgütü Hücre Sekreterleri toplantısında yapılan konuşma, 26 Kasım 1920, Lenin, 12 ciltte seçme eserler, c.8, s.293, Almanca)

Lenin'in burada söyledikleri açık ve hiçbir yanlış anlaşılmaya yer bırakmayacak denli berraktır. Lenin'in dış politika konusunda ortaya koyduğu bu görüşlerle, Kruşçev'in ortaya koyduğu ilke arasındaki çelişki de aynı derecede açık ve berraktır. Lenin, "kapitalist devletlerin iki kampı arasındaki zıtlıkları kullanmak"tan, "onları birbirine karşı kıskırtmak"tan söz etmektedir. Kruşçev ise, barış içinde birarada yaşamayı, sosyalist ülkenin dış politikasının temel ilkesi olarak ileri sürmektedir.

Lenin'in yukarıda aktardığımız alıntısının yanı sıra, Kruşçev revizyonistlerinin emperyalistler hakkında yaymaya çalıştıkları ham hayallere karşı, onların niteliğini ortaya koyan, emperyalistleri teşhir eden ve bu konuda ham hayalleri yıkan daha bir dizi alıntı vermek mümkün. Sanıyoruz aşağıya aktaracağımız alıntılar, bu konuda Lenin'in görüşlerini öz olarak anlatmaya yeterli olacaktır.

"Yeni dönemlere giriyoruz. Emperyalistlerin savaş tertipleri boşa çıktı. Şimdi ekonomik alanda dövmek zorundalar. Bunu çok iyi anlıyoruz. Savaşın bitmesi ve barışın gelmesi ile, kapitalist kurdun sosyalist kuzu ile birlikte yatacağın hiçbir zaman hayal etmedik." (Lenin, Barış İçinde Birarada Yaşama adlı derleme, Ser Yayınları, s.71)

"Kapitalizm ile sosyalizm yan yana varoldukça barış içinde yaşayamazlar: Ya biri, ya öteki kesin zafer kazanacak, ya Sovyet Cumhuriyeti, ya da

dünya kapitalizmi için cenaze töreni yapılacaktır."
(age, s.78)

Konuya ilişkin olarak Lenin'in görüşlerini tezler halinde özetlemek gerekirse:

1- Kapitalizm ve sosyalizm yanyana yaşadığı sürece, sosyalist ülkelerin diğer kapitalist ülkelerle dış politikalarında belirleyici olan, emperyalist ülkeler arasındaki çelişki den yararlanmak, onları birbirine karşı kıskırtmaktır.

2- Kapitalizm ile sosyalizm uzun süre birarada yanyana yaşayamazlar. Ya kapitalizm sosyalizmi, ya da sosyalizm kapitalizmi halledecektir.

3- Lenin'den yaptığımız alıntılardan çıkarabileceğimiz bir diğer sonuç da, Lenin'in sorunu tartışırken, güçler dengesini hesaba kattığı, soruna soyut "barış", "barışı koruma" biçiminde yanaşmadığıdır. Emperyalistlerin ve revizyonistlerin sahte barış havariliğinin tersine, Lenin oldukça açık bir dil kullanmaktadır:

"Bütün emperyalist devletlerin hakkında gelmek en güzel şey olur tabii, ama oldukça uzun bir süre bunu yapacak durumda olmayacağız."
(age, s.100)

Tüm emperyalistlerin hakkından bir kerede gelmek mümkün olmadığından ve iki sistem uzun süre birarada yaşamak zorunda olduğundan, emperyalist-kapitalist devletlerle ticari ve diplomatik vb. ilişkiler kaçınılmazdır. [Bkz. Not 3] Emperyalist kuşatmayı ve iç gericiliğin saldırılarını askeri alanda başarıyla püskürten ilk proleter devlet, politik bir denge yaratmış ve uzun uğraşlardan sonra birçok ülkenin kendisini diplomatik alanda tanımasını, sosyalist devletin varlığına boyun eğmesini sağlamıştır. Lenin'in koyduğu ilkeler temelinde, farklı sistemlere sahip devletlerle ilişkisini sürdüren Sovyet devleti, dünya devriminin zararına olan her türlü uzlaşmayı reddetmiş, uluslararası

işçi sınıfının ve ezilen halkların savaşımına destek vermiştir.

Stalin, "Ekim Devrimi ve Rus Komünistlerinin Taktiği" adlı makalesinde, Ekim Devriminin, yalnızca emperyalist sistemin parçalanmasında bir tek ülkenin girişimi ve emperyalist okyanus içinde sosyalizmin ilk uğrağı olmadığını, aynı zamanda dünya devriminin ilk aşaması ve onun gelişmesi için güçlü bir üs olduğunu belirtir. Ekim Devrimi, yalnızca diğer ülkelerdeki devrimlerin desteğine muhtaç değildir, emperyalizmin yokoluşunu hızlandırmak için, bu ülkelerin devrimlerinin de Ekim Devriminin yardımına gereksinimi vardır. Aynı makalede Stalin, Lenin'den alıntı yaparak, muzaffer ülkenin proletaryasının iktidarı ele geçirdikten ve sosyalist üretimi örgütledikten sonra, "diğer, kapitalist dünyayı karşısına alacağını, bu ülkelerdeki ezilen sınıfları kendi safına çekeceğini ve bunlarda kapitalistlere karşı isyanı geliştireceğini ve gerekirse sömürücü sınıflara ve onların devlete karşı silah zoruna başvuracağını" söylemektedir. (ag makale, "Leninizmin Sorunları" s.133)

1928 yılında hazırlanan Komünist Enternasyonal PROGRAMında, "Sovyetler Birliği'nin Uluslararası Devrim Karşı Yükümlülükleri" bölümünde ise barış içinde birarada yaşama sorununa şöyle yaklaşılır:

"İki iktisadi sistemin —Sovyetler Birliği'nde sosyalist sistem, diğer ülkelerde kapitalist sistem— yanyana varlıklarını sürdürmesi, işçi devletine kapitalist dünyanın saldırılarını (boycot, abluka vb.) geri püskürtme görevini vermektedir. Fakat aynı zamanda, ekonomi alanında manevralar yapması, kapitalist ülkelerle olan iktisadi ilişkilerinden (sosyalist inşanın başarıya ulaşmasının temel önkoşullarından biri olan dış ticaret, tavizler, vb. aracılığıyla) yararlanması gerekmektedir. Burada izlenmesi gereken yol-

gösterici çizgi, Sovyetler Birliği'ne yararlı oldukları sürece, yani ağır sanayi, elektriğe kavuşturma ve nihayet sosyalist bir makina sanayisi için temel yaratarak Sovyet sanayisinin güçlendirilmesine yardımcı oldukları sürece, yabancı ülkelerle mümkün olduğu kadar geniş ilişkiler kurmaktır. Sovyetler Birliği, çevresini saran kapitalist ortamda ancak iktisadi bağımsızlığını güvence altına aldığı ölçüde, sosyalist başarılarının yokedilmesi ve ülkenin kapitalist dünya ekonomisinin bir uzantısı haline gelmesi tehlikesine karşı koyabilir.

Sovyet pazarının önemine rağmen kapitalist devletler sürekli olarak ticaret çıkarları ile, dünya devriminin daha da gelişmesini beraberce getirecek olan Sovyetler Birliği'nin güçlenmesi karşısında duydukları korku arasında yalpalamaktadırlar. Buna rağmen emperyalist devletlerin siyasetindeki hakim eğilim, Sovyetler Birliği'ni yıkmak ve bütün dünyada burjuvazinin terörcü rejimini kurmak amacıyla Sovyetler Birliği'ni kuşatma ve onu hedef alan karşı-devrimci bir savaş başlatma çabasıdır.

Ancak, ne emperyalistlerin inatla sürdürdükleri Sovyetler Birliği'ni siyasi bakımdan kuşatma çabaları, ne de günden güne büyüyen askeri saldırı tehlikesi, Komünist Enternasyonal'in şubesi olarak proletarya devletin başında bulunan SBKP'ni uluslararası görevlerini yerine getirmekten ve bütün ezilenlere —kapitalist ülkelerdeki işçi hareketi ile, emperyalizme ve milli zulmün her türüne karşı verdikleri mücadelede sömürge halklarına— destek sağlamaktan alıkoynamaz." (Komintern Programı, s.85-87, Aydınlık Yayınları 39) (abç)

İşte Komünistlerin bir sosyalist devletin dış siyasetine yaklaşımları böyledir. Sosyalist devletin görevi, elindeki tüm imkanları kullanarak, prole-

ter dünya devrimini ilerletmeye çalışmaktır. Kapitalist ülkelerdeki işçi hareketine; ve sömürge, yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerdeki halk hareketine destek sağlamaktır. Bu proleter enternasyonalizminin gereğidir. Değişik sistemlere sahip devletlerin birarada yaşaması sorunu; bu görevin önüne çıkartılamaz. Sosyalist devletler, barış içinde birarada yaşama sorununu, sosyalist devletin güçlenmesinin bir aracı olarak; dünya devrimini ilerletmek için kullanırlar. Hiçbir şekilde proleter enternasyonalizminin gereklerini yerine getirme görevini şu veya bu devletle "iyi ilişkiler kurmak" için feda etmezler.

Görüldüğü gibi, Kruşçev'in "barış içinde birarada yaşama" ilkesi" ile Lenin-Stalin'in "barış içinde birarada yaşama" siyaseti arasında, isimdeki benzerlikten öte bir benzerlik yoktur. Kaldı ki, o isim benzerliği bile, dikkatle bakıldığında ortadan kalkmaktadır. Lenin ve Stalin, "barış içinde birarada yaşama'dan söz ettikleri yerlerde ondan "ilke" olarak söz etmezler.

Kruşçev revizyonistleri ise barış içinde birarada yaşamayı "ilke" ilan etmektedir. Bu tek başına ele alındığında, büyük bir sorun da yaratmaz. İçeriği doğru biçimde doldurulduktan sonra, "barış içinde birarada yaşama siyaseti" proleter dünya devriminin alternatifi olarak ortaya konan bir stratejinin ayrılmaz bir parçası olarak kavranmadıkça, Lenin ve Stalin'in kavradığı gibi; sosyalizm ile kapitalizm yanyana varlığını sürdürdüğü sürece; sosyalizm kapitalizmi topyekün dünya yüzünden sürecek güce erişmediği sürece, sosyalist devletlerin kapitalist devletlerle ilişkilerinde başvurdukları bir siyaset olarak kavrandığı sürece, bu siyasetin "barış içinde birarada yaşama" ilkesi olarak adlandırılmasında da yanlışlık yoktur. Ama Kruşçev revizyonistleri bu ilkenin içeriğini şöyle doldurmaktadırlar:

! " Sovyetler Birliği'nin, barış içinde birarada

! yaşama ilkesini yalnızca taktik ve konjonktür
! nedenlerden dolayı ortaya attığı söyleniyor. Ne
! var ki, bizim önceleri de, ta Sovyet iktidarının
! ilk yıllarından beri aynı ısrarlı bir şekilde barış
! içinde birarada yaşamadan yana olduğumuz bi-
! linmektedir. Demek ki bu taktik bir hareket de-
! ğil, Sovyet dış siyasetinin temel ilkesidir." (Ra-
! por, s.33)

Görüldüğü gibi, Kruşçev modern revizyonisti, çok açık bir biçimde "ilke" kavramını "konjonktürel olmayan", "taktik olmayan" anlamında kullanıyor. Bu noktada, barış içinde birarada yaşamayı, aslında varolan durumun, sosyalizmin görece güçsüzlüğünün dayattığı taktik bir siyaset olarak gören Lenin ile, Kruşçev revizyonisti bütünüyle ayrı anlayışların savunucusu durumundadır.

Hal böyle olunca, Kruşçev revizyonizminin "Leninci ilkeye" dayandığını söylemesi büyük bir sahtekarlıktır.

Bu konuda Kruşçev revizyonistlerinin sahtekarlığı bununla sınırlı değildir. "Barış içinde birarada yaşama ilkesi"nin —bunun içeriği doğru doldurulduğu varsayıldığında da!— Sovyetler Birliği'nin, ya da sosyalist ülkelerin dış siyasetinin "temel ilkesi" haline getirilmesi ve bunun "Sovyet iktidarının ilk yıllarından beri" böyle olduğunun söylenmesi bir başka sahtekarlıktır. Lenin ve Stalin önderliğindeki Sovyet iktidarında Sovyetler Birliği'nin dış siyasetinde yolgösterici temel ilke her zaman proleter enternasyonalizmi olmuştur. Bütün diğer "ilke"ler —eğer bu kavramla konuşulmak isteniyorsa— bu temel ilkeye bağımlı olarak ele alınmıştır.

Kruşçev revizyonistleri bu tahriflerinin yanında, barış içinde birarada yaşama "ilke"sinin faziletleri üzerinde konuşurken, özellikle "işçilere karışmama" üzerinde çokça duruyor. Marksist-Leninistlerin bu "işçilere karışmama" konusundaki tavrı da, özde revizyonistlerinkinden bütünüyle ayrıdır. Kruşçev

revizyonistleri, işçilere karışmamayı, "devrimin ihraç edilemeyeceği" doğru düşüncesini, emperyalistlere Sovyetler Birliği'nin devrimleri desteklemeyeceği yönünde adeta garanti vermek biçiminde yorumlarken; Stalin'in 18 Aralık 1925'te SBKP/Bolşevik XIV. Parti Kongresine sunduğu raporda şu tavrı takınılmaktadır:

" Özellikle burjuva yazarları, sömürgelerdeki buhranın yükselmesinde biz Bolşeviklerin parmağı olduğunu, bunun bizim marifetimiz olduğunu söylüyorlar. Bizi bununla suçlayanların bize onur verdiklerini söylemem gerek. Ama ne yazık ki henüz bütün sömürge ülkelere kurtuluş davalarında doğrudan yardım edecek kadar güçlü değiliz." (Stalin, Eserler, c.7, s.235, Almanca) (abç)

● KRUŞÇEV REVİZYONİZMİNİN İKİ ALTERNATİFİ:
YA BARIŞ İÇİNDE BİRARADA YAŞAMA —
YA YOK OLMA!

Devletler arasında barış içinde birarada yaşama "ilke"sini herşey haline getiren Kruşçev revizyonistleri; bunu kabul etmeyip devrim için mücadele etme yolunu tutanlar olursa; onlara karşı aynı emperyalistler gibi şu tehdidi savuruyor:

! "Gerçekten yalnızca iki yol vardır: Ya barış içinde birarada yaşama, ya da tarihte en korkunç imha etme savaşı. Üçüncü bir yol yoktur."
! (Rapor, s.35) (abç)

Komünistler, bütün dünyada işçi sınıfı ve emperyalizm tarafından ezilen halklar için burada Kruşçev revizyonistinin sunduğu alternatifler kabul edilebilir alternatifler değildir. Bunu kabul etmek; devrimden vazgeçmek anlamına; varolan düzeni kabul etmek anlamına gelir.

Gerçekte, bütün dünyada işçi sınıfı ve ezilen

halkların kurtuluşu için bir tek alternatif vardır: Emperyalizmi ve her türlü gericiliği yok edene dek sınıf mücadelesi; kurtuluş mücadelesi, proleter dünya devrimi!

● "YENİ ÇAĞ"DA SAVAŞ KONUSUNDA TAVİR

Kruşçev revizyonistlerinin Marksizm-Leninizmi çarpıttıkları, tahrif ettikleri en temel konulardan biri; savaş ve savaşa karşı tavrı sorunudur. Bu konuda Kruşçev revizyonisti "ünlü" raporunda şunları söylemektedir:

! "Bugünkü çağımızda savaşın önlenmesi imkanı
! üzerine

! Bütün dünyada milyonlarca insan şunu soru-
! yor: Yeni bir savaş kaçınılmaz mı? İki kanlı
! dünya savaşı geçiren insanlık, gerçekten üçün-
! cü bir savaşın arifesinde mi bulunuyor? Mark-
! sistler, son onyıllarda olan dünya çapında tarihi
! öneme sahip değişiklikleri gözönüne alarak bu
! soruya yanıt vermek zorundadırlar.

! Bilindiği gibi, emperyalizm varolduğu sürece,
! savaşların kaçınılmaz olduğu şeklinde Marksist-
! Leninist bir önerme vardır. Bu tez; 1) Emper-
! yalizm henüz bütün dünyaya hakim olduğu bir
! dönemde, 2) savaşı istemeyen toplumsal ve si-
! yasi güçlerin zayıf ve yeterince örgütlü olma-
! dığı, bu yüzden de emperyalistleri savaştan
! vazgeçmeye zorlayamadığı bir dönemde ortaya
! atılmıştı.

! Genellikle soruna tekyanılı yaklaşılmakta, yal-
! nızca emperyalizmde savaşın ekonomik temeli
! incelenmektedir. Ama bu yeterli değildir. Savaş
! yalnızca ekonomik bir olgu değildir. Savaşın
! çıkıp çıkmamasında sınıf güçlerinin durumu,
! siyasi güçlerin durumu, insanların örgütlülüğü
! ve iradesi önemli rol oynar. Dahası, belirli şart-

! larda, ilerici toplumsal ve siyasi güçler tayin
! edici rol oynayabilir. Bugüne kadar durum öyle
! idi ki, savaşı istemeyen ve savaşa karşı çıkan
! güçler yeterince örgütlü değildi, ve savaş kış-
! kırtıcılarının planlarını bozmak için ellerinde
! gerekli araçlar yoktu. Durum Birinci Dünya Sa-
! vaşından önce böyle idi. Bu dönemde, savaşa
! karşı çıkan esas güç olan proleterya, II. En-
! ternasyonal yöneticilerinin ihaneti sonucu dağı-
! nıklık içinde idi. İkinci Dünya Savaşından önce
! de durum böyle idi. O dönemde, Sovyetler Bir-
! liği barış siyaseti izleyen tek devlettir. Diğer
! büyük güçler saldırganları kışkırtıyordu. İşçi
! sınıfı kapitalist ülkelerdeki sosyal-demokrat yö-
! neticiler tarafından bölünmüştü.

! O dönem için, bu tez kesinlikle geçerli idi.
! Ancak bugün durum temelden değişmiştir. Bu-
! gün artık dünya sosyalist sistemi oluşmuştur
! ve bu büyük bir güç oluşturmaktadır. Bugün
! artık bu sistem içindeki barışsever güçler, bir
! saldırıyı geri püskürtmek için yalnız manevi
! değil, maddi olarak da tüm araçlara sahiptir.
! Bunun dışında, nüfusu yuzmilyonları bulan,
! aktif olarak savaşa karşı çıkan bir devletler
! grubu vardır. Kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfı
! da büyük bir güç haline gelmiştir. Dünya ba-
! rış hareketi gelişerek, güçlü bir unsur haline
! gelmiştir." (Rapor, s.35-37) (abç)

Görüldüğü gibi, Kruşçev revizyonistleri Leni-
nizmin Savaş konusundaki anlayışını çok yönlü
çarpıtmaktadır.

En köklü çarpıtma, kuşkusuz, Leninizmin "em-
peryalizm varolduğu sürece, emperyalistler arası
savaşlar kaçınılmazdır" şeklindeki tezinin "değişen
şartlar" dolayısı ile geçerliliğini kaybettiği şeklin-
deki çarpıtmadır. Kruşçev bunu yaparken birçok
tahrifata başvurmuştur:

a) Kruşçev'in sorunu tartıştığı bölümün başlığı

"Bugünkü çağımızda savaşın önlenmesi imkanı üzerine" başlığını taşıyor. Onun burada sözünü ettiği çağın, emperyalizm ve proleter devrimlerinden ayrı, ikinci Dünya Savaşı sonrası başlamış olan yeni bir çağ olduğunu yukarıda ortaya koyduk. Bunun Leninizmin bazı ilkeleri konusunda ne anlama geldiği bu tartışma içinde berrakça ortaya çıkmaktadır.

b) Kruşçev bunun hemen ardından "savaşın önlenmesi" imkanı üzerine konuşmaya başlamakta; bir satır sonra "dünya savaşından" söz etmektedir.

Kruşçev genel olarak "savaş" ile "dünya savaşını" eşitleyerek; bunların engellenmesini bir ve aynı şeymiş gibi göstererek, Leninizmi tahrif etmektedir. Şöyle ki:

Leninizm genel olarak savaşa karşı değildir. Leninizm savaşları ikiye ayırır: Haklı savaşlar / Haksız savaşlar. Leninizm, ezilenlerin ve sömürülenlerin; ezenler ve sömürülenlere karşı yürüttüğü devrimci savaşları, haklı savaşları destekler. Leninistler, bu gibi savaşlara karşı çıkmazlar, tam tersine bu gibi savaşların en ön saflarında yer alırlar. Devrimci savaşları çıkartır ve körüklerler.

Leninistlerin karşı çıktığı savaşlar, ezenler ve sömürülenlerin, ezilen ve sömürülenlere karşı yürüttüğü savaşlardır; emperyalistlerin sosyalist ve anti-emperyalist devletlere karşı yürüttüğü; emperyalistlerin birbirine karşı yürüttüğü gerici savaşlardır. Kruşçev genel olarak "savaşın önlenmesinden" söz ederek, Leninizmin savaş konusundaki en temel ayrımını yoketmekte; Leninizmi en temel noktalardan birinde tahrif etmektedir.

Bu noktada sorun, üzerine konuşulan somut savaşın yeni bir emperyalist dünya paylaşım savaşı olduğunun bilindiği şartlarda; sürekli bunu tekrarlamamak için "savaşın önlenmesi"nden söz etmek sorunu değildir. Böyle olsa, bunda problem görmeyiz. Burada sorun, Kruşçev revizyonistlerinin gerçekte her türlü savaşa karşı pasifist bir burjuva çizgisini bilinçli olarak savunmaları;

emperyalist dünya savaşı ile savaşı, bu pasifist çizgiyi haklı çıkarabilmek için bilinçli olarak eşitlemeleri sorunudur.

c) Kruşçev daha sonra, "bugün durumun kökten değiştiği" safsatası ile "savaş önenebilir" genel sonucuna varmaktadır. Burada savaştan anladığı, emperyalistlerin sosyalist sisteme karşı girişeceği bir saldırı savaşlarıdır. Görünen odur ki, Kruşçev emperyalistlerarası bir savaşı "yeni şartlar"da(!) mümkün görmemektedir.

Stalin, 1952 yılında yazdığı —yani Kruşçev'in sözünü ettiği "yeni şartlar" altında yazdığı— "SSCB'nde Sosyalizmin Ekonomik Sorunları" adlı yazısında bu konuda şunları söylemektedir:

O " Bazı yoldaşlar, İkinci Dünya Savaşından sonra yeni uluslararası şartlar altında kapitalist ülkeler arasındaki savaşların artık kaçınılmaz birşey olmadığını iddia ediyorlar. Bunlara göre sosyalist kamp ile kapitalist kamp arasındaki çelişkiler, kapitalist ülkelerin kendi aralarındaki çelişmelerden daha güçlüdür; ABD öteki kapitalist ülkelerin birbiriyle savaşır karşılıklı olarak zayıflamalarını önleyecek derecede bu ülkeleri kontrolü altına almıştır; kapitalist dünyanın ileri gelen kişileri, kapitalist dünyanın tümüne zarar veren iki dünya savaşının tecrübesinden, kapitalist ülkelerin aralarında yeniden bir savaşın doğmasına izin vermeyecek derecede ders almışlardır. Bu yüzden kapitalist ülkeler arasında savaşlar artık kaçınılmaz değildir. Böyle düşünen yoldaşlar yanılıyorlar. Bunlar yüzeydeki dış olayları görüyorlar. Fakat şimdilik görünmez şekilde etkide bulunmakla birlikte, olayların gelişmesini tayin edeceklerin güçleri görmüyorlar.

O ...
O Diyorlar ki, kapitalizm ile sosyalizm arasındaki çelişmeler, kapitalist ülkelerin birbirleri

O arasındaki çelişmelerden daha güçlüdür. Şüphesiz teorik olarak bu doğrudur. Bu sadece bugün doğru değildir. İkinci Dünya Savaşı öncesinde de doğru idi. Oysa İkinci Dünya Savaşı, SSCB'ne karşı bir savaş olarak başlamadı, kapitalistler arasında bir savaş olarak başladı. Neden? Çünkü ilkönce sosyalizmin ülkesi SSCB'ne karşı savaş, kapitalizm için kapitalist ülkelerin kendi arasındaki bir savaştan tehlikelidir. Çünkü eğer, kapitalist ülkeler arasındaki savaş, sadece bu kapitalist ülkelerin şu kapitalist ülkeler üzerinde üstünlüğünü kurma sorununu doğurmakta ise; SSCB'ne karşı savaş, ister istemez, bizzat kapitalizmin varlığı sorununu ortaya koyar. Çünkü ikinci olarak kapitalistler propaganda amacıyla Sovyetler Birliği'nin saldırganlığı üzerine gürültü koparmakla birlikte, buna kendileri inanmamaktadır. Sovyetler Birliği'nin barış politikasını hesaba katmaktadırlar, ve SSCB'nin kapitalist ülkelere kendiliğinden hücum etmeyeceğini bilmektedirler.

O ...

O Demek ki, kapitalist ülkeler arasında savaşların kaçınılmazlığı tam olarak mevcut kalmaktadır.

O Diyorlar ki, Lenin'in kapitalizmin kaçınılmaz olarak savaşları doğurduğu tezi eskimiş bir tez sayılmalıdır. Çünkü artık yeni bir dünya savaşına karşı barışı savunan muazzam halk güçleri ortaya çıkmıştır. Bu yanlıştır.

O Bugünkü barış hareketinin amacı, halk kitleselerini barışı korumak için mücadeleye seferber etmek ve böylece yeni bir dünya savaşını önlemektir. Bu yüzden bu hareketin amacı, kapitalizmi devirmek ve sosyalizmi kurmak değildir. O barışı sürdürmek için demokratik mücadele amaçlarıyla yetinmektedir. Bu bakımdan bugünkü barışı koruma uğruna hareket, Birin-

O ci Dünya Savaşı sırasında emperyalist savaşçı içsavaşa dönüştürmeyi hedef alan ve daha ileri giderek sosyalist amaçlar güden hareketten farklıdır.

O Olabilir ki, şartların yardımı ile, barış için savaş, şurada veya burada sosyalizm için mücadeleye doğru gelişsin; ancak o zaman bu, şimdiki barış uğruna hareket olmaktan çıkacak, kapitalizmi devirmek için bir hareket olacaktır. En muhtemel olanı, bugünkü barış uğruna hareketin, barışın devamı için bir hareket olarak başarı kazandığı takdirde, belirli (altını çizen Stalin) bir savaş ölemeye katkıda bulunması, onu bir zaman için ertelemesi, bir zaman için belirli (açS) bir barışı sürdürmesi, savaşçı bir hükümeti istifa ettirmesi ve onun yerine barışı geçici olarak sürdürme eğiliminde olan bir hükümetin geçmesini sağlamasıdır. Şüphesiz bu iyi birşeydir. Hatta çok iyidir. Ancak kapitalist ülkeler arasında genel olarak savaşın kaçınılmazlığını yoketmek için yeterli değildir. Yeterli değildir, çünkü barış hareketinin bütün başarılarına rağmen, emperyalizm ayakta kalmaktadır, yürürlükte kalmaktadır. Bunun sonucu olarak da, savaşların kaçınılmazlığı olduğu gibi süregelmektedir." (Stalin, Son Yazılar, s.122-127, Sol Yayınları) (abç)

O Görüldüğü gibi, Stalin 1952 yılındaki yazısında, Kruşçev revizyonistlerinin savaş konusunda daha sonra getirdiği tüm "yenilikleri", yani çarpıtmaları mahkum etmiştir.

O Kruşçev revizyonistinin aksine Stalin, "dünya savaşını" sorununu sadece emperyalistlerin sosyalist ülkelere saldırması olarak kavramamıştır. Kruşçev revizyonistinin tersine Stalin, emperyalistler arası savaşların mümkün; emperyalizm şartlarında kaçınılmaz olduğunu savunmuştur. Barış hareketinin, emperyalizm varolduğu sürece, sadece belirli bir savaş, belirli bir süre engelleyebileceğini; ve

fakat savaşların kaçınılmazlığını ortadan kaldırmayacağını ortaya koymuştur. Kruşçev revizyonistleri bütün bu gerçekleri yüzüstüce tahrif etmiş, tahrif ederken de Leninizmden bütünüyle koptuğunu gizlemek için şu safsatayı ileri sürmüştür:

! "Emperyalizm varolduğu sürece, savaşların çıkması için ekonomik temel varolduğu şeklindeki Leninist tez, tabii bu şartlarda da geçerliliğini korumaktadır. Bu yüzden uyanık olmak gerekmektedir. Yerküre üzerinde kapitalizm varolduğu ça, kapitalist tekellerin çıkarlarını temsil eden gerici güçler savaş maceralarına atılabilir, saldırdı düzenleyebilirler. Onlar savaş çıkarmayı deneyebilir. Ancak savaşların kaçınılmazlığı ka- der değildir. Bugün, emperyalistlerin bir savaş çıkarmasını engelleyecek her türlü araçlara sahip muazzam toplumsal ve siyasi güçler vardır. Bu güçler, emperyalistler savaş çıkarmaya kal-karsa, onlara yokedici bir ders verecek durumdadır." (Rapor, s.37)

Kruşçev burada yüzüstüce, emperyalizm varolduğu ça, savaşların kaçınılmaz olduğu şeklindeki tezin, "savaşın çıkmasını kader olarak görmek" anlamına geldiğini telkin ediyor; Leninist tezi, salt "ekonomik temel" varlığı sorunu olarak yorumluyor. Onun bütün derdi, artık içinde yaşanan "yeni çağ"da savaşların genel olarak engellenebilir olduğu şeklindeki revizyonist tezi ispatlamaktır. O bunun için, aynı Kautsky'nin yaptığı gibi, emperyalizmin ekonomisini, emperyalizmin siyasetinden ayırmaktadır. Ekonomik temel varolduğu, ama savaşın genel olarak engellenebilir olduğu (Hangi savaşın? Bütün savaşların!!!) saf-satasını yaymaktadır.

Kruşçev revizyonistlerinin savaşa karşı tavır konusunda Marksizm-Leninizmi kökten tahrifleri, onların pratik siyasetine; emperyalizme karşı tavırlarına da çeşitli şekillerde yansdı:

● Kruşçev revizyonisti XX. Parti Kongresine sunduğu Rapor'da "barışın korunması" konusunda şunları söylüyordu:

! "Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkelerin ve diğer barışsever ülkelerin, ve bütün ülkelerin en geniş halk yığınlarının en önemli görevi(! YN) sürekli bir barışın korunması (! YN) ve sağlamlaştırılması, yeni bir savaşın, yeni bir saldırganlığın engellenmesidir." (Karar, s. 149)

Burada birincisi, barışın korunması halkların en önemli görevi olarak tespit edilerek; halkların en önemli görevi olduğu kuşku götürmeyen devrim devre dışı bırakılmaktadır.

İkincisi, sosyalist ülkelerin en önemli görevi olan bütün dünyada devrim hareketlerini destekleme, kendi ülkesinde sosyalist inşayı derinleştirme görevleri, devre dışı bırakılmaktadır.

Üçüncüsü, barışsever ülkelerden ne anlaşıldığı belli değildir. Bu, bazı kapitalist ülkelerin barışsever isimlendirilmesi ile devrimin hedefi olmaktan çıkarılması şeklindeki "Üç Dünya Teorisi"nin Kruşçev revizyonizmindeki bir başka şeklidir.

Dördüncüsü, sürekli barışın korunması görevinden sözedilerek, sanki içinde bulunulan anda sürekli barış varmış görüşü yayılmaktadır.

Beşincisi, sürekli barışın sağlamlştırılması görevi, —proleter devrimi XX. Parti Kongresinde tasfiye edilmiş olduğu için— emperyalizmin yıkılmasından bağımsız bir görev olarak ele alınmakta; emperyalizm şartlarında sürekli barış mümkünmüş hayali yayılmaktadır.

Altıncısı, genel olarak savaşın engellenmesinden sözedilerek; savaşın niteliği gözardı edilmektedir. "Savaşın engellenmesi"ni "en önemli görev" ilan eden Kruşçev revizyonisti, savaşı nasıl engelleyeceği konusunda ise şunları söylüyordu:

! "Leninci barışsever dış siyaset ilkelere sadık olan Sovyetler Birliği, uluslararası gerginliğin

- ! hafifletilmesi ve barışın pekiştirilmesinin aktif
- ! bir taraftarıdır ve bu yolda büyük başarılar
- ! elde etmiştir. Sovyetler Birliği'nin barış girişi-
- ! minin geliştiği en önemli kesimleri anımsatacağım.
- ! Birincisi, büyük güçler arasındaki ilişkilerin
- ! iyileşmesi." (Rapor, s.25)

Burada Kruşçev'in sözünü ettiği büyük güçler, ekonomik potansiyel açısından büyük güçlerdir. Kruşçev revizyonisti bu büyük güçler içinde Sovyetler Birliği'nin yanında, ABD, Fransa ve İngiltere'yi saymaktadır. Yer yer Almanya (Batı Almanya)'dan da söz etmektedir. Kruşçev revizyonisti için devletlerin niteliği önemli değildir. Kruşçev revizyonisti, bu büyük güçler arasında Sovyetler Birliği ve ABD'ni ise en büyük güçler olarak adlandırmaktadır. Bugünkü Üç Dünyacların ve süper güç teorisyenlerinin ağababası, görülen o ki, Kruşçev'den başkası değildir. Tabii onun da geçmişi, Tito'ya; daha geride Kautsky-Bernstein'a kadar uzanmaktadır.

- ! "İkincisi, Doğudaki savaş ocaklarının tasfiyesi,
- ! Avrupa ve Asya'da yeni savaş ocakları ve anlaş-
- ! mazlıkların ortaya çıkmasının önlenmesi." (aynı
- ! yerde)

Kruşçev'in gözü "en önemli görev" safsatası ile öyle kararmıştır ki, o emperyalistlerin ağzı ile "savaş ocaklarının kurutulmasından" söz edebilmektedir.

Nedir Doğudaki savaş ocakları? Bunlar kuşkusuz anti-emperyalist demokratik devrim hareketleri, milli kurtuluş savaşları vb.dir. Yani Doğuda o anda süren devrimci savaşlardır.

Nedir engellenmesi istenen yeni savaş ocakları? Bunlar da yeni devrimci savaşlar; emperyalist ülkelerde sosyalist, geri ülkelerde anti-emperyalist demokratik devrimler için devrimci silahlı mücadele ve ayaklanmalar; ya da gerici bölgesel savaşlar olabilir. Bunlardan birinci kategorideki

savaşları engellemek değil, yürütmektir, desteklemektir Komünistlerin görevi!

- ! "Üçüncüsü, Avrupa'da gerginliğin hafifletilmesi
- ! amacıyla bir dizi devletlerle ilişkilerin yoluna
- ! koyulması (kardeş ülke [!!! YN] Yugoslavya
- ! ile ilişkilerin normalleştirilmesi, Avusturya ile
- ! devlet anlaşması imzalanması, SSCB ile Federal
- ! Alman Cumhuriyeti arasında diplomatik ilişkile-
- ! rin kurulması vs.)" (aynı yerde)

Kruşçev revizyonistinin burada "kardeş ülke" olarak ilan ettiği Yugoslavya, 1949 yılında Kominform kararı ile Uluslararası Komünist Hareket ve sosyalist kamp safları dışına atılan Yugoslavya'dır!

Burada Kruşçev revizyonizmi, Yugoslavya ile yeniden kardeşleşmenin, yani onun revizyonist pozisyonlarında konaklamanın, Sovyetler Birliği'nin "barış girişiminin" ana çizgileri içinde olduğunu ortaya koyarak; modern revizyonizmin hakimiyetinde atom fetişizmi, nükleer emperyalist bir dünya savaşı tehdidi karşısında duyulan pasifist korkunun hangi rolü oynadığının da işaretini veriyor.

- ! "Dördüncüsü, Avrupa'da ortak güvenlik sistemi
- ! yaratmak, silahsızlanma, atom silahının yasaklan-
- ! ması, Almanya sorunu gibi sorunların çözümü
- ! için yeni yollar aramak." (aynı yerde)

Kruşçev revizyonistinin burada aradığını ilan ettiği "yeni yol", Tito revizyonistinin daha önce tuttuğu emperyalist güçlerle işbirliği yoludur.

Varolan barışın korunması açısından sosyalist bir devlet açıktır ki emperyalist devletlerle de anlaşmalar yapacaktır. Bunlar zorunlu olarak yapılan anlaşmalardır. Lenin ve Stalin döneminde de "güvenlik sistemi yaratma" çağrıları, belirli silahların yasaklanması yönünde öneriler vb. yapılmıştır. Sorun, Kruşçev'in burada sözünü ettiği "yeni yollar"ın "yeni"liğinin ne olduğu sorunudur. Yenilik, gerçekte barışı korumanın herşey olarak gö-

rülmesi, bunun için devrimden vazgeçmeye hazır olduğunun ilan edilmesidir!

! "Beşincisi, barışın korunmasından yana olan bütün devletlerle kararlı bir şekilde yakınlaşma."
! (aynı yerde)

Buradaki "kararlı yakınlaşma" Kruşçev revizyonistleri tarafından Marksizm-Leninizmden ideolojik olarak uzaklaşma olarak kavranmıştır.

! "Altıncısı, her yönüyle bütün alanlarda uluslararası temasları ve bağlantıları genişletmek: Sovyet devlet adamlarının diğer ülkelerin devlet adamlarıyla şahsi teması, Partimizin ve diğer ülkelerin işçi partileri temsilcileri arasında, keza sendika federasyonları temsilcileri arasında temas ve ilişkiler bulunması, parlamento ... delegasyonlarının teatisinin genişletilmesi.. vs."
! (aynı yerde)

Burada söylenenlerde yeni hiçbir şey yoktur. Değişen şey yalnızca, bu ilişkiler içinde savunulan siyasetin revizyonistleşmiş olmasıdır.

Yine Rapor'da Kruşçev sorunların çözümü konusunda şunları söylüyordu:

! "[Cenevre —YN] Konferansı, eğer işbirliği ve anlaşma için karşılıklı arzu gösterilirse, görüşmeler yoluyla uluslararası ilişkilerdeki en karışık sorunların bile çözülebileceğine ilişkin SSCB'nin görüşünü kuvvetlendirdi."
! ...

! Görüşmeler yöntemi, uluslararası sorunların halinin tek yöntemi haline gelmelidir." (Rapor, s. 26-27)

Sosyalist bir devlet tabii ki varolan barışın korunmasını, bu barıştan —ona hiç güvenmeden— proleter dünya devrimi için maksimal olarak yararlanmak amacıyla önemli bir görev olarak gördüğü şartlarda, "uluslararası ilişkilerdeki en karışık sorunların bile" "görüşmeler yoluyla" çö-

zülmesi için çaba sarfeder. Bunda tek başına sorun yoktur. Ancak sosyalist devlet, kendisi sorunların görüşmelerle çözümlenmesinden yana tavır takınır, bunun için çaba sarfederken; emperyalist güçlere güvenilmemesi gerektiğinin bilincinde davranır. Emperyalist güçlerin niteliği hakkında hayal yayıcı tavırlar takınmaz. Kruşçev revizyonistlerinin ise yaptığı tam da budur.

Kruşçev Rapor'da ABD ile ilişkiler konusunda ise diğer şeylerin yanında şunları söylüyor:

! "Bütün dünyada barışın pekiştirilmesinde, dünyanın en büyük iki gücü Sovyetler Birliği ile Amerika Birleşik devletleri arasında dayanıklı dostça ilişkiler kurulmasının önemi büyüktür. Biz, eğer SSCB ile ABD arasındaki ilişkiler, barış içinde birarada yaşamanın bilinen beş ilkesi üzerinde temellenirse, bunun bütün insanlık için çok büyük önemi olacağını ve tabii ki, ABD halkına en az SSCB halkları ve diğer halklara olduğu kadar yardımı dokunacağını düşünürüz." (Rapor, s. 29) (abç)

Açıktır ki, Kruşçev revizyonistlerinin burada söyledikleri, diğer söylediklerinden bağımsız ele alınsa; XX. Parti Kongresinin mantık bütünlüğü içinde burada söylenenlerin yeri üzerinde durulmaz ise, o zaman burada söylenenlerde pek büyük bir sorun görülmemeyebilir. Ama XX. Parti Kongresinde söylenenlerin bütünlüğü içinde, burada söylenenler, dünya barışının nitelikleri birbirinden bütünüyle ayrı "en büyük iki gücü"ne bağlanmasından başka anlama gelmez. XIX. Parti Kongresinde yeni bir dünya savaşının esas kıskırtıcısı güç olarak —somut olarak— tespit edilen ABD emperyalizmi, XX. Parti Kongresinde adeta Sovyetler Birliği ile birlikte barışı savunacak güç durumuna getirilmiştir. Burada yanlış olan, ABD'ye "barış içinde birarada yaşama" çağrısı yapmak değildir. Bu tabii ki yapılmalıdır. Yanlış olan, ABD emperyalizminin saldırgan savaş kıskırtıcısı

karakterinin teşhirinin önemli ölçüde bir kenara konması, onun niteliği hakkında hayaller yayılması; barış işini esasta devletler arası ilişkilere bağlama yönünde, halklara en iyi halde pasif destekçi rolü veren tavırların geliştirilmesi vb.dir.

Kruşçev revizyonistleri, ABD emperyalizminin Sovyetler Birliği'nin girişimlerini "gereken anlayış ve desteği" göstererek karşılamaasına da şu yorumu getiriyor:

! "Bu... henüz halledilmemiş sorunları savaşla
! çözmeye yanlılarının hala güçlü olduklarını ve Baş-
! kan ve Hükümet üzerinde hala sıkı bir baskı
! uyguladıklarını gösteriyor." (Rapor, s.30)

"Başkan ve Hükümet'in bu şekilde barış yanlısı gösterilmesi, ABD'ndeki siyasi iktidarı aklayan; gerçek durumla ilgisi olmayan su katılmamış revizyonist bir tespittir.

Kruşçev revizyonistleri, Rapor'da Fransız, İngiliz ve Batı Alman emperyalistleri konusunda şu tespitleri yapmaktadır:

! "Biz... Büyük Britanya ve Fransa ile ilişkileri-
! mizi daha da iyileştirme niyetindeyiz. Avrupa'da
! bulunan ülkelerimizin pekçok ortak çıkarı ve
! herşeyden önce yeni bir savaşa yer vermemek
! diye ortak bir kaygısı var.... Biz, Avrupa'daki
! büyük güçler olarak SSCB, Büyük Britanya ve
! Fransa'nın barışı en kutsal şey olarak korumak
! ve yeni bir savaşı engellemek için ellerinden
! geleni yapmaları gerektiğini düşünüyoruz. Bunu
! özellikle şimdi, intikam delisi Batı Alman ordu-
! sunun diriltilmesinin hızlandırıldığı ve bütün
! Avrupa halklarının güvenliğinin tehdit altında
! olduğu bir zamanda anımsatmak önemlidir."
! (Rapor, s.30-31)

Kruşçev revizyonisti, daha sonra aynı Üç Dünyaçı revizyonistlerin ondan devralıp yapacağı gibi, niteliği gereği birbirinden bütünüyle ayrı olan Sovyetler Birliği gibi sosyalist bir devlet ile, İn-

giltere, Fransa gibi emperyalist büyük güçleri "ülkeler" gibi niteliği belirtilmeyen bir kategori içinde birleştirmekte, bunun da ötesinde bunların tümününün barış konusundaki istemini, kaygısını bir ve aynı olarak göstermektedir.

Şu veya bu emperyalist güç, içinde bulunulan anda henüz emperyalist bir paylaşım savaşına yeterli hazır olmadığı için, ya da böyle bir savaş ona kazançtan çok zarar getireceği ihtimali taşıyorsa, o somut savaştan yana tavır takınmayabilir, varolan emperyalist barıştan yana tavır takınabilir. Ama bu devletin "barış" konusundaki "kaygısı" ile, sosyalist bir devletin barış konusundaki kaygısının "ortak kaygı" olarak gösterilmesi yanlıştır.

Kruşçev revizyonistlerinin bütün XX. Parti Kongresi Raporu boyunca emperyalist devletleri aklamaya çabaları bütünlük içinde ele alındığında, bu tespitlerin, fazla zararı olmayan formülasyon hataları vb. olarak görülemeyeceği ortadadır. Söz konusu olan bütün bir düşünce sistemidir.

Kruşçev revizyonistinin barış planının, barış insiyatifinin halkların barış savaşına dayanmadığı; emperyalist büyük güçlerle yapılacak anlaşmalara; onların duyduğu kaygılara, sağduyuya vb. dayandığı bu noktada da bellidir.

Kruşçev revizyonistlerinin barış insiyatifinin birinci adımı, "en büyük güçler" arasında barış için işbirliği; ikinci adımı "Avrupa'daki büyük güçler arasında barış için işbirliği"ni öngörmektir. Bunun da "en önemli görev" görüldüğü bildirildiğinde daire tamamlanmaktadır.

Raporda Alman militarizmine dikkat çekilmesi olumlu gibi görünmesine rağmen, gerçekte bir sahtekarlıktı. Dikkatleri diğer emperyalist güçlerden, özellikle dikkatleri üzerinde topladıkları ABD emperyalizminden kaydırmak ve bir bütün olarak emperyalist sistemle uzlaşmalarını gizlemek için,

yeniden güçlenen Batı Alman emperyalizmini atış menziline almak, Kruşçev revizyonistlerinin en berbat ve sahtekarca manevralarından biriydi.

● "Barışsever sosyalist ve kapitalist devletlerden" oluşan "barış bölgesi" safsatası

Kruşçev revizyonisti XX. Parti Kongresine sunduğu Rapor'da barış güçleri üzerine konuşurken, nitelik bakımından birbirinden farklı olan güçleri; nitelik farkını hiç belirtmeden "barış bölgesi" olarak ilan ederek; devrim ve karşı-devrim güçlerini birbirine karıştırdı. O raporunda şöyle diyordu:

! "Blokla katılmamayı dış siyasetlerinin ilkesi
! haline getiren bir grup barışsever Avrupa ve
! Asya devletinin dünya sahnesine çıkmasıyla,
! barış güçleri önemli derecede arttı. Bu devlet-
! lerin yönetici siyasi çevreleri, kapalı emperya-
! list askeri gruplaşmalara katılmamanın, bu ülke-
! lerin saldırgan güçlerin askeri maceralarına yu-
! varlanma tehlikesini arttırdığını ve onları mah-
! vedici silahlanma yarışı girdabına sürüklediğini
! haklı olarak düşünmektedirler.

! Bunun sonucu olarak, uluslararası alanda,
! hem sosyalist hem de sosyalist olmayan barışse-
! ver Avrupa ve Asya devletlerini içine alan bir
! "barış bölgesi" ortaya çıktı. Bu bölge, yerküre
! üzerinde 1,5 milyar kişinin, yani gezegenimiz
! nüfusunun çoğunluğunun yaşadığı çok geniş
! alanları kaplamaktadır." (Rapor, s.17)

Somut durum tespiti olarak yapıldığında büyük bir problem yaratmayan bu tespitler, Kruşçev revizyonistlerinin görüşler sisteminin bütünlüğü içinde ele alındığında, ve bu somut tespitin hangi siyasi sonuçlara dayanak yapıldığı bilindiğinde, anlamı ortaya çıkmaktadır. Bu tespitler de Marksizm-Leninizmin savaş/barış konusundaki ilkelerinin geçersiz ilan edilmesinin dayanağı yapılmaktadır. Burada Kruşçev revizyonistinin savundukları,

daha sonra Üç Dünyacı revizyonizme de çıkış noktalarından biri olmuştur.

● "BARIŞ" I KORUMAK ADINA İŞÇİ SINIFI HAINLERİ İLE BİRLİK

Kruşçev "barış"ı korumak adına, işçi sınıfına ihanetleri ile ünlü, emperyalist burjuvazinin partileri olan sosyal-demokrat partilerle de barışı savundu. XX. Parti Kongresine sunduğu Rapor'da o şunları söylüyordu:

! "İşçi sınıfının birliği, onun sendikal birliği,
! onun siyasi partilerinin, yani komünist, sosya-
! list ve diğer işçi partilerinin eylembirliği sorunu
! olağanüstü önem kazanıyor.

! Günümüz dünyasının birçok felaketleri, pek-
! çok ülkede işçi sınıfının uzun yıllardan beri
! parçalanmış olup, çeşitli müfrezelerinin bir bir-
! leşik cephede ortaya çıkmamasında kökünü bul-
! maktadır. Görüşümüze göre, bugün bu durumun
! değişmesi perspektifleri açılıyor. Yaşam, günde-
! me birçok meseleler koymuştur. Bu meseleler
! yalnızca işçi partilerinin birbirlerine yakınlaşma-
! larını, işbirliğini gerektirmekle kalmıyor, bilakis
! böyle bir işbirliği için gerçek imkanlar yaratıyor.
! Bu meselelerden en önemlisi yeni bir savaşın ön-
! lenmesidir. Eğer işçi sınıfı birleşik ve örgütlü
! bir güç olarak sahneye çıkarsa ve sarsılmaz ira-
! desini dile getirirse, savaş olmayacaktır.

! Tüm bunlar, işçi hareketi içinde faaliyet gös-
! teren herkese tarihi bir sorumluluk yüklüyor.
! Barış mücadelesinin çıkarları, karşılıklı suçlama-
! ları bir yana bırakarak temas noktaları bulunma-
! sını ve bu temelde işbirliğinin esaslarını geliştirmeyi gerektiriyor. Burada, sosyalizme geçiş şekillerine ilişkin olarak sosyalist hareketin bi-
! zimkinden farklı görüşler savunan çevreleriyle

! de işbirliği mümkün ve gereklidir. Onların ara-
! sında bu meselede gerçekten inandıkları için
! yanlış bir görüş savunan az kişi yok, ama bu,
! işbirliğinin önünde engel olmamalıdır. Şimdi bir-
! çok sosyal-demokratlar savaş tehlikesine ve mili-
! tarizme karşı, sosyalist ülkelerle yakınlaşma ve
! işçi hareketinin birliği için aktif mücadele yürüt-
! mekten yanadırlar. Biz bu sosyal-demokratları
! samimiyetle selamlıyoruz ve barışın ve emekçile-
! rin çıkarlarının korunması gibi asil bir dava uğ-
! runa mücadelede gayretlerimizi birleştirmek için
! gerekeni yapmaya hazırız." (Rapor, s.18)

Kruşçev revizyonistlerinin burada son verilmesi-
ni talep ettiği "karşılıklı suçlamalar" gerçekte em-
peryalist burjuvazinin partileri haline gelen sos-
yal-demokrasinin işçi sınıfı içinde teşhirine son
verilmesini istemek anlamına gelmektedir. Komün-
nistlerin sosyal-demokrasiyi teşhiri ile; sosyal-
demokrat yöneticilerin Komünistleri tecrit etmek
için kullandıkları demagojik yalanlar bir ve aynı
şey, "karşılıklı suçlama" olarak nitelendirilmekte-
dir.

Sosyal-demokrat partilere, emperyalist burju-
vazinin bu partilerine "işçi sınıfı partisi" payesi
verilmekte; emperyalist burjuvazinin adamlarından
"sorumlu" davranmaları talep edilmektedir.

Sosyal-demokrasinin "sosyalizme geçiş sorunun-
da bizimkinden farklı görüş savunan" en sağ ke-
simine bile utanmazca "sosyalist" payesi verilmek-
tedir. Ama bunda şaşılacak birşey yoktur; Kruş-
çev ne kadar "komünist" ise; onun işbirliği için
can attığı sosyal-demokratlar da o kadar sosya-
listtir!

● YARI-SÖMÜRGE ÜLKELERDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ GÖREVİNİN TASFİYESİ

Lenin, Komünist Enternasyonal İkinci Kongresine

sunduğu "Sömürgeler ve Milli Sorun Üzerine Tez-
ler"inde, Komünistlerin emperyalizmin denetiminde
olan sözde bağımsız devletler karşısında görevini,
bu devletlerin her yönden emperyalizme bağımlı
olduğunu teşhir etmek olarak tespit eder. Bu gibi
ülkelerde görev, Komünistleri, Komünist Partisi
önderliğindeki demokratik halk devrimi hareketini
desteklemektir.

Tezler'de bu konuda söylenenler şunlardır:

O " Geri kalmış ülkelerdeki, gerçekten Komünist
O olmayan devrimci kurtuluş hareketlerine Komü-
O nist bir örtü örtme girişimlerine karşı kararlı
O biçimde mücadele edilmelidir. Sadece, bütün
O geri kalmış ülkelerde geleceğin proletarya par-
O tilerini —sırf ismen değil gerçekten komünist
O olan partileri— oluşturacak ögeleri toplamak
O ve onları özel görevlerinin, yani kendi ulusları
O içindeki burjuva-demokratik doğrultuya karşı
O mücadele görevlerinin bilincine varmalarını sağ-
O layacak biçimde eğitmek amacıyla, sömürgeler-
O deki ve geri kalmış ülkelerdeki devrimci hare-
O ketleri desteklemek, Komünist Enternasyonal'in
O görevidir. Komünist Enternasyonal, sömürgele-
O rin ve geri kalmış ülkelerin devrimci hareketiy-
O le zaman içinde yakınlaşmalı, hatta bizzat itti-
O fak yapmalıdır, fakat onlarla birleşmemelidir;
O proletarya hareketinin bağımsız niteliğini —
O henüz filiz halinde de olsa— korumalıdır.

O Bütün ülkelerin, özellikle geri kalmış ülkele-
O rin en geniş emekçi kitlelerine, ezilen ülkeler-
O deki imtiyazlı sınıfların yardımıyla, emperyalist
O güçlerin, siyasal bağımsızlık sahibi devletler
O maskesi altında ekonomik, mali ve askeri yön-
O den tümüyle kendilerine bağımlı devlet yapıları
O oluşturduğu gösterilmeli ve açıklanmalıdır."
O (agy, "III. Enternasyonal — 1919-1943, Belge-
O ler", s.48, Belge Yayınları)

Bütün revizyonistler gibi, Kruşçev revizyonist-

leri de, yeni sömürge/yarı-sömürge devletleri "bağımsız devletler" olarak propaganda ederek, bu ülkeler halklarının mücadelesine ihanet etmiştir.

Kruşçev revizyonisti XX. Parti Kongresine sunduğu Rapor'da şunları söylemektedir:

! "[İkinci Dünya —YN] savaşı öncesi dönemden farklı olarak, şimdi Asya ülkelerinin çoğunluğu dünya sahnesine bağımsız devletler olarak ya da bağımsız dış siyaset izleme hakkını direnence savunan devletler olarak çıkıyor....

! Eski sömürge ve yarı-sömürge halklarının siyasi özgürlük kazanmaları, onların tam bağımsızlığa, yani ekonomik bağımsızlığa kavuşmalarının ilk ve en önemli önkoşuludur." (Rapor, s.21) (abç)

! "Emperyalizmin sömürge sisteminde gerçekleşmekte olan çöküş, savaş sonrası dönemde dünya çapında tarihi öneme sahip bir olaydır. Sömürge ve yarı-sömürge halkların ulusal kurtuluş mücadelesi son onyılda büyük zaferlerle taçlandı: 1,2 milyar insan, yani dünya nüfusunun nerdeyse yarısı, sömürge ve yarı-sömürge bağımlılıktan kurtuldu." (Karar, s.146) (abç)

! "Nüfusu bakımından dünyada ikinci büyük ülke olan Hindistan, devlet bağımsızlığını kazandı. Birmanya, Endonezya, Mısır, Suriye, Lübnan, Sudan gibi geçmişte sömürge olan daha bir dizi ülke bağımsızlığa kavuştu....

! Çin Halk Cumhuriyeti ve bağımsız Hindistan Cumhuriyeti büyük güçlerin saflarına katıldılar." (Rapor, s.20) (abç)

Görüldüğü gibi, Kruşçev revizyonistleri Hindistan, Birmanya, Sudan, Suriye vb. gibi yarı-sömürge devletleri "bağımsız" devletler olarak göstermekte; aynı bugün Üç Dünya revizyonistlerin yaptığı gibi, bu ülkelerdeki görevi "ekonomik kalkınma" olarak tespit etmektedir.

Açıktır ki, sözkonusu devletler sömürge statü-

sünden çıkmış ve ayrı devlet olarak var olma anlamında siyasi bağımsızlığa kavuşmuş devletlerdir. Ama bu bağımsızlık gerçekte tırnak içinde "bağımsızlık"tır. Sözkonusu devletler gerçekte siyasi-ekonomik-askeri-kültürel... olarak binlerce bağlamperyalizme bağlı, yarı-sömürge, yeni sömürge tipte devletlerdir. Ve Komünistler açısından yapılması gereken, bu ülkelerde işçi sınıfı önderliğinde devrim hareketini desteklemektir. Kruşçev revizyonistleri bunu yapacak yerde, ayrı devlet olarak varolma anlamındaki siyasi bağımsızlığı, gerçek bir bağımsızlık gibi gösterip, bu alanda —siyasi alanda— esas görev çözülmüş gibi gösterip; kendilerinin "tam bağımsızlık" adını verdikleri "ekonomik bağımsızlığı" kazanmayı esas görev olarak tanıtmaktadır. Bunu yapacak olan da tabii bu devletlerin başındaki "bağımsız"(!!!) komprador/toprak ağaları kükleridir!

Kruşçev revizyonistleri aynı bugünkü Üç Dünya revizyonistlerin yaptığı gibi, mesela Çin Halk Cumhuriyeti ile bu devletleri aynı kefeye koyarak, devletlerin sınıf niteliğini birbirine karıştırmaktadır.

Kruşçev revizyonistleri, bu ülkelerde emperyalizm, komprador kapitalizmin ve feodalizmin tasfiyesi sorununun gündemde olduğundan; bu görevlerin ancak Demokratik Halk Devrimi ile çözülebileceğinden tek kelime ile söz etmemektedirler.

Onlar bunun yerine "kapitalist olmayan yoldan kalkınma"yı önermektedir. Bu konuda Kruşçev, Rapor'unda şöyle demektedir:

! "Kurtulmuş olan Asya ülkeleri kendi sanayileri- ni yaratma, teknik aydınlarını yetiştirme, halkın yaşam standardını yükseltme ve asırlık ulusal kültürlerini ihya etme ve geliştirme yoluna koyuluyorlar. Bağımsız gelişme yolunu tutmuş ülkelerin önünde daha iyi bir gelecek için tarihi ! perspektifler açılıyor." (Rapor, s. 21)

Eklenecek tek şey, bu "bağımsız gelişme"nin "Sovyet yardımı" ile olacaktır! Kruşçev revizyonistleri yarı-sömürge ülkeler konusundaki tavırları ile, bu ülkelerdeki devrimi tasfiyeye yönelmişlerdir!

● "SOSYALİZME GEÇİŞİN BARIŞÇI YOLU"
YA DA PROLETER DEVRİMİ GÖREVİNİN
TASFIYESİ!

Kruşçev revizyonistleri XX. Parti Kongresinde, yarı-sömürge ülkelerde demokratik halk devrimi görevinden tek kelimeyle söz etmedikleri gibi; kapitalist ülkelerde de sosyalist proleter devrimin gerekliliğinden tek kelime ile söz etmemişlerdir.

Onlar, gelişmiş kapitalist-emperyalist ülkelerde sınıf mücadelesini tasfiye etmek için, bu ülkelerdeki gelişmelerden söz ederken; dikkatle burjuvazi-proletarya çelişmesinden söz etmekten kaçınmışlar, bunun yerine "üretimin toplumsal karakteri ile özel kapitalist mülk edinme arasındaki çelişme"den (Rapor, s. 14) söz etmeyi tercih etmişlerdir. Burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişmenin sertleştiğinden söz edecek yerde, "tekkelci kesimle halk arasındaki" çelişmeden söz etmişlerdir.

Bunun da ötesinde Kruşçev revizyonistleri XX. Parti Kongresinde Ekim Devriminin yoluna, şiddete dayanan devrim yoluna, Leninizmin bu genel-çevresel ilkesine karşı genel, cepheden saldırıya geçmişlerdir. Kruşçev revizyonisti Rapor'unda, proleter devrimi yerine, kapitalizmden sosyalizme geçişin çeşitli yolları üzerine şu şpekülasyonları yapmaktadır:

! "Sosyalizme geçişin yollarının çok çeşitli olacağı, ! bunların giderek çoğalacağı muhtemeldir. Bu geçişin her şart altında bir ıçsavaşı olması mutlaka şart değildir. Bizim düşmanlarımız, biz Le-

! ninistlerin şiddet yanlısı olduğumuz iftirasını ! atmaktadır. Bizim kapitalist toplumun devrimci ! bir şekilde sosyalist topluma dönüştürülmesini ! savduğumuz doğrudur. Devrimci Marksistleri ! reformistlerden, oportünistlerden ayıran da bu ! dur. Hiç şüphe yok ki, bir dizi kapitalist ülke ! de burjuvazinin diktatörlüğünün şiddete dayana- ! rak yıkılması, ve sınıf mücadelesinin keskinleş- ! mesi kaçınılmaz olacaktır. Ama toplumsal devrimin çeşitli şekilleri vardır. Ve bizim güya şiddet ve ıçsavaşı toplumun dönüştürülmesinin tek yolu olarak gördüğümüz, gerçeklere uymamaktadır." (Rapor, s.38-39)

Burada Kruşçev revizyonisti ustaca —ama revizyonist bir ustalıkla!—, sınıflara bölünmüş bir toplumda zorsuz, şiddetsiz bir devrim olamayacağı gerçeğini çarpıtmakta, Leninizmin temel tezlerinden birini, devrimin şiddet sorunu olduğu tezini revizyondan geçirmektedir.

Kruşçev revizyonisti "şiddet ve ıçsavaşı" eşitleyerek, bunu "komünistlerin toplumun değiştirilmesinin "tek yolu" olarak gördüğü tezinin burjuvazinin yalanı" olduğunu söylemektedir.

Bu bağtımda çarpıtmanın ne olduğunu göstermek için Lenin'e başvuralım. Lenin şöyle diyor:

O "Proletarya diktatörlüğü sorunu o kadar önemli ki, onu reddeden veya lafta kabul eden O birisi Sosyal-Demokrat Parti üyesi olamaz. Ama O şu inkar edilemez ki, belirli durumlarda, kural dışı olarak, mesela büyük bir devlete komşu O küçük bir devlette, burjuvazinin, komşu büyük O devlette sosyal devrim zafere ulaştıktan sonra, O direnişin çıkar yol olmadığını görüp, kendi canını kurtarmak için barışçıl olarak iktidarı terketmesi mümkündür. Ama bundan çok daha olası O olan, küçük devletlerde de sosyalizmin ıçsavaşı O olmaksızın gerçekleştirilmesinin mümkün olmamasıdır. Bu yüzden enternasyonal sosyal-demok-

○ rasinin programı yalnızca —insanlara karşı kul-
lanılan şiddet bizim idealimiz olmamasına rağmen
○ — böyle bir savaşın kabulüdür." ("Marksizmin
○ Bir Karikatürü Üzerine" 1916, cilt 23, s.63-64)

○ "Devam. Devrim, devlette "normal" durumlardan,
○ tam da devlet hayatını ilgilendiren kavgalı
○ sorunların dolaysız olarak sınıfların mücadelesi,
○ kitlelerin silahlı çatışmaya kadar varan mücade-
○ lesi tarafından çözümlenmesi ile ayrılır.

○ ...
○ Bilindiği gibi, toplumsal hayatın sorunları
○ sınıf mücadelesinin en sert, en keskin biçimi
○ tarafından, yani içsavaş biçiminde çözülür."
○ ("Anayasal Hayaller Üzerine" 26 Temmuz 1917,
○ cilt 25, s.200-201)

Yani "içsavaş", "milli kurtuluş savaşı", "silahlı halk ayaklanması", silahlı mücadele biçimlerinden "en sert, en keskin" olanıdır ve iktidarı ele geçirecek olan silahlı mücadelenin bu biçimleridir. Lenin'in deyişi ile "içsavaş... sınıf mücadelesinin en sert, en keskin biçimidir." Teorik olarak sınıf mücadelesinin bu en sert, en keskin biçimini kullanmadan da —çok olağanüstü şartlarda— burjuvazinin iktidarı barışçıl olarak terketmesi (barışçıl demek, Lenin'e göre zor olmadan demek değil; zorun, şiddetin içsavaş biçiminde kullanılmasına gereklilik kalmadan anlamına gelmektedir) mümkündür. Ama bu o kadar küçük bir ihtimaldir ki, Marksizm-Leninizmin programı bu noktada yalnızca İÇSAVAŞIN KABULÜ olmak zorundadır.

Yani "içsavaşın", "silahlı halk ayaklanmasının", "milli kurtuluş savaşının", "halk yığınlarının silahlı devriminin" vb. kabulü, ve YALNIZCA bunun kabulü veya reddi, ZORA/ŞİDDETE DAYALI DEVRİMİN kabulü veya reddi ile aynı anlamdadır.

Lenin kategorik olarak içsavaşın kabulünün Marksizm-Leninizmin programı olduğunu, olmak zorunda olduğunu açıklamakta, içsavaş ile şiddeti bu bağın-

tıda eşitlemektedir. Kruşçev modern revizyonistleri ise, şiddete dayalı devrim düşüncesini Komünistlerin programından çıkarmak, onu yalnızca bir "yol", "yollardan biri" olarak kabul etmek için şiddet ile içsavaşı eşitlemekte; bazen çok olağanüstü bir durumda teorik olarak reddedilemeyecek, içsavaşsız —ama şiddetsiz, zor kullanmadan değil!!— devrim düşüncesini; zor kullanmadan devrimmiş gibi göstermektedir. [Bkz. Not 4]

"İnsanlara karşı kullanılan şiddet Komünistlerin ideali değildir." (Lenin) Ama buna rağmen, Komünistler sömürüylü ortadan kaldırmak için şiddet taraftarlarıdır. Kruşçev revizyonisti, Leninistlerin "şiddet taraflısı" olmadığını, bunun "düşmanların uydurması" olduğunu söylemektedir. Leninistler, Kruşçev revizyonistinin söylediğinin tersine, "şiddet taraftarlarıdır". Şiddet, Marx'ın deyişi ile, yeni bir topluma gebe olan her toplumun ebesidir. Leninistler, Mao'nun ifade ettiği gibi, "İktidarın namlunun ucundan çıktığı" gerçeğini her zaman ifade etmişlerdir ve edeceklerdir.

Kruşçev revizyonisti Rapor'unda daha sonra, şiddet kullanmadan sosyalizme geçişin nasıl olacağı konusunda ağzından baklayı çıkarmakta ve şunları söylemektedir:

! "Bir dizi kapitalist ülkede işçi sınıfı bugün hal-
! kin büyük çoğunluğunu kendi önderliğinde bir-
! leştirme ve en önemli üretim araçları üzerinde
! halkın mülkiyetini gerçekleştirme gerçek imkanı-
! na sahiptir... İşçi sınıfı bu şartlarda... gerici,
! halk düşmanı güçleri yenilgiye uğratabilir; par-
! lamentoda sağlam bir çoğunluk kazanabilir ve
! parlamentoyu burjuva demokrasisinin organı ol-
! maktan çıkarıp, halk iradesinin gerçek organı
! haline getirebilir...

! Proletaryanın ve emekçilerin devrimci kitle
! hareketine dayanarak parlamentoda sağlam bir
! çoğunluğun ele geçirilmesi, bir dizi kapitalist
! ülkenin ve bir zamanlar sömürge olan ülkelerin

! işçi sınıfı için, köklü toplumsal değişiklikleri
! gerçekleştirmenin şartlarını yaratabilir." (Rap-
! por, s.40) (abç)

İşte burada Kruşçev revizyonisti çok açık bir biçimde Marksist-Leninist devlet ve devrim teorisini bir kere daha çarpıtmaktadır.

Kruşçev revizyonistlerinin "yeni çağ"ında artık "bir dizi kapitalist ülkede" ve "bir zamanlar sömürge olan ülkelerde" (yani kısacası bütün ülkelerde!) "işçi sınıfı", devrim yapmadan, "en önemli üretim araçları üzerinde kamu mülkiyetini gerçekleştirebilir." Yani kapitalizmin hüküm sürdüğü, burjuvazinin iktidarda olduğu şartlarda, sosyalizmi, sosyalist üretim ilişkilerini kurmak mümkündür. Bu tezin Marksizm-Leninizm ile uzaktan yakından bir ilişkisi olmadığı ortadadır.

"Bu köklü toplumsal dönüşüm"ü gerçekleştirebilmek için, işçi sınıfı "parlamentoda sağlam bir çoğunluk elde etmelidir." Ve o bu imkana "sahip"tir. Burjuvazi bütün devlet kurumlarına, özellikle devletin temel kurumu olan orduya sahip olduğu halde; işçi sınıfı parlamentodaki çoğunluğuna(!) dayanarak, "köklü toplumsal dönüşüm"ü gerçekleştirecek; burjuvazinin halkı ezme için kullandığı bir araç olan parlamento ve diğer devlet kurumları parçalanmayacak; tersine bunlar fethedilerek halk iradesini temsil eden kurumlar haline gelecek. Ve "çok demokratik" olan burjuvazi de, işçi sınıfı çoğunluğu kazandığı için(!) bu toplumsal dönüşümleri —yani kendi mülksüzleştirilmesini— kabul edecek. İşçi sınıfına belki de: "Helal olsun size, iktidarı hak ettiniz!" diyecek!!!

Bilimsel sosyalizmin kurucuları olan Marx ve Engels, Kruşçev'in bu saçmalıkları yaymasından yüz yıl önce yazdıkları Komünist Manifesto'da, proletaryanın varolan devlet aracını devralıp, kendi amaçları için kullanmasının imkansız olduğunu; proletaryanın varolan devlet aracını şiddet zoru ile parçalaması gerektiğini açık bir biçimde ortaya

koymuşlardı. Lenin ise parlamentodaki "çoğunluk" sorunu üzerine şunları söylüyordu:

O "Yalnızca namussuzlar ve bazı salaklar, burjuvazinin baskısı ve ücret köleliği şartları altında yapılan oylamalarla çoğunluğu kazanarak, sonra iktidarı ele geçirmek gerektiğini savunabilirler. Böyle bir yaklaşım ya siyasi körlüğün ya da siyasi sahtekarlığın ifadesidir. Bu, sınıf mücadelesi ve devrim yerine, eski toplum düzeninin O ve devletin varlığı şartlarında oylamaları savunmak anlamına gelir." ("Alman, Fransız, İtalyan Komünistlerine Selam", c.30, s.42, Almanca)

Yine Lenin, parlamentonun gerçekte "dağıtılması gereken bir gevezelik yuvası" olduğunu açıkça belirtiyordu.

Kruşçev ise bütün bu Marksist-Leninist ilkeleri çığnıyor, "parlamentar yol"un hararetle savunucusu oluyordu. Kruşçev'e göre artık "devrim" denen, "şiddete dayanan" şeye gerek yoktu. Artık "sistemler barış içinde yarışacak", "sosyalizm kapitalizme üstün olduğu için ona yetişip, onu geçecek"; bu arada "işçi sınıfı (Komünist Partiler ve sosyal-demokrat partilerin birleşmesi ile!!!) birleşecek", "bütün çalışanlar sosyalizmin üstünlüğünü görecektir, buna inanacak", ondan sonra "parlamentoda sağlam bir çoğunluk kazanılarak" "köklü toplumsal değişiklikler" gerçekleştirilecek. Ondan da önce işçi sınıfı emekçi kitleleri birleştirerek "en önemli üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti kaldıracak". İşte size Kruşçev revizyonistlerinin proleter dünya devrimine ihanet programı!

● ÜRETİCİ GÜÇLER TEORİSİNİN ATEŞLİ SAVUNUCULARI

Kruşçev revizyonistlerinin Marksizm-Leninizmi

utanmazca tahrif ettikleri bir başka alan, "ekonomik alanda esas görev" vb. ile ilgili alandır. Kruşçev revizyonistleri yukarıda gösterdiğimiz gibi aslında içinde bulunulan anda "ekonomik alanda yarışma"- "barış içinde yarış, barış içinde geçiş"i herşey görmektedirler. Bütün siyasetleri bu temel düşünce üzerine inşa edilmiştir. Buna bağlı olarak da Kruşçev revizyonistleri Sovyetler Birliği'nde de çfte esas görevi genelde ekonomik kalkınma, özelde ise "emek verimliliğinin artırılması" olarak görmektedirler.

XX. Parti Kongresinde şu tespit yapılmaktadır:
! "Lenin çeşitli dönemlerde Marksizmin kâh şu,
! kâh bu yönünün önplana geçtiğini öğretir. Bu-
! gün toplumumuzun emek üretkenliğinin yüksel-
! tilmesi, SSCB'nin başlıca ekonomik görevinin
! çözülmesi uğrunda mücadelelerinde Marksizmin
! teorisinin ekonomik yanı ve somut ekonominin
! sorunları önplana çıkıyor." (Karar, s.133)

Burada her ne kadar "başlıca ekonomik görev" den söz ediliyorsa da, bu "başlıca ekonomik görev" gerçekte Kruşçev revizyonistlerinin mantık bütün- lüğü içinde, Sovyetler Birliği'ndeki görevlerin de en önde geleni, "başlıca", "esas" olamıdır.

Kruşçev revizyonistleri XX. Parti Kongresi Rapo- runun "İdeolojik Çalışmada Sorunlar" başlıklı böl- lümünde bütün ağırlığı ekonomi alanına, bu alanda olduğunu iddia ettiği eksikliğe, "yanlış anlayışla- ra" vb. vermiştir. O bunu yaparken büyük bir yüzüzlükle güya Lenin'e de dayanmaya çalışmak- tadır. XX. Parti Kongresinde Kruşçev kendi reviz- yonist teorisini gerekçelendirirken şöyle diyor:

! "Yüce Lenin daha 1920'de, barış içersinde inşa-
! ya geçiş koşullarında propaganda görevleri üze-
! rine konuşurken şuna dikkat çekiyordu: 'Eski
! tarz propaganda, komünizmin ne olduğunu ör-
! nekler temelinde anlatıp açıklar. Fakat bu eski
! propaganda hiçbir işe yaramaz, çünkü sosyalizmi

! nasıl kurmak gerektiğini pratik olarak göstermek
! gerekir. Bütün propagandanın temelini, ekono-
! mik inşanın siyasi deneyimleri koyulmalıdır. Biz-
! zim esas görevimiz budur. Herhangi bir kişi
! bunu kelimenin eski anlamında anlayacak olursa,
! o bununla ancak kendi geriliğini kanıtlamış olur
! ve işçi ve köylü kitleleri arasında propaganda
! çalışması yapacak durumda olmaz. Bugün bizim
! esas siyasi görevimiz devletin ekonomik bakımdan
! inşası olmalıdır. Daha fazla tahlil üretip, daha
! çok kömür çıkarmalı, bunlardan en iyi şekilde
! nasıl yararlanacağımıza karar vermeliyiz... Büt-
! tün ajitasyon ve bütün propaganda da bu esas
! üzerine kurulmalıdır.'

! Bütün faaliyetimizde Lenin'in bu bilge sözle-
! rini kendimize klavuz edinmeliyiz. Marksist te-
! orinin incelenmesi ve daha da işlenmesinde kay-
! gusuzluk tezahürlerine karşı mücadele ederken,
! teoriye dogmatiklerin, yaşamdan kopuk insanla-
! rın gözüyle bakamayız." (Rapor, s.130)

Lenin'den yapılan alıntıda görüleceği gibi, Lenin hiçbir yanlış anlamaya meydan bırakmayacak ber- raklıkta, "devletin ekonomik bakımdan inşası"nı "esas siyasi görev" olarak adlandırmaktadır. Bu anlaşılırdır da! Bu tespitin yapıldığı dönemde, sorun Sovyetler Birliği'nin yaşaması ya da yokol- ması sorunu; genç Sovyet Rusya'nın o dönemde açlık felaketi ile, açıktan yokolma durumu ile kar- şı karşıya olması durumudur. Böyle bir durumda "esas siyasi görev"ün "devletin ekonomik bakımdan inşası" olduğu tespitinin, Kruşçev revizyonistinin sosyalizmin olağanüstü ölçüde güçlü olduğunu id- dia ettiği bir dönem için yaptığı tespit ve onun gerekçeleri ile hiçbir ilgisi olmadığı, Kruşçev revizyonistinin sahtekarca örtmeye çalıştığı gerçek- lerdir.

Gerçekte Lenin, sınıf mücadelesinde esas sorun' un, burjuvazinin ideolojik alanda da yokedilmesi olduğunu sürekli vurgulamıştır. O şöyle diyordu:

- "Bizim görevimiz, kapitalistlerin her türlü direnişini, yalnızca askeri ve siyasi direnişini değil,
- aynı zamanda en derin ve en güçlüsü olan ideolojik direnişini de kırmaktır." (Lenin, "Tüm-Rusya Komisyonları Toplantısında Konuşma",
- c.31, s.364, Almanca)

Kruşçev revizyonisti, XX. Parti Kongresinin "İdeolojik Çalışmada Sorunlar" başlıklı bölümünde de o dönemde ideolojik alanda esas tehlike durumunda olan, ve hakim hale gelmiş olan modern revizyonizmi gözlerden gizlemek için, gerçekte olmayan bir dogmatizme saldırıyor. Kruşçev'in saldırdığı hedef, "siyasal çalışma ile ekonomik faaliyeti birbirinin karşısına koyan"lardır. O şöyle diyor:

! " Ne yazık ki bugüne kadar birçok parti örgütünde siyasal çalışma ile ekonomik faaliyet tamamiyle saçma bir şekilde birbirinin karşısına konuluyor. Parti çalışmasının ayrı bir mesele, ekonomideki ve Sovyetlerdeki çalışmanın ise apayrı bir mesele olduğunu sanan —sözüm meclisten dışarı— Parti "fonksiyonerleri" var. Böyle "fonksiyonerler"den, kendilerinin "salt Parti çalışması"ndan koparılıp, ekonomi, teknik, tarım teknolojisi ve üretimin sorunlarını incelemeye zorlandıkları şeklinde şikayetler bile duyulabiliyor." (Rapor, s.119)

Bütün Rapor'da saldırılar, gerçekte varolup olmadığı bile belli olmayan bu gibilerine karşı yürütülmektedir. Ama ekonomiyi herşey görüp, ideolojik sorunları unutanlara karşı tek kelime yoktur. Halbuki XIX. Parti Kongresinde mücadele tam da bunlara karşı yönlendirilmiştir. XIX. Parti Kongresinde ideolojik çalışma bağntısında tartışılan konuda yapılan tespitler, Kruşçev'in yaptığı tespitlerle taban tabana zıt; görev belirlemeler taban tabana zıttır. Söylenenler diğer şeylerin yanında şunlardır:

- "Bazı Parti örgütlerimizin aklında salt iktisat

- var ve ideolojik sorunları unutuyorlar, bunları atlıyorlar. Örneğin Moskova Parti örgütü gibi böyle önde gelen Parti örgütlerinde bile ideolojik mücadeleye yeterli dikkat harcanmıyor. Ve bu da sonuçsuz kalmıyor. İdeolojik sorunlara az dikkat harcanmaya başladığı yerlerde, bize yabancı görüş ve düşüncelerin yeşermesi için elverişli bir zemin ortaya çıkar. İdeolojik çalışmada Partinin yönetim ve nüfuzunun gevşediği, herhangi bir nedenle Parti örgütlerinin gözünden kaçan bölümler, bize öz olarak yabancı, Parti tarafından dağıtılmış her türlü anti-Leninist grupların kalıntıları tarafından ele geçirilmeye çalışılıyor, bunlar kendi çizgilerini sinsice (Partiye) sokmak için, her türlü anti-Marksist "tavır" ve "anlayış"ları yeniden canlandırmak ve yaymak için bu bölümlerden yararlanmaya çalışıyorlar." (XIX. Parti Kongresi Raporu, s.83)

Burada söylenenler gözönüne alındığında, Kruşçev revizyonistlerinin siyasal çalışma ile ekonomik faaliyeti birbirinin karşısına koyma hayaletine saldırma adına, gerçekte "ideolojik sorunları unutan"ları korumaya aldığı ortaya çıkmaktadır. Nasıl olmasın ki! XIX. Parti Kongresinde sözü edilen, "aklında salt iktisat olan, ideolojik sorunları unutan"lar Kruşçev revizyonistlerinin ta kendisidir! Onlar "esas ekonomik görev" adı altında, gerçekte Sovyetler Birliği'nin esas görevini, bütün diğer görevlerin de kendine tabi kıldığı görev olarak, en ileri kapitalist ülkeleri kişi başına düşen üretimde geçmeyi görmektedir.

Kruşçev revizyonistinin mantığı şöyle işlemektedir: Komünizm, her ürünün en bol şekilde olduğu bir sistemdir. O halde komünistlerin esas görevi üretimi arttırmak olmalıdır. O açıktır ki, bunu bu kadar açıkça söylemiyor. Ama mantık bütünlüğü içinde savunduğu tam da budur. O böyle düşündüğü içindir ki, Kruşçev revizyonizmi için "üre-

tim tekniğinden anlamayan bir kadro işe yaramaz bir kadro"dur.

Komünizmi salt ürün bolluğu ile açıklamak, komünizmin çok kötü bir burjuvaca karikatürüdür. Açıktır ki, komünizm en ileri üretim tekniği temelinde bir örgütlenmeyi vb. öngörür. Ama bu kesinlikle komünizm için esas olan şey değildir. Eğer böyle olsa, üretici güçlerin ve üretim tekniğinin en ileri olduğu ülkenin komünist ilan edilmesi gerekirdi. Herşeyi yalnızca ekonomik ilerleme ile; kişi başına düşen üretim, kişi başına düşen gelir vb. ile belirleyen anlayışın Marksizm-Leninizm ile ilgisi yoktur.

Bunu savunanlar, Bernstein-Kautsky'den kalan üretici güçler teorisinin ateşli savunucularıdır.

Marksist-Leninistler açısından ekonomi devrimin önemli, ama yalnızca bir alanıdır. Ekonomide devrim, mülkiyet ilişkilerinin sosyalleştirilmesinden sonra, en ileri üretim tekniği temelinde ekonominin her alanda inşası, geliştirilmesi çalışması; milyonlarca işçinin, emekçinin ideolojik eğitimi; siyasi eğitimi ile birleştirilmedikçe, işçi sınıfının ve emekçilerin bilinç ve örgütlenme seviyelerinin sürekli yükseltilmesi ile birleştirilmedikçe; ve evet bu ikinci çalışma —olağanüstü durumlar dışında— kavranacak esas halka olarak ele alınmadıkça, ekonomik alanda başarılar ne kadar büyük olursa olsun, "geri dönüş"ler kaçınılmaz olacaktır. Bu anlamda sosyalist bir ülkenin en sağlam garantisi, onu kendi ülkeleri olarak kavrayan milyonlarca işçinin ve emekçinin bilinçliliği, örgütlülüğüdür. Kruşçev revizyonistleri ise "SSCB ve sosyalist ülkelerin karşılaşabilecekleri sürprizlere karşı en güvenilir garanti"yi, "kişi başına düşen üretim miktarı bakımından en gelişmiş kapitalist ülkelere yetişip geçmesi" (Rapor, s.109) olarak tespit etmektedir. Kruşçev revizyonistleri için aslında ekonomi herşeydir; "üretimi arttırmak" herşeydir, bunu yapabilmek için herşey mübahdır. Bu bağın-

tıda Kruşçev revizyonistleri maddi özendirmeyi keşfetmiştir. Raporda bu konuda şunlar söyleniyor:

! "Yoldaşlar! Yöneticilerin kendilerine emanet edilene davaya karşı maddi sorumluluklarını da arttırmak apaçık ki gerekli. Onların maaşları belli bir dereceye kadar elde edilen sonuçlara bağımlı kılınmalıdır. Plan gerçekleştirildi ya da fazlasıyla gerçekleştirildiyse, daha fazla para almalı, plan gerçekleştirilmediyse maaş düşürülmelidir." (Rapor, s. 123)

Kruşçev revizyonisti, fabrikada yönetici durumda olan kişilerin sorumluluklarını daha da arttırmamanın yolu olarak, onların en sağlam, işçi sınıfı davasına en bağlı komünistlerden seçilmesi gerektiği, veya yöneticilerin ideolojik olarak eğitilmesi, eğitilmeyenlerin değiştirilmesi yerine; maddi özendirmeyi seçmiştir. Bir fabrika plan hedeflerini ne kadar aşarsa, yönetici'nin maaşı o kadar artacak, ne kadar plan hedefi altına düşülürse o kadar azalacaktır. Planlamada "daha çok insiyatif" adına getirilen tedbirlerle kaldırıldığında, pratikte merkezi planlamayı ortadan kaldıran bu tedbir, aynı zamanda fabrikaları şeflerin çiftliği haline getiren, yöneticileri emperyalist-kapitalist işletmelerdeki "menajer"lere dönüştüren bir tedbir olmuştur. Plan hedeflerini birçok halde kendileri tespit eden yöneticiler, tabii ki bu plan hedeflerini birçok halde birkaç kez aşıp, ona göre de "maaş" almışlardır. Maddi özendirme sistemi, işçiler arasında yaygınlaştırıldığında ise sonucu, işçiler arasındaki rekabeti arttırmak, iş hızını arttırmak vb. dir. Arkan, topluma daha fazla katkıda bulunma noktasında sosyalist bir yarışma değil; kişisel çıkar temelinde kapitalist bir rekabettir. Bu bağında "kişisel maddi özendirme", adı üzerinde "kişisel" çıkarın merkeze konmuş olduğu bir özendirme sistemidir; bunun hele hele "komünizm" yolunda ilerlediğini söyleyen, iktisaden oldukça ilerlemiş bir

sosyalist ülkede yapılması, geri dönüşün en açık belirtilerinden biridir.

Sovyetler Birliği ekonomik yönden en darda kaldığı dönemlerde bile, kişisel çıkarı değil, toplumun tümünün çıkarlarını merkeze koyan bir özendirme-yarışma sistemi kullanmıştır. Komünist hafta sonları (Subotnikler) Lenin döneminde; Stahanov hareketi Stalin döneminde bunun örnekleridir.

Kruşçev revizyonisti için "maddi özendirme" sistemi aynı zamanda parti fonksiyonerleri için de geçerlidir. O şöyle demektedir:

! "Bazı kişiler, Parti fonksiyonerleri partinin örgütsel ve ideolojik çalışmasıyla uğraşması gerektiğinden, ve bu çalışmanın ekonomik faaliyetin sonuçlarıyla doğrudan bağlı olmadığından, Parti fonksiyonerleri için böyle bir ücretlendirme ilkesinin saptanamayacağını söyleyebilirler. Oysa! Partinin örgütsel çalışmaları, üretimi olumlu yönde etkilemezse, buna başarılı bir çalışma denebilir mi? Üretimin iyileştirilmesi görevleriyle bağ kurmadan, örgütsel ve ideolojik parti çalışması yapmak demek, boşuna çalışmak demektir." (Rapor, s.123-124)

Görüldüğü gibi Kruşçev revizyonisti için daha çok çalışmanın özendiricisi, parti fonksiyonerleri açısından da —yani komünist öncüler açısından da!!— maddi özendirmez! Ölçü ekonomik alan-daki başarıdır. Plan hedeflerinin üzerine çıkan bir işletmeden sorumlu parti fonksiyoneri "iyi"dir! O ödüllendirilecektir. O ideolojik alanda Marksizm-Leninizmden sapıyormuş, farketmez! Kruşçev revizyonistinin teorisini yaptığı, ve daha sonra da çok açık uyguladığı budur.

Kruşçev revizyonistleri, yalnızca Sovyetler Birliği'nde sosyalist ekonomiyi tasfiye etmenin teorik temellerini XX. Parti Kongresi Raporunda sistemli bir şekilde formüle etmekle kalmamış, onlar aynı Rapor'da aynı zamanda sosyalist ve halk demokra-

sisi ülkelerinde inşa edilen ekonomiyi de yozlaştırmanın ve öncelikle Sovyetler Birliği'ne bağlamanın teorik temellerini ortaya koymuşlardır. Söylenenler şunlardır:

! " Sıkı ekonomik işbirliği, üretim ve hammadde kaynaklarından en iyi şekilde yararlanmak için ! pek ümit verici olanaklar yaratıyor ve her ülke- ! nin çıkarlarını tüm sosyalist kampın çıkarları ile ! başarıyla birleştiriyor. İhtisaslaşmanın ve işbir- ! liğinin gelişmesi burada büyük öneme sahiptir. ! Bugün artık her sosyalist ülkenin, eskiden tek ! sosyalist ülke olan ve uzun zaman kapitalist ! çember içinde bulunan Sovyetler Birliği'nin yap- ! mak zorunda olduğu gibi, ağır sanayinin her ! dalını mutlaka geliştirmesi zorunlu değildir. Şim- ! di sosyalist ülkelerin güçlü dostça birliği varken ! ve onların savunma yeteneği ve güvenliği tüm ! sosyalist kampın sanayi gücüne dayanırken, Av- ! rupa'daki her bir halk demokrasisi ülkesi, en ! elverişli doğal ve ekonomik önkoşulların bulun- ! duğu sanayi dallarında ve mal üretiminde ihti- ! saslaşabilir. Aynı zamanda bu, tarımın ve hafif ! sanayinin gelişmesi için gerekli önemli miktarda ! tahsisat ayrılması ve bu temel üzerinde halkla- ! rın maddi ve kültürel gereksinimlerinin daha ! tam olarak tatmin edilmesi için gerekli önşart- ! ları yaratır." (Rapor, s.5-6)

Burada söylenenler, tek başına ele alındığında, ve sözkonusu devletlerin gerçekten de sosyalist devletler topluluğunu oluşturduğu varsayıldığında, ilk bakışta fazla problemli görünmemektedir. Ama bunu söyleyen Kruşçev revizyonistinin revizyonist bir genel çizgiyi savunduğu bilindiğinde ve burada söylenenler o revizyonist çizginin bir parçası olarak kavrandığında, bunların gerçekte Sovyetler Birliği dışındaki "yavru" ülkeleri, "ana" Sovyetler Birliği'ne ekonomik yönden bağımlı kulmanın, ve ekonomik bağımlılığı onları revizyonist çizgiye getirmeye zorlamak için şantaj aracı olarak kullanmanın teorisi olduğu görülür.

Bu işbirliğinin pratikte nasıl yürüdüğünü, gerek Çin Halk Cumhuriyeti, gerekse Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin deneyleri gösterdi. Emperyalizmin varolduğu şartlarda, sosyalizmden geri dönüş tehlikesinin varolduğu şartlarda, her sosyalist ülke ekonomik olarak mutlaka kendi ayakları üzerinde durmak zorundadır. Kendi ayakları üzerinde durmak için ise, öncelikle ağır sanayiini geliştirmek zorundadır.

Sosyalist işbirliği, her sosyalist ülkenin, diğer sosyalist ülkelerin öncelikle ağır sanayiini geliştirebilmesi için, onlara elinden geldiğince yardım etmesini gerektirir.

Kruşçev revizyonistinin siyaseti ise, diğer sosyalist ülkelerin ekonomisini "doğal ve iktisadi şartlar" maskesi altında, Sovyetler Birliği'nin ekonomisine tabi kılmaktır. [Bkz. Not 5]

● YUGOSLAVYA "SOSYALİST KARDEŞ DEVLET"

Kruşçev revizyonistleri 1949 yılında Dünya Komünist Hareketi ve sosyalist kamp içinden atılan Yugoslavya'yı, yeniden "kardeş sosyalist devlet" ilan ettiler. Rapor'da bu konuda şöyle deniyordu:

! "İktidarın emekçilerin elinde bulunduğu, toplumun ise üretim araçları üzerindeki toplumsal ! mülkiyete dayandığı Yugoslav Federatif Halk ! Cumhuriyetinde, sosyalist kuruluş sürecinde ! ekonominin yönetilmesinde ve devlet aygıtının ! kuruluşunda özel somut biçimler oluşuyor." ! (Rapor, s.38)

! "Sosyalizmin inşasında Yugoslavya'da da ciddi ! başarılar elde edilmiştir." (Karar, s.144)

Kruşçev'in, Tito revizyonizmine bu şekilde itibarını geri vermesi, Dünya Komünist Hareketi içinde tecrit olan Tito revizyonizmini yeniden sahneye çıkardı, ve bunlara kendilerinin haklı olduğunu

savunma fırsatı vererek, Dünya Komünist Hareketine ağır bir darbe indirdi. Tito revizyonistleriyle "barışmak" isteyen Kruşçev revizyonistleri, buna rağmen, bu hedeflerine tam olarak varamadılar. Çünkü XX. Parti Kongresinin gözde adamı Tito, kongrenin üstünden birkaç ay geçtikten sonra, Kruşçev revizyonistlerine saldırarak, bunların hala Leninizmin lafzına sahip çıkmasını eleştirdi.

● "KİŞİYE TAPMA"YA KARŞI MÜCADELE

XX. Kongrede Kruşçev revizyonisti Marksizm-Leninizmle karşı giriştiği cepheden genel saldırıyı, "kişiyi tapmayla mücadele" adına, Stalin'in şahsına karşı giriştiği adı saldırılarla birleştirdi. Kongreye sunduğu resmi raporda bu soruna üstü kapalı olarak değinen; ve Stalin'in ismini vermeden "son dönemde Parti içinde kolektif yönetimin ve demokrasinin, toplumda Sovyet yasallığının çokça çiğnendiğini" (Bkz. Rapor, s.162) söyleyen Kruşçev, daha sonra Kongreye sunduğu "gizli rapor"da Stalin hakkında şu değerlendirmeleri yapıyordu:

! "Şimdi sunduğumuz raporun amacı, Stalin'in hatı ! yatı ve eylemleri hakkında tam bir değerlendirme ! yapmak değildir. Onun yaşadığı dönemde, onun ! başarıları ve kazanımları hakkında yeterince ! araştırma, broşür, kitapta ortaya konmuştur.

! Sosyalist devrimin hazırlanması ve sosyalist ! devrim sırasında, içsavaş ve sosyalizmin inşası ! sırasında Stalin'in rolü hepimizce bilinmektedir. ! Şimdi üzerinde durmamız gerekli ve Partimiz ! için hayati önemdeki konu, Stalin etrafında yaratılan ve gelişen, bir dizi parti ilkesinin, parti ! içi demokrasinin ve devrimci yasaların çiğnenmesine kaynak olan kişiyi tapma sorunudur." ! (SBKP XX. Parti Kongresi ve Sonuçları, Suhrkamp Yayınevi, s.487, Almanca)

Burada gerçekte yapılan olumsuz bir genel değerlendirme, sanki bir genel değerlendirme yapılmıyormuş gibi gösterilerek sahtekarlık yapılmakta; Stalin'in yaptığı olumlu şeyler ve bütün kazanımları "zaten bilinmektedir" sözcükleri ile halledilip saldırıya başlanmaktadır. Genel bir değerlendirmede bu yöntemin Marksizm-Leninizm ile ilgisi olmadığı ortadadır.

! "Lenin döneminde de var olan Stalin'in kötü karakter özellikleri sürekli gelişti, ve hayatının son yıllarında iktidarı kötüye kullanmasına yol açtı. Bu Partiye ağır zarar verdi." (adı geçen kaynak, s.490) (abç)

Burada tarihi gelişmelerin kişisel özelliklerle açıklanması gibi su katılmaması bir burjuva tarih yaklaşımı ile karşı karşıyayız. Ve bunu Marksist-Leninist bir parti başkanı, Marksizm-Leninizm adına yapıyor!

Lenin döneminde de olduğu söylenen "kötü karakter özellikleri"ne gelince, Stalin'in bu konuda cevabı bellidir:

O "Kabalık, Stalin'in politik çizgisinde ve tutumunda bir kusur değildir, böyle sayılamaz."
O (Stalin, "Leninizm mi? Troçkizm mi?", s.398)

! "Stalin yönetimde ve yaptığı işte hiç dostluk tanımazdı. Yalnızca kendine direnenlere karşı değil, despotik ve keyfi görüşlerine karşı çıktığı zehabına kapıldığı kişilere karşı da şiddet uygulardı.

! Stalin, kişileri ikna etme diye bir sorun tanımazdı. Görüşlerinin mutlak şekilde kabul edilmesini isterdi. Onun görüşlerinin yanlış olduğunu söylemeye cesaret edenler önce yönetimden uzaklaştırılır, ardından manevi ve maddi olarak yok edilirdi. Bu kendini özellikle XVII. Parti Kongresinden sonra gösterdi. Bu dönemde, komünizm davasına bağlı birçok ünlü parti yöneticisi ve

! basit parti üyeleri Stalin'in despotizminin kurbanı oldular." (adı geçen kaynak, s.491) (abç)

Stalin'in hiç dostluk tanımadığı, kişileri ikna etme diye bir sorun tanımadığı vb. iddialar, ispatlanmamış iddialardır. Stalin'in pratiği ile tersi kolaylıkla ispatlanabilir iddialardır. Bizzat bu raporu sunan kişinin daha önce Stalin hakkında yaptığı değerlendirmelerle inandırıcılığı olmadığı belli olan iddialardır. Böyle iddialar yalnızca iftira olarak geri çevrilir.

XVII. Parti Kongresinden sonra temizlenen birçok ünlü parti yöneticisinin "Stalin'in despotizmine kurban gittiği" tespiti; Stalin'i Sovyetler Birliği, SBPK ile eşitleyen, herşeyin tek başına onun tarafından yapıldığını iddia eden, milyonlarca Parti üyesini, Sovyetler Birliği'nin bütün kurumlarını hiçe sayan, burjuva tarih anlayışının ürünü olduğu açık olan bir tespittir. Sözkonusu parti üyeleri, proletarya diktatörlüğüne karşı suç işledikleri kamuya açık mahkemelerde tespit edilip, yargılanıp, cezaya çarptırılan, sosyalist yasalık kuralları içinde suçları sabit olan kişilerdir. Kruşçev revizyonizminin onları aklamayı, kendi revizyonistliğini haklı çıkarmak için bir manevradır.

! "Halk düşmanı kavramı, Stalin'in kavramıdır. Bu kavram, bu kavramın yapılandırıldığı kişinin ideolojik hatalarını araştırmayı gereksiz kılan bir kavramdı." (adı geçen kaynak, s.492)

Halk düşmanı kavramının Stalin'in kavramı olduğu, Kruşçev'in bir safsatasıdır. Halk düşmanı kavramının yapılandırıldığı kişilerin ideolojik hatalarının araştırılması meselesine gelince: Önce halk düşmanı kavramı hiçbir halde ideolojik yanlışlara düşenler için kullanılmamıştır. Halk düşmanı kavramı, pratik olarak düşmanla birleşen, sosyalizmin inşasını pratik olarak sabote edenler için kullanılmış, ve esas olarak sosyalist yargılama sonucu kullanılmıştır.

! "Bu dönemde, bütün hukuk kurallarının tersine, suçlanan kişiler fiziki baskı, işkence altında verdikleri ifadelerle mahkum edildiler." (adı geçen kaynak, s.492) (abç)

Fiziki baskı ve işkence sorunu burjuvazinin çokça getirdiği bir iddiadır.

Suçlanan kişiler hakkında hiçbir ayırım yapılmadan "fiziki baskı, işkence altındaki ifadelerle mahkum edildiler" genel değerlendirmesi, bunun doğru olduğu varsayıldığında, aynı dönemde yönetici mevkilerde olan Kruşçev vb.nin o zaman "nerelerde" olduğu sorusunu gündeme getiren, bunların inandırıcı olmadığını ispatlayan iddialardır.

! "Stalin Leninist ikna ve eğitim metodundan vazgeçti, bunun yerine idari şiddet uygulamasını geçirdi." (adı geçen kaynak, s.493) (abç)

Yine ispat gereği duyulmayan genel bir iddia: Yani iftira!

! "Stalin Lenin'in tersine, şiddete, sosyalist üretim ilişkilerinin kurulduğu, sömüren sınıfların ortadan kaldırıldığı bir ortamda başvurdu." (adı geçen kaynak, s.495)

Stalin önderliğinde Sovyetler Birliği'nde şiddete, Sovyetler Birliği'ne karşı suç işleyenlere karşı başvurulmuştur. Sosyalist üretim ilişkilerinin kurulması ile şiddete ihtiyaç kalmayacağı, bütünüyle idealist bir yaklaşımın ürünüdür.

Bu noktada Lenin ile Stalin arasında çelişki yaratmaya kalkmak boş iştir. Lenin'i adeta şiddete karşı göstermek, bu bağtımda Stalin'e saldırmak, Lenin'e hakarettir. Lenin, proletarya diktatörlüğünün "acumasız sertlikte hızlı ve kararlı bir zor kullanımı zorunlu kıldığı"nı ("Macar İşçilere Selam", c.29, s.377, Almanca) söyleyen ve pratiğinde bunun uygulanmasına önderlik eden birisidir.

! "Onun birçok somut durumda hoşgörüsüz ve ! gayet sert davrandığı, ve iktidarını kötüye kullandığı açıktır." (adı geçen kaynak, s.495)

"Stalin'in iktidarını kötüye kullandığı"... Bu sözler bile, Sovyetler Birliği'ni sanki bir sosyalist devlet değil de, bir krallık, Stalin'i de bir Komünist Partisinin —hem de kendisinin de Merkez Komitesinde bulunduğu bir komünist partisinin— Genel Sekreteri değil de, kral olarak gören bir anlayışın ürünüdür. Sadece Stalin'e değil, gerçekte bir bütün olarak Sovyetler Birliği'ne saldırıdır.

! "Stalin savaş çıktığında paniğe kapıldı. Morali bozuldu." (adı geçen kaynak, s.497) (abç)

Stalin'in savaş çıktığında paniğe kapılıp morali bozulduğu iddiası çokça getirilen, ama hiçbir şeyle ispatlanmamış olan, ispatlanamayacak olan bir iddiadır. Stalin —o "morali bozulan" Stalin— milyonlarca Sovyet işçi ve emekçisinin Başkumandanı olarak, Hitler Almanyasının yenilmesinde başrolü oynayanlardan biridir.

! "1937-1938 yılında halk düşmanı ilan edilen bir çok kişi, gerçekte namuslu komünistlerdi." (adı geçen kaynak, s.498)

1937-1938'deki temizliklerde, daha önce de, halk düşmanı ilan edilen birçok kişinin değil ama en azından bazılarının "namuslu komünistler" olma ihtimali vardır. Nitekim bizzat Stalin önderliğindeki SBKP/B bu temizlikleri bazılarının kişisel düşmanlıkları halletmek, gerçek komünistleri gözden düşürmek için kullanmaya çalıştıklarına dikkat çekmiştir. Ama sınıf mücadelesi ve devrim "Nevski Bulvarı" değildir! Milyonlarca kişinin katıldığı bir mücadelede hataların da olması kaçınılmazdır. Bu bağtımda önemli olan, bu hatalar karşısında değerlendirilen kişi veya kurumun tavrının ne olduğudur. Kruşçev revizyonisti tam da bu noktada Stalin'in gerçek tavrından tek kelime söz etmemekte, açıkça sahtekarlık yapmaktadır.

! "Stalin kendisi dışındaki kişilerden, onların kendisi dediğini kabul etmesini ve kendisini alkış-

! lamasını isterdi." (adı geçen kaynak, s.499)

Stalin'e burada getirilen suçlama tek kelime ile çocukcadır. Böyle birine karşı SBKP/B gibi bir partinin o ölünceye kadar ses çıkarmaması, —id-dialar doğru varsayıldığında— o ses çıkarmayanlar açısından yüzkarasıdır esasta!

! "Stalin 1937 yılında yazdığı "Troçkistler ve Di-
! ger İkiyüzlülerin Tasfiyesi Metotları; ve Parti
! Çalışmasının Eksiklikleri" adlı makalesinde, kitle-
! lere karşı uygulanan terörü teorik olarak temel-
! lendirmeye çalıştı. Gerekçe olarak, sosyalizmin
! inşası sırasında sınıf mücadelesinin sertleşeceği
! tezini ileri sürdü.

! ... Halbuki Lenin bunun tam tersini öğretir."
! (adı geçen kaynak, s.501)

! "Stalin, parti ve devletin güvenlik organlarını,
! sömürücü sınıfların yok edildiği, ve kitle terö-
! rü uygulamasına gerek olmadığı bir dönemde,
! kitle terörü uygulamak yolunda kullandı." (adı
! geçen kaynak, s.502) (abc)

İşte bütün "gizli rapor"da Stalin'e getirilen,
getirilmeye çalışılan tek "teorik" eleştiri budur.

Bu noktada Stalin'in söyledikleri aynen şöyledir:

O "7. İleriye attığımız her adımda sınıf mücadele-
O sinin bizde daha ve daha fazla söneceği, sınıf
O düşmanının kazandığımız her başarı ölçüsünde
O uysallaşacağı kokmuş teorisi yıkılıp bir kenara
O atılmalıdır.

O Bu yalnızca kokmuş bir teori değil, aynı za-
O manda tehlikeli bir teoridir de. Çünkü bu teori
O bizim insanlarımızı uyutmakta, onları tuzağa
O çekmekte, aynı zamanda düşmana ise Sovyet ik-
O tidarına karşı güç toplayabilmesi için fırsat ver-
O mektedir.

O Tersine, biz ne kadar ilerlersek, ne kadar çok
O başarı kazanırsak, yıkılmış olan sömürücü sınıf-

O ların artıklarının kızgınlığı o kadar artacaktır.
O Onlar o kadar çok sert mücadele biçimlerine
O geçecek, Sovyet iktidarına karşı o kadar çok
O hainlikler yapacaktır. Çöküşle mahkum oluştıla-
O rın son araçları olarak en akla gelmedik müca-
O dele araçlarına başvuracaklardır.

O SSCB'ndeki yıkılmış sınıfların artıklarının
O yalnız olmadıkları gözönünde bulundurulmalıdır.
O Onlar sınırlarımız dışındaki düşmanlarımızın
O doğrudan desteğine sahiptir. Sınıf mücadelesi-
O nin yalnızca Sovyetler Birliği içinde olduğunu
O düşünmek yanlıştır. Sınıf mücadelesinin bir
O ucu Sovyetler Birliği'nde iken, onun bir başka
O ucu bizi çevreleyen burjuva devletlerinin sınır-
O ları içine sarmaktadır. Bunu yıkılan sınıfların
O artıkları da bilmektedir. Ve onlar bunu bildiği
O için gelecekte de umutsuz saldırılarını sürdürü-
O cektir.

O Bunu bize tarih öğretiyor. Bunu bize Leninizm
O öğretiyor.

O Bütün bunlar gözönünde bulundurulmalı ve
O dikkatli olunmalıdır." ("Troçkistler ve Diğer
O İkiyüzlülerin Tasfiyesi Metotları; ve Parti Çä-
O lışmasının Eksiklikleri", s.23) (VKT)

Stalin'in hakkı olduğu, Kruşçev'in sınıf mücade-
lesinin yasalarından birşey anlamadığı ortadadır.
Stalin'in burada savduklarının Lenin'le çeliştiği
ise Kruşçev'in safsatasıdır.

! "Ben şahsen, en zor yıllarda partiyle birlikte
! hareket eden kişilerin 1934 yılında Troçkistlere
! katılacağına inanmıyorum." (adı geçen kaynak,
! s.503)

Kruşçev gibi, Stalin ölene dek ona "babamız"
diye övgüler yağdıran biri bu raporu yazabilip
okuyabiliyorsa, burada Kruşçev'in inanmadığı şey-
nin neden inanılmaz olduğu anlaşılmalıdır. Kaldı
ki, siyaset "inanma/inanmama" sorunu değildir.
Olğular ortadadır.

! " Gerçekler tüm bunların Stalin'in emri ile, ve
! parti kuralları ile Sovyet kanunlarının çiğnenme-
! si ile gerçekleştirildiğini göstermektedir. Stalin
! çok çabuk kızan, ve hastalık derecesinde güven-
! siz olan bir insandı. Biz bunu onunla ortak ça-
! lışmamızdan biliriz. Mesela o durup dururken
! "Söyle bakalım, neden bugün gözlerimin içine
! bakmıyorsun" derdi. Hastalık derecesinde gü-
! vensizlik, onda herkese karşı, yıllardan beri
! tanıdığı parti fonksiyonerlerine karşı da güven-
! sizliğe itiyordu. Herşeyde, herkeste "düşmanlar",
! "casuslar" görüyordu. Sınırsız iktidarını despot-
! ça kullanıyor, herkesi manevi ve maddi olarak
! ezebiliyordu. Böylece, kişinin düşündüğünü
! açıkça ifade edemediği bir ortam doğuyordu.
! Stalin, birşey şöyle olacaktı diye buyurdu
! muydu, o şey öyle olurdu." (adı geçen kaynak,
! s.512) (abç)

Yine kişisel özelliklerle olayları açıklama burjuva tarih anlayışı! Böyle bir siyasetin Marksizm-Leninizm adına savunulması utanç vericidir.

! "Stalin Almanların saldıracağına inanmıyordu.
! Savaşın başındaki yüksek kayıplar bu yüzden
! doğdu." (adı geçen kaynak, s.513)

Bu suçlamayı getirirken Kruşçev revizyonistleri, Sovyetler Birliği'nin, Stalin Hitler Almanyasının saldıracağına inanmadığı için, savaşa hazırlıklı olmadığını vb. de anlatıyor. Burada yine savaşta başarı ve başarısızlığı, bir kişinin inanıp inanmaması ile açıklayan burjuva tarih anlayışını bir kenara bırakırsak, geriye yine de olguların çarpıtılması kalır.

Olgular, Stalin önderliğinde Sovyetler Birliği'nin 1935'ten itibaren savaşın geldiğini görerek, buna hazırlandığını göstermektedir. Eğer Sovyetler Birliği Hitler Almanyası ile saldırmazlık paktı imzaladı ise; bu aynı zamanda henüz tamamlanmamış savaş hazırlıklarını tamamlayabilmek için de yapılmış bir anlaşmadır.

Stalin'in Hitler Almanyasının saldırmasını beklemediği, buna inanmadığı, başlangıçtaki kayıpların bundan olduğu vb. boş iddiadır.

XVIII. Parti Kongresinde Stalin'in yaptığı konuşma ortadadır; Sovyetler Birliği'nin üretiminde savaş araç-gereçleri üretiminin rakamları ortadadır vb.

! "1937-1941 yılları arasında çok sayıda yüksek
! rütbeli askeri kadronun Stalin'in duyduğu gü-
! vensizlik ve iftiralardan sonucunda, haksız yere tasfi-
! yesi, savaşın başında orduyu çok güç durumda
! bıraktı." (adı geçen kaynak, s.515)

Ordunun başındaki birtakım subayların neden tasfiye edildikleri, yargı kayıtlarında bellidir. Ve yargılamayı yapan da Stalin değildir. Kaldı ki, Sovyet Kızılordusu savaşı o "subaylırsız" kazanmış, Hitler ordusunu inine kadar kovalamıştır.

! "Savaş başladıktan sonra da Stalin'in sinirli ve
! isterik hali sürdü. O anlamadığı halde askeri
! hareketlere karışarak ağır zarar verdi. Onun
! cephenin gerçek durumundan hiç mi hiç haberi
! yoktu... O askeri hareketlerini, bir küre üzer-
! rinde planladı." (adı geçen kaynak, s.516)

Stalin'i tam bir manyak olarak tanıtan bu pasajlar, kendi içinde iğrenç, ve Marksizm-Leninizm adına yapıldığı noktada utanç vericidir. Daha sonra revizyonistleşmiş bir dizi eski komünistin, bu arada mesela Dolores İbaruri vb.lerinin anlamlarını hiç de burada anlatıldığı gibi olmadığını, Stalin'in askeri alanda büyük bir yönetici olduğunu teslim etmektedir. Askeri olarak kendisinden güçlü bir orduya karşı savaşan Sovyetler Birliği Kızılordusunun savaşta başarıları, aynı zamanda Başkumandan Stalin önderliğindeki başarılarıdır.

! "Savaştan sonra durum daha da ciddileşti. Sta-
! lin çok daha keyfi, çok daha güvensiz hale gel-
! di. Takip edilme fobisi, çalgınlık derecesinde var-

! di. Herkesi casus görmeye başladı. Stalin böy-
! lece savaştan sonra kolektif yönetimden iyice
! uzaklaştı. Hiçkimseye danışmadan, herşeye tek
! başına kendi karar vermeye başladı." (adı ge-
! çen kaynak, s. 521)

Burada söylenenler, Marksist-Leninist bir siya-
setçiye değil, olsa olsa kahvehane dedikoducularına
yaraşır tespitlerdir. Hiçbir şeyle ispatlanma-
mış, ispatlanamayacak iftiralardır.

! "Stalin'in keyfliği kendini yalnızca iç politika
! sorunlarında göstermemektedir. Merkez Komitesi
! Temmuz Toplantısı, Yugoslavya ile olan çatışma-
! yı en ince noktasına kadar inceledikten sonra
! şu sonuçlara vardı: Stalin bu konuda rezil bir
! rol oynamıştır. Yugoslavya olayında, yoldaşlar
! ve partiler arası görüşmelerle çözümlemeyecek
! hiçbir sorun yoktu. Olayı büyütecek hiçbir se-
! beb yoktu. İlişkileri kesmeyi gerektirecek bir
! sebep yoktu." (adı geçen kaynak, s.523)

Yugoslavya konusunda karar, Kominform tara-
fından alınmış bir karardır. Gerekçeleri doğru
gerekçelerdir. [Bkz. Not 6]

! "Stalin hayata yabancı idi. O ülkenin ve tarımın
! durumunu yalnızca filmlerden tanırdı." (adı ge-
! çen kaynak, s.531)

Böyle bir genel değerlendirmenin, "Ben dedim,
öyledir" havasında bu kadar rahatlıkla ve hiçbir
ispat çabası duymadan getirilmesi; bu suçlamayı
getirenin ciddiyetsizliğinin, Marksist-Leninist bir
politikacı gibi değil, bir meyhane dedikoducusu
gibi davrandığının açık bir ifadesidir. "Ülkenin
durumunu" göya yalnızca filmlerden tanıyan bir
Genel Sekreteri 30 yıl boyu başında bulunduran
SBKP'nin nasıl olup da bu genel sekreter önderli-
ğinde sosyalizmin inşasında muazzam başarılar elde
ettiği tabii ki Kruşçev gibilerinin gizidir! Kruşçev
burada Stalin'i karalama çabası içinde, gerçekte
bütün SBKP/B'ye, Sovyet halkına, dünya işçi sı-

nifına, Dünya Komünist Hareketine alçakça saldır-
maktadır.

Bunca küfürden sonra Kruşçev revizyonisti,
Stalin'in bütün bunları aslında işçi sınıfının yararına
olduğu düşüncesinde olarak yaptığını söylü-
yor. O şöyle diyor:

" O sorunlara, işçi sınıfının çıkarları açısından
yaklaşırdı. Emekçilerin, sosyalizm, komünizm
davasının zaferi açısından yaklaşırdı. Onun yap-
tıklarını, ne yaptığını bilmeyen bir despotun ey-
lemleri olarak değerlendiremeyiz. O yaptıklarının,
işçi sınıfının ve partinin yararına olduğunu dü-
şünüyordu. Zaten onun trajedisi de budur."
(adı geçen kaynak, s. 535)

İşte Kruşçev revizyonistinin "kişiyi tapmaya
karşı mücadele"den anladığı bu idi. Marksizm-Len-
inizmin özüne yapılan bir dizi saldırı, "iyiniyetli"
ama biraz "çılğınca" bir "despot" olan Stalin'in,
bu büyük Marksist-Leninistin kişiliğine yapılan
bir dizi suçlama ile tamamlanıyordu. [Bkz. Not 7]

● REVİZYONİST "BÜTÜN HALKIN PARTİSİ"
TEZİNİN TEMELLERİ XX. PARTİ KONGRESİ
RAPORUNDA ATILMIŞTIR

Kruşçevci modern revizyonistler, Komünist Partisi-
nin "bütün halkın partisi" olduğu şeklindeki reviz-
yonist tezi ilk defa XXII. Parti Kongresinde açıkça
ilan ettiler. Ama daha XX. Parti Kongresi Raporun-
da bu tezin temel taşları döşenmiştir.

XX. Parti Kongresi Raporunda Komünist Partisin-
den artık proletaryanın sınıf partisi olarak sözedil-
memektedir. İşçi sınıfının tarihi misyonundan, onun
özel sınıf örgütlenmesinin en yüksek biçimi olarak
partiden söz yoktur. Bunun yerine Parti, sınıfsal
içeriği doldurulmadan, "Marksist teori ile silahlan-
dırılmış halk"ın yöneticisi olarak ortaya konmakta

(Rapor, s.117); işçi sınıfından hiç söz edilmeden, "Marksizm-Leninizmin kılavuzluk ettiği Sovyet halkı'nın sosyalizmi kurduğu vb. söylenmektedir. (Rapor, s.132)

Açıktır ki, bunlar tek başına, XX. Parti Kongresinde savunulan diğer tezlerden bağımsız olarak ele alınrsa, ve bu tezlerin daha sonra hangi gelişmelere, hangi tezlere temel olduğu bilinmezse, hata bile olarak görülmeyebilir, ya da fazla tehlikeli olmayan, düzeltilebilir formülasyon hataları vb. olarak değerlendirilebilir. Ama diğer revizyonist görüşlerle bağlantı içinde bu tezler, sonraki "bütün halkın partisi" revizyonist tezinin hazırlığı, onun temel taşlarının döşenmesi olarak değerlendirilmek zorundadır. [Bkz. Not 8]

● MARKSİZM-LENİNİZM TEORİSİNİN, VE İDEOLOJİNİN ÖNEMİNİN KÜÇÜLTÜLMESİ

Kruşçev revizyonistleri XX. Parti Kongresi Raporunun "Parti" bölümünün üçüncü noktasında "İdeolojik Çalışmada Sorunlar"ı ele alyorlar.

Orada, modern revizyonistler Stalin'siz bir Marksist-Leninist ideolojik eğitim programı becerisini(!) gösterdikten sonra, "Marksizm-Leninizmin kurucularının eserlerinin incelenmesi"nin gerekliliği ve anlamı üzerine de şu tespitleri yapıyorlar:

! "[Bu inceleme —YN] toplumun gelişme yasalarının daha iyi anlamaya, perspektifleri daha berrak görmeye yardım ediyor. Sovyet insanında Komünizmin zaferine güveni pekiştirip, onların komünizmi kurma çalışmalarını pekiştiriyor." (Rapor, s.129-130)

Yani, (Stalin bir kenara konduktan sonra) Marx, Engels ve Lenin'in eserleri de, kendilerine dayanarak Partinin çizgisinin denetlendiği ve ilerletildiği bilim olarak propaganda edilmiyor. Bunun yerini

ne, bunların önemi "toplumun gelişme yasalarını daha iyi anlamaya" hizmet edecek adeta yardımcı bir malzemeye indirgeniyor. Bu gerçekten "ustaca" formülasyonlarla revizyonistlerin Marksizm-Leninizme yer yer nasıl sinsice saldırdıkları, Marksizm-Leninizme ilk anda açıkça tavır alamadıkları da görülmüyor.

Önce kaşla göz arasında "ideolojik çalışmada" Marksizm-Leninizmin bir klasiği olan Stalin eğitim malzemesi olmaktan çıkıyor. Ardından ustaca bir formülasyonla "Marx, Engels, Lenin" de yardımcı malzeme haline geliveriyor.

O kadarla da kalmıyor. Sonra Lenin'in doğru bir düşüncesine atıfta bulunularak şunlar söyleniyor:

! " Komünizm, diyordu Lenin, kapitalizmin zincirlerinden kurtulup yeni yaşamı kurmakta olan milyonların yaratıcı çalışmasından doğar. Fakat bunu herkes anlamıyor. Komünizm üzerine bir konferans vermekle sanki Parti yükümlülüklerini yerine getirmiş olduğunu sanan komünistlere hala rastlanıyor. Elbette ki Marksist-Leninist öğretiyi sürekli yaymamız, komünizmin inşasına üzerine teorik ilkeleri propaganda etmemiz gerekir, fakat salt bununla yetinilmemelidir. Sovyet insanı, propagandacı ve ajitatörlerimizden pratik yardım, ileri deneyimlerin inceden inceye tanıtılması, verili işletmede, ya da verili kolhozda bu deneyimlerin nasıl uygulanacağına dair iyi bir öğüt bekliyor. Bunun için ise propagandacı ve ajitatörlerin salt şu ya da bu teorik düsturu değil, genel bir şekilde değil de uzmanca konuşacaklarsa, somut ekonomiyi de bilmeleri gerekiyor. Meselenin özü işte budur.

! Ülkemizde sosyalizmden komünizme tedricen geçişi gerçekleştirirken, Marksist klasiklerin eserlerini salt incelemek ve Marksist-Leninist teoriyi salt yaymak değil, teoriyi pratik olarak da fiile dönüştürmek, maddi ve kültürel ürün

! bolluğu yaratmaya, Sovyet vatandaşlarının ko-
! münist bilincini yükseltmeye çalışmak da son
! derece önemlidir. Komünizmin, üretimin artırıl-
! ması, emekçilerin refah seviyesinin yükseltilmesi
! uğruna pratik günlük mücadele olmaksızın, salt
! propaganda üzerine kurulabileceğini sanan, ken-
! dini talimatçılık ve ezberciliğin eğik düzlemi ü-
! zerinde bulur.

! Lenin'in defalarca kesin bir şekilde karşı çık-
! tığı gereksiz siyasi lafazanlığa son verilmelidir.
! Sovyet insanları, fonksiyonerlerimizin sözlerini
! daima fiilin izlemesini talep ediyorlar. Bir komü-
! nist, Marksizm-Leninizmin önemi üzerine ateşli
! nutuklar atabiliyor da bu yüce öğretiyi pratik
! olarak gerçekliğe dönüştürmede insanlara yardım
! etmiyorsa, o beş para etmez, kitleler arasında
! saygı ve güven de kazanamaz." (Rapor, s.131-
! 132)

Burada söylenenlerin neye karşı söylendiği bilin-
mez ise, o zaman kolaylıkla Marksist-Leninist bir
genel doğrunun savunulduğu, sanki gerçekten de
Marksist-Leninist klasiklerin eserlerini salt incele-
mek ve Marksist-Leninist teoriyi salt yaymakla ye-
tirmek isteyenler varmış da, onlara karşı mücadele
ediliyormuş sanısına kapılınabilir. Gerçek durum
bu değildir.

Burada söylenen sözler doğrudan doğruya XIX.
Parti Kongresinin yaptığı şu tespitlere karşı bir
polemiktir:

O "4. Birçok Parti örgütünde ideolojik çalışma kü-
O çümseniyor, bu yüzden bu çalışma Parti görev-
O lerinin gerisinde kalıyor ve bazı örgütlerde göz-
O ardı ediliyor

O İdeolojik çalışma Partinin birincil yükümlülüğü-
O dür, ve bu çalışmanın küçümsenmesi Parti ve
O devlet çıkarlarına onulmaz zararlar verebilir!
O Sosyalist ideolojisinin etkisinin her zayıflaması-
O nun, burjuva ideolojisinin etkisinin güçlenmesi

O anlamına geldiğini sürekli akılda tutmalıyız.
O Bizim Sovyet toplumumuzda burjuva ideolojisi-
O nin iktidarı için hiçbir sınıfsal temel yoktur,
O olamaz da. Bizde sosyalist ideoloji egemendir,
O ki onun sarsılmaz temeli Marksizm-Leninizmdir.
O Bizde ama hala burjuva ideolojisinin artıkları,
O özel mülkiyetçi zihniyet ve ahlakın kalıntıları
O vardır. Bu kalıntılar kendiliğinden söntüp git-
O mezler, dokuz canhdırlar, gelişebilirler, ve bun-
O lara karşı kararlı bir savaşım verilmelidir. Biz
O dışardan, kapitalist ülkelerden bize yabancı gö-
O rüş, düşünce ve ruh halinin; aynı biçimde içten,
O Sovyet iktidarına karşı düşmanca eğilimli ve Parti
O tarafından henüz tamamiyle yokedilmemiş olan
O gruplar tarafından da, bize sızmasına karşı da
O emin değiliz. Sovyet devletinin düşmanlarının
O her türden sağlıksız ruh hali yaymaya, besleme-
O ye ve aevlendirmeye ve toplumumuzdaki sallan-
O tılı unsurları ideolojik olarak yıkmaya çalıştıkları
O unutulmamalıdır.

O Bazı Parti örgütlerimizin aklında salt iktisat
O var ve ideolojik sorunları unutuyorlar, bunları
O atlıyorlar. Örneğin Moskova Parti örgütü gibi
O böyle önde gelen Parti örgütlerinde bile ideolo-
O jik mücadeleye yeterli dikkat harcanmıyor. Ve
O bu da sonuçsuz kalmıyor. İdeolojik sorunlara az
O dikkat harcanmaya başladığı yerlerde, bize ya-
O bancı görüş ve düşüncelerin yeşermesi için elve-
O rişli bir zemin ortaya çıkar. İdeolojik çalışmada
O Partinin yönetim ve nüfuzunun gevşediği, her-
O hangi bir nedenle Parti örgütlerinin gözünden
O kaçan bölümler, bize öz olarak yabancı, Parti
O tarafından dağıtılmış her türlü anti-Leninist
O grupların kalıntıları tarafından ele geçirilmeye
O çalışılıyor, bunlar kendi çizgilerini sinsice Parti-
O ye sokmak için, her türlü anti-Marksist "ta-
O vır" ve "anlayış"ları yeniden canlandırmak ve
O yaymak için bu bölümlerden yararlanmaya çalışı-
O yorlar.

O İdeolojik çalışmanın küçümsenmesi, büyük ölçü-
 O de, yönetici kadrolarımızın belli bir bölümünün
 O kendi bilinçlerini geliştirmek için uğraşmamaları-
 O na, Marksizm-Leninizm alanındaki bilgilerini zen-
 O ginleştirmemelerine, Partinin tarihi deneyimlerini
 O kendi malı edinmemelerine dayanmaktadır. Bu ol-
 O maksızın ama, mükemmel, olgun önder fonksiy-
 O ner olunamaz. İdeolojik-siyasi bakımdan geri ka-
 O lan, ezbere öğrenilmiş formüllerle yaşayan ve
 O yeni için hiçbir hissi olmayan kişi, iç ve dış du-
 O rumda yönünü bulacak durumda, hareketin ba-
 O şında durmaya yetenekli ve layık değildir, yaşam
 O onu er ya da geç aşar. Bizim Partimizin görev-
 O lerinin üstesinden yalnızca bilgisini durmaksızın
 O tamamlayan, Marksizm-Leninizmi yaratıcı biçimde
 O özümleyen ve kendinde Lenin-Stalin tipinde bir
 O siyasetçinin özelliklerini yaratıp geliştiren yöne-
 O tici fonksiyonerler gelebilir." (XIX. Parti Kong-
 O resi Raporu, s. 82-83)

XIX. Parti Kongresinde "ideolojik çalışma Parti-
 nin birincil yükümlülüğüdür", "Bazı Parti örgütle-
 rimizin aklında iktisat var, ve ideolojik sorunları
 unutuyorlar, bunları athıyorlar" denerek, revizyo-
 nizme dikkat çekilir, buna karşı savaş çağrısı yap-
 ılırken; modern revizyonistlerin önderliğindeki
 XX. Parti Kongresinin aynı konudaki tespitleri:

! "Ne yazık ki, bugüne dek birçok Parti örgütün-
 ! de siyasal çalışma ile ekonomik faaliyet tamamiy-
 ! le saçma bir şekilde birbirinin karşısına konuyor.
 ! Parti çalışmasının ayrı bir mesele, ekonomi ve
 ! Sovyetlerdeki çalışmanın ise apayrı bir mesele
 ! olduğunu sanan —sözüm meclisten dışarı— parti
 ! fonksiyonerleri var. Böyle "fonksiyonerler"den,
 ! kendilerinin salt Parti çalışmasından koparılıp
 ! ekonomi, teknik, tarım tekniği ve üretimin so-
 ! runlarını incelemeye zorlandıkları şeklinde şika-
 ! yetler bile duyulabiliyor" (Rapor, s.119)
 şeklidir.

XIX. Parti Kongresi haklı olarak öncelikle komü-

nist olma, ona bağlı olarak diğer dallarda uzman-
 laşma gerekliliğine dikkat çekerken, XX. Parti
 Kongresi bunu "saçma bir şekilde ikisinin karşı
 karşıya konması" biçiminde yorumluyor.

Modern revizyonistler daha sonra, söyledikleri-
 nin "Marksist-Leninist teorinin propagandasının
 değerini küçümsenmenin ifadesi olarak" yorumlan-
 abileceğini söyleyip (Rapor, s.132), böyle aslında
 haklı, olası bir yorum karşısında da şu tavrı takı-
 nıyorlar:

! "Bu gibilerine karşı polemik yapmaya gerek yok-
 ! tur. Marksizm-Leninizm öğretisinin kılavuzluk
 ! ettiği Sovyet halkı sosyalizmi kurmuştur. Bu,
 ! dünya çapında tarihsel önemde bir kazanımdır.
 ! Toplumun nesnel gelişme yasalarının bilgisine
 ! dayanarak, Marksizm-Leninizmin tarihini ve teo-
 ! risini sürekli inceleyerek, sosyalist sistemin üs-
 ! tünlüklerinden tamamiyle yararlanıp, gücümüz
 ! elverdiğince komünizmin güçlü bir maddi üretim
 ! temelini yaratmayı hızlandırmalı, emekçiler için
 ! maddi ve kültürel ürünleri bollastırmalıyız. Sov-
 ! yet halkı bizden bunu bekliyor, ve biz bunu
 ! kayıtsız-şartsız en kısa zamanda yerine getirme-
 ! liyiz." (Rapor, s.132)

Revizyonistlerin unuttuğu küçük bir şey var:
 Sosyalizmi kurmuş olan Sovyet işçi sınıfı, ve işçi
 sınıfının Marksist-Leninist partisinin önderliğindeki
 emekçi yığınlar, bu sosyalizmi kurma işini her tür-
 den revizyonizme ve oportünizme rağmen ve onlara
 karşı da mücadele içinde yapmıştır. Ve kuruluşta
 ona önderlik edenler modern revizyonist örnekler
 değil, 1924'e kadar en başta Lenin, 1953'e dek ise
 en başta modern revizyonistlerin canı ve manyak
 ilan ettiği Stalin'dir! [Bkz. Not 8]

● "DOGMATİZME KARŞI MÜCADELE" BAYRAĞI
ALTINDA MARKSİZM-LENİNİZME SALDIRI

Bütün Dünya Komünist Hareketinin II. Dünya Savaşından sonraki gelişmesinin açıkça gösterdiği gibi (Yugoslavya Komünistler Birliği, Fransa KP, İtalya KP, ABD KP, vb.lerindeki gelişmeler), modern revizyonizm, sağ oportünizm bu dönemde Marksizm-Leninizm karşısında ideolojik alanda esas tehlikeyi oluşturmaktadır. Sosyalist Sovyetler Birliği'nde de esas tehlikenin bu dönemde sağ oportünist hata ve sapmalar, modern revizyonizm olduğu, Stalin'in son yazılarında da, XIX. Parti Kongresi Raporunda da açıkça görülmektedir. Ama XX. Parti Kongresinin tespiti bu değildir. XX. Parti Kongresi, "Yüce hedefe giden yolumuzu Marksizm-Leninizm aydınlattı, aydınlatıyor ve gelecekte de aydınlatacak. SALT TEK ŞEY GEREKLİ: DEVRİMCİ TEORİYİ DOGMATİK BİR ŞEKİLDE DEĞİL, YARATICI BİR ŞEKİLDE UYGULAMAK" (Rapor, s.132) diyerek, esas saldırıyı, evet hatta esas saldırıyı değil TEK saldırıyı "dogmatizm"e yönlendirme tavrındadır. (Bkz. Rapor, s.132-133)

Bu "teoriyi dogmatik bir biçimde değil, yaratıcı şekilde uygulamak"tan ne anladıklarını modern revizyonistler, XX. Parti Kongresinde yeterli bir biçimde gösterdiler! Saldırdıkları "dogmatizm" in ne olduğu konusunda bu sözlerin ardındaki paragrafta gelen şu sözler de bilgi vericidir:

! "Son 17 yıl süresince propagandamız esas olarak Parti Tarihinin Kısa Dersine dayanıyordu. Parti-
! mizin şanlı tarihi gelecekte de kadroların eğiti-
! minde en önemli kaynaklardan biri olmalıdır. Bu
! yüzden, Parti tarihine ilişkin popüler, tarihi ol-
! gulara dayanan Marksist bir El Kitabının yaratıl-
! ması gerekiyor. Bu kitapta, Partinin komünizm
! uğruna mücadelesinin dünya çapında önemli tari-
! hi deneyimleri bilimsel olarak geliştirilip, gü-
! nümüze dek olaylar ele alınmalıdır." (Rapor, s.133)

Böylece kaşla göz arasında, en az bir kuşak komünistin temel eğitim malzemesi olan Parti Tarihi'nin "tarihi olgulara dayanan Marksist bir El Kitabı" olmadığı, böyle bir kitaba ihtiyaç olduğu tespit ediliveriyor!

Revizyonistlerin bu ihtiyacı nasıl giderdikleri ise kendi çıkardıkları "Tarih" ile bellidir. Onların "Tarih"i, gerçekte tarih çarpıtması, Marksist-Leninist öz yerine revizyonist özün geçirilmesi üzerine kuruludur. [Bkz. Not 8]

*

Bir bütün olarak ele alındığında, Kruşçev revizyonistlerinin XX. Parti Kongresine sunduğu; ve XX. Parti Kongresinde hakim olan çizgi kendi içinde sistemli revizyonist bir çizgi idi.

Kruşçev revizyonistleri:

- Marksizm-Leninizmin çağ konusundaki öğretisini tahrif etmişlerdi.
- Marksizm-Leninizmin savaş ve barış konusundaki öğretisini tahrif etmişlerdi.
- Kapitalist ülkelerde sosyalist devrim görevini yok etmişlerdi.
- Yarı-sömürge ülkelerde demokratik devrim görevini yok etmişlerdi.
- Sosyalist ülkelerde "ekonomik gelişme"nin esas olduğu tezini ortaya atmışlardı.
- Proleter dünya devrimini tasfiye etmişler, barışın korunmasını en önemli görev ilan etmişlerdi.
- ABD, Fransız ve İngiliz emperyalizmi ile işbirliğini temel siyaset olarak tespit etmişlerdi.
- Barış içinde birarada yaşamayı dış politikalarını temeli ilan etmişlerdi.
- Barış içinde ekonomik yarış; yetişme ve geçme-yi politikalarının merkezine koymuşlardı.

- Sosyalizme geçişin şiddet kullanılmadan da olabileceği tezini savunmuşlardı.
- Bir dizi yarı-sömürge ülkeyi bağımsız ilan etmişlerdi.
- Yugoslavya'yı sosyalist kardeş devlet ilan etmişlerdi.
- Marksizm-Leninizme saldırılarını, Stalin'in kişiliğine saldırıları ile birleştirmişlerdi.
- Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin ekonomilerinde geri dönüşün teorik temelini ortaya koymuşlardı.
- Revizyonist bütün halkın partisi tezinin temelini atmışlardı.
- Marksizm-Leninizmin teorisinin, ve ideolojinin önemini iyice küçültmüşlerdi.
- Dogmatizme karşı mücadele bayrağı altında Marksizm-Leninizme saldırmışlardı.

*

XX. Parti Kongresinin bu sistemli revizyonist çizgisine karşı Marksist-Leninistlerin ve Marksist-Leninist Partilerin görevi, bu çizgiyi açık ve kamuoyu önünde mahkum etmek; inatçı bir ideolojik mücadele ile Marksizm-Leninizmi Kruşçev modern revizyonistlerinin saldırı ve çarpıtmalarına karşı korumaktı.

Ne yazık ki bu görev tam anlamıyla yerine getirilemedi.

XX. Parti Kongresinin modern revizyonist tezleri ile köklü bir hesaplaşma, Marksist-Leninist hareketin bu alandaki mücadelede yaptığı hataların köklü bir değerlendirmesi, bugün de güncelliğini koruyan bir görevdir. Dünya Marksist-Leninist Hareketinin ortak platformunun yaratılması çalışmasında bu görev tayin edici önemde bir görevdir.

XX. Parti Kongresi Raporu'nun yayınlanması,

ve ona getirdiğimiz eleştirilerle, Türkiye'deki Marksist-Leninistlerin ve ilgi duyan devrimcilerin bu tartışmaya doğrudan katılmalarını sağlayabilmek için önemli bir görevi yerine getirdiğimizi düşünüyorum.

Ekim 1987

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

AÇIKLAYICI NOTLAR:NOT 1:

Çin Komünist Partisi, Yugoslavya Komünist Partisi hakkında 1949'da alınan, onu Dünya Komünist Hareketi dışına atan karar hakkında, Kruşçev revizyonizmine karşı mücadele içinde tutarsız, sallantılı bir tavır takınmıştır.

SBKP XX. Parti Kongresinden sonra yazılan "Proletarya Diktatörlüğünün Tarihi Tecrübeleri Üzerine" adlı yazıda Stalin'in "hataları" eleştirilirken bu konuya da değinilmekte ve şöyle denmektedir:

"O, uluslararası komünist hareket içinde bir dizi hata yaptı.

O, Yugoslavya konusunda yanlış kararı verdi." (adı geçen yazı, s.9, Almanca) (abç)

Çin Komünist Partisi 1963'te yayınladığı, "Yugoslavya Sosyalist Bir Devlet Midir?" başlıklı yazıda ise şunları söylemektedir:

"Kruşçev 1954'te Yugoslavya ile ilişkilerin düzeltilmesini önerdiğinde, biz Yugoslavya'ya kardeş sosyalist ülke olarak davranmayı kabul ettik. Amacımız onu sosyalist yola kazanmak ve Tito kliğinin gelişmesini izlemektir." ("Yugoslavya Sosyalist Bir Devlet Midir?", Polemik, s.198, Almanca)

Çin Komünist Partisinin bu konudaki tavrı, Kominform'un kararını yok saymak; bu kararı yanlış bulmak olmuştur. ÇKP polemik içinde, Yugoslavya'nın daha önce sosyalist kamp içinden, yürütülen bir ideolojik mücadele sonucu atıldığı gerçeğini ortaya koymamış, bu konuda hem Tito revizyonizmine hem de Kruşçev revizyonizmine karşı uzlaşmacı davranmıştır.

Arnavutluk Emek Partisi'nin bu konudaki tavrı ÇKP'ye göre daha tutarlı olmuştur, AEP Kominform'un

aldığı doğru karara hiçbir dönem karşı çıkmamıştır. Ama onun da Kruşçev revizyonizminin Yugoslavya Komünist Partisini aklamasına karşı kamuoyu önünde bir tepkisi olmamıştır.

NOT 2:

Bu bölüm 1980'de kaleme alınan yazıda aynen şöyle idi:

"Doğu Avrupa'da birçok ülke, emperyalist zincirin halkası olma durumundan çıkmış; kurulan demokratik halk devletleri, sosyalizm yolunda yürümeye başlamışlardı.

Asya'da, ÇKP önderliğinde Çin halkı, emperyalizmi ülkeden kovmuş, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının diktatörlüğünü yıkmış; demokratik halk iktidarını kurmuştu. Sovyetler Birliği tek sosyalist ülke olmaktan çıkmış; sosyalist devletler topluluğunun oluşturduğu sosyalist kamp ortaya çıkmıştı. Bütün bunlar gerçekte, Leninizmin "Çağımız emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır" şeklindeki bilimsel tespitinin pratikte ispatı idi." (TKP/ML içindeki İki Çizgi Mücadelesinin Belgeleri, Bolşevik Partizan Belgesel Yayınları 2, s.235)

Görüldüğü gibi bu bölümle ilgili olarak şimdiki düzeltilmiş metinde şu değişiklikleri yaptık:

— Doğu Avrupa'da kurulan demokratik halk devletlerinin sosyalizme nasıl yürüttükleri konusunda, buradaki iktidarların bir süre sonra "proletarya diktatörlüğünün fonksiyonlarını üstlendiği" tespitini ekleyerek açıklamada bulunduk.

— XIX. Parti Kongresi Raporundan alıntılarla gelişmelerin XIX. Parti Kongresinde nasıl ortaya konduğunu belgeledik.

— 1980'deki metinde "sosyalist kamp" olarak adlandırdığımız kamp, XIX. Parti Kongresinde "Barış

ve demokrasi kampı" olarak adlandırılmakta idi. Bu kamp içinde yeralan halk demokrasisi ülkelerinin tümü henüz sosyalist olmadığı (proletarya diktatörlüğü hüküm sürmediği anlamında) için, bu adlandırmanın gerçek durumu daha doğru ifade ettiği ortadadır. Bu yüzden "sosyalist devletler topluluğunun oluşturduğu sosyalist kamp" tespitini çıkardık.

Bizce, içeriği doğru bir biçimde doldurulduktan sonra, işçi sınıfı önderliğindeki devrimlerle — bunlar anti-empyralist, demokratik devrimler de olsa — empyralist zincirin halkaları olmaktan kurtulmuş devletlerin sosyalist kamp içinde sayılması, tek başına büyük bir sorun değildir. Böyle bir tespit, empyralizmden işçi sınıfı önderliğinde devrimlerle kopmuş olan bütün ülkelerde gelişme perspektifinin sosyalizm doğrultusunda olmasının tüm imkanlarının somut olarak varlığını gösterme açısından yanlış değildir. Ancak eğer bu tespit henüz çözülmemiş bir sosyalist devrim görevini ortadan kaldırmak, tasfiye etmek için kullanılıyorsa; proletarya diktatörlüğü ile işçi-köylü diktatörlüğü ve bunların görevleri arasındaki ilkesel farkların silinmesine hizmet ediyorsa, o zaman yanlış olur. XX. Parti Kongresinde kullanılan "sosyalist kamp" tespitinin tam da mesela Çin Halk Cumhuriyeti bağntısında sosyalist devrim görevini çözüldü gibi göstermek için kullanıldığı ortadadır.

NOT 3:

Bu bağntıda, Lenin'in barış içinde birarada yaşamanın gerekliliğini gerekçelendirirken "kapitalist dünyadan ekonomik ve askeri olarak zayıf" olma olgusunu vurguladığına dikkat çekmek gereklidir. Lenin için barış içinde birarada yaşama güçlüğün değil, zayıflığın zorunlu kulduğu bir politikadır. Buna karşı modern revizyonistlerin barış içinde bir-

arada yaşamayı — hem de barış politikası ile eşitleyerek — Marksist-Leninist partilerin dış politikasının temel ilkesi ilan etmelerinin en önemli gerekçelerinden biri de, İkinci Dünya Savaşından sonra sosyalist kampın, ve güçlü bir barış cephesinin ortaya çıkmış olduğu olgusudur! Biz burada yalnızca Lenin'in gerekçesi ile, modern revizyonistlerin gerekçesinin bir ve aynı olmadığına dikkat çekmek istiyoruz.

NOT 4:

1980'deki metinde bu bölümde şunlar söyleniyordu:

"Burada Kruşçev revizyonisti, usta bir şekilde şiddet ile, şiddet kullanmanın yalnızca bir şekli olan içsavaş eşitleyerek; içsavaşa karşı çıkmak adına; Leninizmin en temel öğretilerinden birini, devrimin şiddet sorunu olduğu tezini reddetmektedir.

Her devrimin temel sorunu devlet iktidarı sorunudur. Proleter devrimi burjuvazinin devletini parçalamak, yerine kendi devletini kurmak zorundadır. Burjuvazinin (hakim sınıfların) devlet aracı parçalamak şiddet sorunudur. Ancak şiddet kullanarak gerçekleştirilebilir. Bu şiddetin bir içsavaş şeklinde gelişip gelişmeyeceği, şiddetin genel ayaklanma mı, yoksa uzun süreli halk savaşı şeklinde mi olacağı vs. somut duruma bağlı olan birşeydir. Her halde şiddet kullanılması kaçınılmazdır." (agb, s.252)

Burada söylediklerimizde, Lenin'in içsavaşı bir bağntıda şiddet ile eşitleyen tavrını gözönünde bulundurmayan; ve içsavaşı yalnızca şiddet kullanımının bir biçimi olarak ele alan bir tavır vardı.

Bu tavrı düzelttik.

NOT 5:

Bu bölümü olduğu gibi yeniden yazdık.

Temel düşüncelerde köklü bir değişiklik yapmadık. 1980'deki metinde "iradeci" olarak yorumlanabilecek, ve ekonomik gelişmenin sosyalizmin inşasında oynadığı önemli rolü bilince çıkarmayan bölümleri değiştirdik.

Ahntıları biraz daha geniş alıp yorumlayarak, eleştirinin daha iyi anlaşılmasına çalıştık.

NOT 6:

Yugoslavya Komünist Partisi (YKP) Revizyonizmi
Üzerine

Belgeler incelendiğinde görülür ki, II. Dünya Savaşından sonra Dünya Komünist Hareketi içinde revizyonist sapmalar ortaya çıkmıştır. Bu sapmaların en önemlisi kuşkusuz Tito revizyonizmidir. Tito önderliğinde Yugoslavya Komünist Partisi, İkinci Dünya Savaşından hemen sonra emperyalistlerle ilişkiye geçmiş; parti içinde komünistlere karşı terör uygulamaya başlamış, adım adım emperyalizmle işbirliği yönünde ilerlemeye başlamıştır. YKP'nin bu kötü gidişi karşısında Stalin önderliğindeki SBKP/B 1948'de proleter enternasyonalizminin gereği olarak YKP yöneticilerine uyarı mektupları yazmıştır.

27 Mart 1948'de, Stalin ve Molotov imzalı mektupta, SBKP Merkez Komitesi adına YKP uyarılmakta; Sovyetler Birliği'ne karşı yürüttüğü "Sovyetler Birliği'nin yozlaştığı", "büyük devlet şovenizmi güttüğü", "Yugoslavya'yı ekonomik olarak yutmak istediği" vs. gibi suçlamaları ispatlamaya çağrılmaktadır. Aynı mektupta; YKP, parti-içi demokrasiyi ortadan kaldırdığı noktasından eleştiril-

mekte; örnek olarak, Merkez Komitesi'nin üyelerinin seçilerek değil, atamayla işbaşına geldiği; YKP'nin iktidarda olmasına rağmen hala yarı-legal bir parti görünümünde olduğu; partinin üye alımı ile ilgili sekreterinin aynı zamanda devlet güvenliğini korumakla ilgili bakan olduğu; böylece partinin devleti değil, devletin partiyi kontrol etme durumunun doğduğu vs. gösterilmektedir.

YKP ayrıca sınıf mücadelesini sürdürmediği, kırdı ve kentte kapitalist unsurların çıkmasına gözyumduğu, hatta bunları teşvik ettiği noktada eleştirilmektedir.

YKP, Marksizm-Leninizmin en temel tezlerinden biri olan, partinin yönetici rolünü inkar ettiği noktasından da eleştirilmekte; örnek olarak YKP'nin halk cephesi içinde gizlendiği, halk cephesinin yönetici olduğu propagandasının yapıldığı olgusu gösterilmektedir. (Bkz. J.V. Stalin'in ve Kominform'un Tito Revizyonizmine Karşı Mücadelesi, Almanca broşür, s.20-21)

4 Mayıs 1948'de SBKP Merkez Komitesi adına Stalin ve Molotov imzalı ikinci bir mektupta, YKP'nin yanlış siyaseti bir kez daha eleştirilmektedir. Mektupta şu noktalarda eleştiri getirilmektedir:

- Yugoslavya'da sınıf mücadelesi sorununda YKP Merkez Komitesi Siyasi Bürosu yanlış bir siyasi çizgi izlemektedir.

Kırdı ve kentte kapitalist unsurlar hızla gelişmekte, parti buna karşı herhangi bir tedbir almamaktadır.

Yugoslavya gibi toprağın millileştirilmediği (devletleştirme anlamında); toprakta özel mülkiyetin sürdürdüğü; toprağın alınıp satılabildiği; ücretli emeğin kullanıldığı bir ülkede, parti sınıf mücadelesinden kaçma ruhu ile eğitilemez. YKP bu tavrı ile Bernstein, Vollmar, Buharin gibi oportünistlerin kokuşmuş "kapitalist unsurların barış içinde sosyalizmle bütünleşmesi" teorisini uygulamaya koymaktadır.

- YKP'nin en ünlü yöneticileri açıkça işçi sınıfının devrimde öncü rolü hakkındaki Marksist-Leninist teoriyi reddetmektedir. Tito 2 Kasım 1946'da Zagreb'de yaptığı konuşmada şunları söylemektedir:

"Biz köylülere, onların oyunu almak için, "sizler bu devletin en sağlam, en güçlü dayanaklarınsınız" demiyoruz. Onların gerçekten de öyle olduklarını bildiğimizden bunu söylüyoruz."

Görüldüğü gibi, YKP'nin yöneticileri için, devletin en sağlam dayanağı, toplumun en devrimci sınıfı olan proletarya değil, köylülüktür. Bu Marksizm-Leninizmin açık tahrifidir.

- Parti ile halk cephesinin ilişkileri sorununda YKP yanlış bir çizgi izlemektedir. Yugoslavya'da parti değil, halk cephesi öncü rol oynamaktadır. YKP yöneticileri de bunu açıkça ifade etmektedirler. YKP, halk cephesi içinde (ki bu cephenin içinde işçi sınıfının olduğu gibi, köylülerin, tüccarların, sanayicilerin vs. de temsilcileri vardır) erimiştir.

- YKP içinde demokratik merkezîyetçilik ilkeleri çiğnenmektedir. 26 Merkez Komitesi üyesinden 16'sı seçilerek değil, atanarak işbaşına gelmiştir. Parti siyasi bir örgüt gibi değil; bir burjuva ordusu gibi yönetilmektedir.

- YKP hatalarını reddetmekte, hatalarını özeleştiri ile düzeltmeye yanaşmamaktadır. (Bkz. adı geçen broşür, s.22-30)

1948 Haziran'ında yapılan toplantısında Kominform da Yugoslavya sorununu görüşür, ve 29 Haziran 1948'de "YKP'deki Durum Üzerine" başlıklı kararını alır. Bu kararda Kominform (Bulgaristan, Romanya, Macaristan, Polonya, Sovyetler Birliği, Fransa, İtalya, Çekoslovakya Komünist ve İşçi Partileri temsilcileri) şu tespitleri yapar:

"1. YKP yönetimi iç ve dış politikada son dönemde temel meselelerde Marksizm-Leninizmden sapma teş-

kil eden yanlış bir çizgi izlemektedir.

2. YKP yönetimi Sovyetler Birliği'ne ve SBKP'ne karşı düşmanca bir siyaset izlemektedir. YKP yönetimi, Sovyetler Birliği'nin dış siyasetini, emperyalist güçlerin dış siyaseti ile eşitlemektedir.

3. İçte, YKP yönetimi, Marksist-Leninist sınıf mücadelesi teorisinden uzaklaşmaktadır. Kırdı ve kentte kapitalist unsurların geliştiği, buna paralel olarak sınıf mücadelesinin sertleşmesi gerektiği gerçeğini reddetmektedir. YKP yönetimi işçi sınıfının öncü rolünü reddetmektedir.

4. YKP yönetimi Parti üzerine Marksist-Leninist öğretiyi tahrif etmekte, partinin öncü rolünü ortadan kaldırmaktadır. YKP yönetimi partiyi tasfiyeye yönelmektedir. Bu durum YKP'nin varlığını tehdit etmekte, Yugoslavya Halk Cumhuriyetinin yozlaşma tehlikesini doğurmaktadır.

5. YKP yönetimi, parti içinde bürokrat bir rejim kurmuştur. Parti yönetiminin çoğunluğu atama ile işbaşına gelmiştir. İktidarda olmasına rağmen parti toplantılarını gizli yapmaktadır. Yönetime en küçük bir eleştiri getiren üye derhal partiden uzaklaştırılmaktadır.

6. YKP yönetimi, SBKP yönetiminin ve diğer kardeş partilerin getirdiği eleştiriler karşısında, düşmanca bir tavra, hataları kabul etmeme ve suçlama tavrına girmiştir.

7. YKP yönetimi, Kominform'un bu toplantısına da katılmayı, eleştirilere cevap vermeyi reddetmiştir.

8. SBKP yönetiminin Mart ve Mayıs 1948'de YKP yönetimine getirdiği eleştiriler doğrudur. YKP yönetimi bugün emekçi halkların enternasyonal dayanışmasına ihanet içinde bulunmaktadır, emperyalizme karşı sosyalist mücadele cephesinden uzaklaşmıştır. YKP yönetimi milliyetçi pozisyonlara kaymıştır.

Kominform, YKP yönetiminin parti düşmanı siyasetini mahkum eder. Bu tavrı ile YKP, komünist partilerinin oluşturduğu ailenin, Kominform'un dışına çıkmıştır.

Kominform, YKP içindeki komünistleri, yöneticilerini milliyetçi yolundan döndürmek için mücadeleye çağırır." (Bkz. adı geçen broşür, s.12-18)

1949 Kasımında yeniden YKP'deki durumu görüşen Kominform, "YKP Katil ve Casusların Elindedir" başlıklı kararında şu tespiti yaptı:

"Geçen yılın Haziran ayında toplanan komünist partileri Enformasyon Bürosu toplantısı, Tito-Rankoviç kliğinin demokrasi ve sosyalizmden saparak, burjuva milliyetçiliğine vardığını tespit etmiş; o toplantıdan bu yana geçen zaman içinde bu klik burjuva milliyetçiliğinden faşizme ve Yugoslavya'nın milli çıkarlarına doğrudan ihanete doğru ilerlemiştir.

Son dönemde gelişen olaylar, Yugoslavya hükümetinin bütünüyle emperyalist çevrelere bağımlı hale geldiğini, Yugoslav Halk Cumhuriyetinin bağımsızlığının tasfiye olduğunu gösterdi.

...

YKP artık kendine komünist partisi adını verme hakkına sahip değildir.

...

Yugoslavya'nın sosyalist kampa dönebilmesi için önşart, hem YKP içindeki komünistlerin ve hem de bütün dünyada komünistlerin yeni Marksist-Leninist bir YKP yaratma için mücadele etmesidir.

...

Yugoslavya'daki Komünizm davasına sadık güçler, legal mücadele şartlarının olmadığı ülkelerdeki komünistlerin gittiği yoldan gitmek zorundadır." (Bkz. adı geçen broşür, s.32-35)

Kısaca toparlarsak, II. Dünya Savaşından sonra modern revizyonizm ilk defa Tito revizyonizmi kılı-

ğında ortaya çıktı. Bu tip revizyonizmin tehlikesini arttıran, bunun başını çekenlerin devlet iktidarını elinde bulundurması idi. Stalin önderliğinde SBKP, Tito revizyonizmine karşı ilkeli bir mücadele yürüttü. Ve 1948'in birinci yarısında yazdığı mektuplarla YKP yönetiminin revizyonist çizgisini eleştirdi. YKP yönetimini uyardı. YKP yönetiminin çizgisi şu temel noktalarda Marksizm-Leninizmden sapıyordu:

- Proletaryanın öncü rolünün inkarı; köylülüğün "sosyalizmin en sağlam dayanağı" olduğu şeklindeki propaganda;

- Sosyalizmin inşası sırasında sınıf mücadelesinin sertleşeceği şeklindeki Marksist-Leninist tezin inkarı; zengin köylülüğün sınıf olarak ortadan kaldırılmasının reddi; kırdı ve kentte kapitalist unsurlarla işbirliğinin propagandası; "kapitalizmin barış içinde sosyalizme dönüştürülmesi" revizyonist tezinin savunulması;

- Komünist partisinin öncü rolünün reddi; devrimde öncü güç olarak halk cephesinin propagandasının yapılması;

- Parti içinde askeri bürokratik bir rejimin oluşturulması, demokratik merkezîyetçiliğin, üyelerin haklarının çiğnenmesi, parti kadrolarının devletin gizli polisi tarafından kontrol altına alınması; parti içinde eleştiri ve özeleştirin yokedilmesi;

- SBKP'ne ve YKP'ne eleştiri getiren diğer partilere karşı düşmanca tavır, eleştiriye "işçilere müdahale" gerekçesi ile reddetme, Sovyetler Birliği hakkında "yozlaştığı" yolunda iftira yayma, Arnavutluk'a karşı büyük devlet şovenizmi;

- Milliyetçiliğe sapma, emperyalizmle işbirliği, emperyalizmin safına geçme.

YKP yönetimi bu uyarılara kulak asmadı. 1948 Haziranında toplanan Kominform, YKP yönetimini getirilen eleştirileri tekrarladi. Ancak YKP yönetimi yine emperyalizme teslimiyet yolundan dönmedi.

Bunun üzerine Kasım 1949'da Kominform'un aldığı kararla Tito önderliğindeki YKP kesinlikle Dünya Komünist Hareketinin saflarından atıldı. Alınan ortak kararda, ancak yeni bir YKP'nin Dünya Komünist Hareketi saflarına yeniden katılabileceği belirtildi.

NOT 7:

1980'deki metinde, Kruşçev revizyonistlerinin "gizli rapor"undan alıntılarını yorumlama ihtiyacı duymamıştık. Bu suçlamaların tümü ispatsız suçlamalardı. Ve bu ispatsız suçlamaları iftira olarak geri çevirmekle yetinmiştik.

Önsözün yayınlanması ile ilgili tartışma süreci içinde gelen eleştiriler temelinde, tüm alıntılara kısaca da olsa tavrı takınmanın doğru olacağı sonucuna vardık.

NOT 8:

- Revizyonist "Bütün Halkın Partisi" Tezinin Temelleri XX. Parti Kongresi Raporunda Atılmıştır
- Marksizm-Leninizmin Teorisinin, ve Ideolojinin Öneminin Küçültülmesi
- "Dogmatizme Karşı Mücadele" Bayrağı Altında Marksizm-Leninizme Saldırı

başlıklı son üç bölüm 1980'deki metinde yoktur. Bunları, Önsözün yayınlanması ile ilgili tartışma içinde getirilen öneriler doğrultusunda ekledik.